

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

“Για
δραματικό
διαγύγιο

ΤΟΥ
ΧΙΟΥΓΚ ΧΕΡΠΕΡΤ

5 7

№ 69 ΔΡ 5

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ο θαυμασμός που έτρεφαν οι Έλληνες προς τους ήρωές των έγινε θρησκεία και οι κοιμητικοί διῶλοι που τους περιέβαλλαν ήταν ή απότις φόρου τιμής στην εξαιρετική τους προσωπικότητα. Τέτοιοι άνθρωποι, δυνατοί στο νοῦ και ακατάβλητοι στη δύναμη, γιγάντιοι και τόσο ὁμορφοί, δὲν μπορούσαν παρά να εἶνε παιδιά τῶν θεῶν κ' ἔτσι πιστευόταν πὼς ἦταν κ' ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἄνθρωπος φαινόμενος, ὁ γιγαντιαῖος ἥρωας πὺ ἐπετέλεσε τοὺς πῦ ἀπίστευτους ἀθλοὺς καὶ νίκησε — καθὼς πιστευαν καὶ τὸν ἴδιο τὸν θάνατο. Δὲν εἶχε γεννηθῇ, ἔλεγαν, ἀπ' τὴν Ἀλκμήνη καὶ τὸν ξάδελφό της βασιλῆα Ἀμφιτρύωνα, ἀλλ' ἦταν γυῖός τοῦ Διὸς· ἐπειδὴ αὐτὸ μὴ νάχα ἔδινε στὸν καταπληκτο κόσμῳ τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπίστευτης δυνάμεώς του.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε σοφοὺς δασκάλους, τὸν Ραδάμανθυ, πὺ τοῦκανε μαθήματα σοφίας καὶ ἀρετῆς, τὸν Λίνο πὺ τὸν μύησε στὴ θεία ποίησι. Ἀλλὰ σὲ μιά στιγμή πὺ τὸν ἐπίασε ἡ παράφορη ἐξαψὶς του — μιά παροδικὴ τρέλλα πὺ τὸν θασάνιζε συχινά — τὸν ἐσκότωσε κ' ὁ πατέρας του, γιὰ τιμωρίαν τὸν ἔστειλε νὰ ζῇ σὲ τὰ βουνά, Μεγαλῶνοντας ἐκεῖ ἀπέκτησε σῶμα πὺ εἶχε ὕψος τέσσερις πήχεις. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἐπιβλητικὴ, φοδερὴ καὶ ἀγρία. Τὰ ζωηρά μάτια του σπιθηροβόλουν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ εἶχε γροθιά πὺ μπορούσε νὰ συντρίψῃ λιοντάρι.

Ὁ Ἀμφιτρυὼν εἶχε διαχθῆ ἀπ' τὶς Μυκῆνες, ἐπειδὴ, χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε σκοτώσει τὸν θεῖο του καὶ βασιλῆα ἐκεῖ ἦταν ὁ Εὐρύσθεύς, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον πὺ ἴσχυε στὴν οἰκογένειά τους — τοῦ Περγέως — ἦταν ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν συγγενῶν του. Τώρα ζοῦσε σὲ τὰς Θῆβας, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐδείξε τὴν καταπληκτικὴ

δύναμίν του.

Ἐνῶ ἦταν δεκαοχτῶ χρονῶν, ἐκίνησε νὰ πᾶ νὰ σκοτώσῃ τὸν φοδερὸν λέοντα πὺ ἦταν στὸν Κιθαιρώνα καὶ σὲς Θεσπιῆς ἐφιλοξενήθῃ ἀπὸ τὸν βασιλῆα Θεστίον ἐπὶ πενήντα ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἐβγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν λέοντα.

Ὁ Θεστίος εἶχε πενήντα κορίτσια, ἡ ὁμορφιά τῶν ὁποῖων ἦταν περίφημη, καὶ ὁ Ἡρακλῆς, φεύγοντας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορά τους, μετὰ τὸν σκοταμὸ τοῦ θηρίου, ἀφῆκε στὴν κάθε μιά τους καὶ ἀπὸ ἓνα ὠραῖο παιδάκι, ὁμορφο σὰν τὴν μητέρα του καὶ δυνατό σὰν αὐτόν.

Ἀργότερα ὥπλισε τοὺς συνομήλικές του ἐναντίον τοῦ Ἐργίνου, τοῦ βασιλῆα τοῦ Ὀρχομενοῦ πὺ πῆγε μὲ τοὺς Μινύες νὰ κυριεύσῃ τὶς Θῆβες καὶ τοῦ ἔκο-

ψε τὴ μύτη καὶ τ' αὐτιά. Ἀνάγκασε τοὺς Μινύες νὰ πληρώσουν διπλὸ φόρο, καὶ ὁ βασιλῆας Κρέων, ἐκ τιμώντας τὴν ἀξία του, τοῦ ἔδωσε γυναῖκα τὴν κόρη του Μεγάραν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε τρία παιδιά, τὸν Κρεοντιάδην, τὸν Θηρίμαχον καὶ τὸν Διήκωντα.

Ἦταν ὁμως ὁ Ἡρακλῆς ὑποχρεωμένος σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς οἰκογενείας των, νὰ ὑποτάσσεται στὸν ξάδελφό του βασιλῆα τῶν Μυκηνῶν Εὐρύσθεα, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ τὸν φοδότησε, τοῦ ἀνέθεσε νὰ διαπράξῃ δώδεκα τρομεροὺς καὶ ἀπίστευτους ἀθλοὺς, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐτρόμαξε καὶ ἀρχισε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα κατορθώματα πὺ τοῦ ἀποδίδονται, ἄλλα πραγματικά, ὅσον καὶ ἂν φαίνονται ἀπίστευτα, καὶ ἄλλα γεννήματα τῆς φαντασίας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συγχρόνων του.

Ἡ Μεγάραν καὶ τὰ παιδιά της καὶ ὁ Ἀμφιτρυὼνας, ὁ πατέρας του, τὸν περίμεναν ἀνυπόμονοι, ὅταν ἐφθασε εἰς αὐτοὺς ἡ τρομερὴ εἰδήσις πὺς ἀπέθανε. Τοῦτο ἔδωσε θάρρος στὸν Λύκο, τὸν βασιλῆα τῆς Εὐβοίας, ὁ ὁποῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τὸν Θῆων, ἐπωφελήθῃ μίας σὲ

σεως πὺ εἶχε γίνει ἐκεῖ, σκότωσε τὸν Κρέοντα καὶ τὰ παιδιά του, πῆρε τὸν θρόνο καὶ ἀπεφάδισε νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλῆ, τὸν πατέρα καὶ τὰ παιδιά του, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανεὶς πὺ νὰ διεκδικήσῃ ἀργότερα δικαίωμα γιὰ τὸν θρόνο τῆς Θῆβας.

Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις κατετρόμαξε τὸν Ἀμφιτρυὼνα, καὶ τὴν Μεγάραν, κατεπτόησε τοὺς κατοίκους της, κατέπληξε τὸν γηγραιὸ ἀρχηγὸ τοῦ δήμου, πὺ σεργιλάμενος μὲ τὸ διπλὸ δεκάνικί του, πῆγε σὲ τὰ ἀνάκτορα μαζί μὲ τοὺς συμβούλους, μὴπως προλάβουν τὸ ἀπάνθρωπο ἐγκλημα.

Οἱ ἐτοιμοθάνατοι περίμεναν ἐντρομοί. Τὰ παιδιά κια, ρωτώντας σὰν πάντα γιὰ τὸν πατέρα τους, προσπαθοῦσαν νὰ κρυφτοῦν σὲ τὰ πόδια τῆς μάνας τους, σὰν νὰ μαντεύανε τὴν συμφορὰ πὺ τὰ τριγύριζε.

— Ἡρθᾶ ὁδὸν σὲ ψηλόστεγα παλάτια — εἶπε θλιβερά κουνώντας τὸ κεφάλι του, ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμβούλων — καὶ σὲ παλαιὰ κρεβάτια, στηριγμένος σὲ ραβδί μου, καὶ σὰν ὁλοσκότεινο φάντασμα νυκτερινῶν ὀνείρων, μοιρολόγιό σὰν θρηνητικὸς τραγουδιστῆς μὰ εἶμαι ὁμως πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθῶ, ἂν καὶ τρέμω καὶ χάνω τὸ θάδιμα τῶν ἀργῶν ποδῶν μου. Γιὰ ἰδέστε, πὼς μοιάζουν οἱ γρήγορες λάμψεις τῶν παιδικῶν ματιῶν τοῦ πατέρα τους! Τί μπορούμε νὰ κάνουμε;

Τί μπορούσαν νὰ κάνουν καὶ πὼς νὰ ἀναγκάσουν νὰ ἀλλάξῃ γνώμη ὁ κατακτητὴς βασιλῆας;

Ἐμείναν νὰ θρηνησοῦν μαζί τὴ μοῖρα τους, καὶ τέλος εἶδαν νὰ ἐργετῇ ὁ Λύκος μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔβρισε τὸν Ἡρακλῆ καὶ μίλησε πριφρονητικὰ γιὰ τὰ ἔργα του, τοὺς ξανάπε τὴν ἀπόφασιν πὺ εἶχε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ζῇ κανένας τους.

Δακρυομένοσ ὁ Ἀμφιτρυὼνας τὸν ἰκέτευσε νὰ μὴν σκοτώσῃ τὰ μικρὰ παιδιά καὶ οἱ σύμβουλοι μὲ ἀποτομα λόγια τὸν κατηγόρησαν, ἀλλ' ὁ Λύκος, περισσότερο θυμωμένος, γύρισε στοὺς δαυλοὺς πὺ εἶχε μαζί του καὶ εἰς ἀπάντησιν πρόσταξε:

— Ἐμπρός, ἄλλοι ἀπὸ σᾶς στοῦ Ἐλικῶνα τὰ δάση καὶ ἄλλοι στοῦ Παρνασσὸς πηγαιντε καὶ κόψτε δρυῶν κορμούς.

«ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ»-Οικονομικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Διευθυντὴς Συμπληρωματικῆς: Δ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
Ἔτος 6', ἀριθ. τεύχ. 69 Ἀθήναι 1 Ὀκτωβρίου 1939

ΕΤΑΠΡΕΛΕΞΕΤΕ Δ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΚΟΣΜΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-35
91733

τους στην πόλι και άπα-
νω στο βωμό, ανάψτετα και
κάψτε ζωντανούς όλους
τους. "Όσο για σάς, γέροι,
που γεννηθήκατε δοῦλοι,
θά σάς δείξω ποιός είμαι.

Η Μεγάρα επενέθη να
συγκρατήσει τους γέρον-
τας, να επιπλήξη τὸν Ἀμ-
φιτρώνα.

— Ἀγαπῶ τὰ παιδάκια
μου! τοῦ εἶπε. Καὶ πῶς ὄ-
χι, ἀφοῦ τὰ γέννησα καὶ ἐ-
πονεσα; Καὶ μοῦ εἶναι φρι-
κτὸ νὰ πεθάνουν. Μὰ ποι-
ὸς ὅμως μπορεῖ νὰ ἀντίστα-
θῇ στὴν ἀνάγκη; Μὰ ἀφοῦ
ἔτσι καὶ ἀλλοιῶς θὰ πε-
θάνουμε, πρέπει νὰ μὴ μάς
κάψουνε στὴ φωτιά, γιὰ νὰ
γελάνε οἱ ἐχθροὶ μας. Τόλ-
μα μὲ μᾶς τὸ θάνατο, γέ-
ρω - πατέρα, σοῦ θυμίζω
τὴν καλὴ γενιὰ σου. Για-
τί νὰ κάνης προσδλητικὲς
εὐκολίες;

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε
ταπεινωθῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸν
του.

— Δὲν εἶναι ὁ φόβος, οὐ-
τε τῆς ζωῆς ὁ πόθος ποῦ μ'
ἐμποδίζει νὰ πεθάνω, ἀπὴν
τῆς. Μονάχα θέλω νὰ
σώσω τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ
γυῖό μου. Μάταιος κόπος.

Νὰ ὁ λαϊκός μου, ἀνοι-
χτός στοὺς σπαθί σου. Μὰ,
βασιλεῦ μου, δὸς μου μιὰ
χάρι· σκότωσ' ἐμένα καὶ
αὐτὴν ἐδῶ, πρὶν ἀπὸ κείνα,
νὰ μὴν ἴδουμε τὸ ἀνόσιον
θέαμα καὶ νὰ μὴ φωνάζουν
ψυχομαχώντας τὴν μάνα
καὶ τὸν παπούλη τους...

— Κι' ἐγὼ σοῦ γυρεύω
μιὰ χάρι ἀκόμα κοντὰ σ'
ἐκείνη! εἶπε ἡ Μεγάρα. Ἄ-
φησε νὰ νεκροστολίσω τὰ
παιδιὰ μου, προτοῦ πεθάν-
ουν.

Ὁ Λύκος συγκατατέθη-
κε καὶ ἔφυγε λέγοντας
πῶς θὰ ξαναγύριζε νὰ τὰ
πάρῃ καὶ οἱ δοῦλοι πῆγαν
νὰ φέρουν τὰ ξύλα γιὰ τὴ
φωτιά, ἐνῶ ὁ Ἀμφιτρώνας
πνιγμένος στὴν ἀπελπισία,
ἀπυθύνετο θλάσφημα παρά-
ποννα στὸ θεὸ ποῦ δὲν ἦ-
ταν δίκαιος.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη μη-
τέρα, ἀφοῦ τελείωσε τὸν
μακάβριο στολισμό, χύνον-
τας ποτάμι τὰ δάκρυα, εἶ-
πε:

— Ποιὸς θὰ σφάξῃ τὰ
δυστυχισμένα παιδιὰ μου
καὶ θὰ πάρῃ τὴ μαύρη
ζωή μου; Εἶναι ἔτοιμα νὰ
πάνε στὸν Ἀδῆ. Πότε θ'αἰ-
σθῇ ὁ παπᾶς; Ὡ, τέκνα
μου, κακὰ ζευγάρια νε-
κρῶν, μὰς ὀδηγοῦν ὅλους
μαζί, νηούς, μανάδες καὶ
γέροντες. Ὡ, βαρεῖα μοῖρα
δική μου καὶ τῶν παιδιῶν
μου, ποῦ τὰ βλέπω γιὰ τε-
λευταία φορὰ. Σὰς γέννη-
σα, σὰς ἀνέθρεψα γιὰ νὰ
γενήτε τοῦ ἐχθροῦ περι-

φρόνησι καὶ δική μου χά-
ρᾳ καὶ θάνατος, δυστυχία
μου; Ὁ πατέρας σας ἔδινε
βασιλεία καὶ στοὺς τρεῖς
σας καὶ ἐγὼ διάλεγα κα-
λὲς νυφάδες. Μάταια ὅλα,
γιατὶ ἀλλάζοντας ἡ τύχη,
σὰς ἔδωκε νύμφες τοῦ θα-
νάτου τίς μοῖρες καὶ σὲ μέ-
να λουτρά ἀπὸ δάκρυα...
Καὶ τοῦ πατέρα σας ὁ πα-
τέρας γλεντάει τῶρα τοὺς
γάμους σας, συμπεθερεύ-
οντας μὲ τὸν Ἀδῆ. Ὡμέ-
να ποιὸν πρῶτον ἡ ὑστερα
νὰ σφίξω ἐπάνω στὸ στή-
θος μου καὶ σὲ ποῖον τὸ
στόμα νὰ κολλήσω; Ἀπὸ
ποιὸν νὰ πιασῶ καὶ σὰν
τὴν ξανθότερη μέλισσα,
γογγυτᾶ νὰ μαζέψω ἀπὸ ὅ-
λους καὶ σμίγοντάς τα μα-
γικό κλάμα νὰ θάλω; Ὡ,
ἀγαπημένε μου, ἀν' ἀκούε-
ται ὁ ἀνθρώπινος λόγος
στὸν Ἀδῆ ποῦ πῆγες, γιὰ
σένα, Ἡρακλῆ μου, τὰ
λέω· πεθαίνουν ὁ πατέρας
σου, τὰ παιδιὰ σου καὶ ἐ-
γὼ ποῦ μὲ μακάριζαν για-
τί ἤμουν γυναῖκα σου. Βοή-
θησε καὶ ἔλα, φανερώσου
σὰν ἴσκιος, γιατί καὶ ἔτσι
τοὺς ἐχθροὺς θὰ τρομα-
ξῇς...

Τὰ δάκρυα τρέχαν ἀπ' ὅ-
λα τὰ μάτια καὶ τὰ βογ-
γιτὰ σὲ μιέπιθανάτη προ-
σευχὴ στοὺς θεοὺς, ὅταν οἱ
τρομαγμένες ψυχές τους ἀ-
νασκιρτήσανε εἰς ἓνα ἀ-
παίσιο θέαμα.

Ἦσαν ἀλήθινά, ἡ μήπως
ἔβλεπαν ὄνειρο; Ἦσαν ἡ
σκία του, ἡ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος;
Γέννημα τῆς περιτρομῆς
φαντασίας τους ἡ ὁ Ἡρα-
ρακλῆς;

— Χαίρε παλάτι μου
— ἀναφώνησε μπαίνοντας
στὴν αὐλὴ ὁ ἥρωας ποῦ νο-
μίζονταν πεθαμένος — καὶ
τῆς ἑστίας κολόνες, μὲ πό-
ση χαρὰ σὰς ξαναβρίσκω.
Μὰ... τί συμβαίνει; Βλέπω
τὰ παιδιὰ μου μπροστὰ
στὸ σπῆτ' ἐνῶ μὲ νεκροστέφανο
στολισμένα, καὶ τὴ γυναῖ-
κα μὲ τὸν πατέρα μου νὰ
κλαῖνε κοντὰ! Ποιὰ
δυστυχία;

Πηδώντας ἀνέβηκε τὶς
σκάλες καὶ ἡ Μεγάρα, κιν-
δυνεύοντας νὰ πεθάνῃ ἀπὸ
τὴ χαρὰ τῆς, τὸν ἀγκάλια-
σε καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε μὲ
λίγα λόγια τὸν σκοτωμὸ
τοῦ πατέρα καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν τῆς, τὴ νίκη τοῦ Λύ-
κου καὶ τὴν καταδίκη τὴν
δική τους σὲ θάνατο.

— Πετᾶτε ἀπ' τὰ κεφά-
λια ἀμέσως τὰ τούλια,
βρυχήθηκε ὁ ἥρωας, καὶ
ξαναβίητε τὸ φῶς! Τοῦ κα-
λοῦ κόσμου τὸ σκοτάδι γί-
νηκε εὐτυχία καὶ δική μου
δουλειὰ εἶναι τῶρα νὰ
πάω νὰ γκρεμίσω τὸ παλά-
τι τῶν καινούργιων βασι-
ληδῶν καὶ νὰ πετάξω
στοὺς σκύλους τὸ ἀνόσιον

τους κεφάλι. Παιδιά μου,
ἀκολουθεῖτε μέσα τὸν πατέ-
ρα μου. Πάρτε θάρρος καὶ
τὸ ποτάμι τῶν ματιῶν σας
μὴν τ' ἀπολάτε καὶ, ὦ, γυ-
ναῖκα μου σὺ, μάζεψε τὸν
νοῦ σου καὶ πάψε νὰ τρέ-
μης καὶ μὴ μὲ κρατᾶτε ἀ-
πὸ τὸ ροῦχο, τί δὲν εἶμαι
δὴ φτερωτός νὰ πετάξω
μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀγαπη-
μένους μου. Ἄ, κύτταξέ
τα. Δὲν μ' ἀπολάνε καὶ
πῶς οφικτὰ κρεμοῦνται ἐ-
πάνω μου...

Ἀρχισε νὰ παίξῃ μαζί
τους, λησιμονώντας τὴν ἐκ-
δικησί του, ἀλλὰ πῆγε σὲ
λίγο ὁ Λύκος μὲ τοὺς ἀν-
θρώπους του νὰ πάρῃ
τοὺς μελλοθανάτους καὶ
τοὺς σκότωσε ὅλους.

— Ποιὸς θνητὸς προσβάλ-
λοντας τοὺς θεοὺς μ' ἀνο-
μίες — ἀνέκραξε χαρούμε-
νος ὁ Ἀμφιτρώνας — πρῶ-
τοεῖπε ἀνόητο λόγο γι' αὐ-
τοὺς πῶς τάχα δὲν ἔχουν
δύναμι; Γέροντες, δὲν ὑπάρ-
χει πεῖσ' ὁ ἀσεβὴς ἄντρας.
Ἀρχιστε χοροῦς, ξεφωνή-
στε τραγουδιὰ στὶς καλὸ-
στρωτες ροῦγες τῆς ἐφτά-
πυλης πόλης. Καὶ τοῦ Ἀ-
σσωποῦ παρθένες νύμφες, ἀ-
φήνοντας τὸ πατρικὸ νερό,
ἐλάτε νὰ γιγῆτε συντρό-
φισσές μας στὸ τραγουδί
ποῦ θὰ ψάλλουμε γιὰ τὴν
νίκη τοῦ Ἡρακλέους μας,
καὶ σείε Μοῦσες τοῦ Ἑλι-
κῶνα μὲ χαρούμενη βοή
τηθῆτε κοντὰ μας. Κι' ἐ-
γὼ ἐδῶ, γέροντας αἰδοῦς,
θὰ κελαδησῶ σὰν κύκνος
μὲ δόλοστροπὸ στόμα... Ἐμ-
πρός, συντρόφοι, χαρῆτε...

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ἡ
πόλις γιόρταζε τὴν ἀπε-
λευθέρωσί τῆς. Ὁ Ἡρα-
κλῆς σκότωσε μὲ τὸ χερί
του ὅλους τοὺς ἐχθροὺς κι'
ἐνῶ οἱ παῖδες ἀντηχοῦ-
σαν διὰ τὸν πῆγ, πῆγε σ' ἡ-
νάκτορα νὰ προσφέρει θυ-
σίες γιὰ καθαρμὸ τῶν φῶ-
νων ποῦ ἔκανε.

Κρατώντας τὸν ἀναμμένο
δαυλὸ ὁ διάσημος ἥρωας,
στεκόταν μπροστὰ στὸ βω-
μὸ καὶ κοντὰ του τὸ ὄμορ-
φο σύμπλεγμα τῶν χαρι-
τωμένων παιδιῶν του, δι-
πλά ὁ παπποὺς τῶν καὶ ἡ
Μεγάρα. Καὶ ἐνῶ ἐπικρα-
τοῦσε σιγὴ κατανυκτική,
ἀρχισαν νὰ γυρίζουν γύρω
ἀπ' τὸ βωμὸ, μὲ τὸ ἱερὸ
πανέρι τὸ γεμάτο λουλού-
δια, τίς θυσίες καὶ τίς
χοές.

Ὁ Ἡρακλῆς σήκωσε τὸ
δεξι χερί νὰ βουτήξῃ τὸ
δαυλὸ στὴν ἱερὴ λεκάνη, ὅ-
ταν ξαφνικὰ στάθηκε θου-
βός καὶ ἀκίνητος.

Ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε
νὰ στέκεται σὰν μαρμαρω-
μένος, ὥρα πολλή, τὸν κυτ-
τάζανε ἐκπληκτοὶ ὅλοι καὶ
ἐτρόμαξαν γιὰ τὴν ξαφνι-
κὴ ἀλλαγὴ του.

Ἐκεῖνος στρίβοντας τὰ
χέρη, ὡς πατέρα τους; ἐφώ-
τισε ἡ Μεγάρα. Τὰ παιδιὰ
σου σκοτώνεις;

Χωρὶς ν' ἀκούῃ οὔτε αὐ-
τὴν, οὔτε τὸν Ἀμφιτρώνα
καὶ τοὺς ἄλλους, ρίχθηκε
ὁ Ἡρακλῆς σ' ἐκεῖνον ποῦ
ἦταν πίσω ἀπὸ τοὺς στοί-
λους. Τὸ ἔπιασε καὶ τὸ σύν-
τριψε ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἐ-
νῶ τὸ δυστυχισμένο αὐτό,
ξεψυχώντας, ξεφώνιζε:

— Μανούλα μου...

ἀλλοιθωρισμένον του μάτια
καὶ θγάζοντας ματωμένες
ρίζες μέσα στὶς κόρες, ἔ-
βρεχε τὰ δακρυὰ γένεια
του μὲ στάσεις ἀφροῦ. Κι'
ὑστερα, μὲ τρελλὸ γέλιο,
φώναξε:

— Τί θυσιάζω, πατέρα,
πρὶν νὰ σκοτώσω τὸν Εὐ-
ρυσθέα, καὶ γιατί νὰ κάνω
διπλὸ κόπο, ἀνάβοντας τὴ
φωτιά τοῦ καθαρμοῦ, ἐνῶ
μπορῶ νὰ κάνω ἓναν μονά-
χα; Ὅταν φέρω ἐδῶ τὸ
κεφάλι τοῦ Εὐρυσθέα, τό-
τε θὰ ξεπλύνω ἀπὸ τοὺς
φόνους τὰ χέρια! Χάστε τ'
ἀγιάσματα, πετᾶτε τὰ πα-
νέρια! Ποιὸς θὰ μοῦ δώ-
σῃ τὸ τόξο τὸ ρεπαλὸ
μου; Πάω στὶς Μυκήνες!
Εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρω λο-
στοὺς καὶ ξινάρια γιὰ νὰ
γκρεμίσω τῆς Φοινίκης τὰ
Κυκλώπεια τεῖχη.

Μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρέλ-
λα ποῦ συχνὰ τὸν βασάνι-
ζε, νόμιζε πῶς ἦταν ἐπάνω
στ' ἄρμα καὶ ὀδηγοῦσε τὰ
φανταστικά ἄλογά του,
κτυπώντας τα μὲ μαστίγιο.
Καὶ πηγαίνοντο μέσα
στὸ σπῆτ' λέγοντας πῶς ἔ-
φθανε στὸ ἓνα μέρος ἢ σ'
ἄλλο. Καὶ γυμνώνοντας τὰ
κορμὶ του διακίρρυσσε πῶς
νίκησε σὲ πάλη ποῦ δὲν εἶ-
χε κάνει, ἔπειτα δήλωσε
πῶς ἦταν φασσμένος στὶς
Μυκήνες.

Οἱ ἄλλοι τὸν κύτταζαν
μὲ ἀπορία καὶ φόβο, καὶ ὁ
πατέρας του, πιάνοντας τὸ
δυνατὸ χερί του, προσπα-
θοῦσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.
Ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ἐσπρώξε
ἀπότομα, ἀρπάξε τὴ σαρ-
τρα καὶ ἀφήνοντας βρυχι-
θμὸ ρίχθηκε νὰ ἀρπάξῃ
καὶ νὰ πνίξῃ τὰ παιδιὰ
του, νομίζοντας πῶς ἦταν
τοῦ μισοῦ τοῦ Εὐρυσθέα.

Φοβισμένα ἐκεῖνα ἔτρε-
χαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ἓνα
ζάρωσε μέσα στὴν τοδιά
τῆς δυστυχίας μάνας του,
τ' ἄλλο κρύφτηκε πίσω ἀ-
πὸ τὸ στοῦλο καὶ τὸ τρίτο
τρύπωνε σὰν τρομαγμένο
πουλάκι κάτω ἀπὸ τὸ βω-
μὸ.

— Συμφορὰ μου τί κά-
νεις, ὦ πατέρα τους; ἐφώ-
τισε ἡ Μεγάρα. Τὰ παιδιὰ
σου σκοτώνεις;

Χωρὶς ν' ἀκούῃ οὔτε αὐ-
τὴν, οὔτε τὸν Ἀμφιτρώνα
καὶ τοὺς ἄλλους, ρίχθηκε
ὁ Ἡρακλῆς σ' ἐκεῖνον ποῦ
ἦταν πίσω ἀπὸ τοὺς στοί-
λους. Τὸ ἔπιασε καὶ τὸ σύν-
τριψε ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἐ-
νῶ τὸ δυστυχισμένο αὐτό,
ξεψυχώντας, ξεφώνιζε:

— Μανούλα μου...

Χαρούμενος ὁ τρελλὸς
γίγαντας γιατί εἶχε σκο-
τώσει, ὡς πατέρα τους; ἐφώ-
τισε ἡ Μεγάρα. Τὰ παιδιὰ
σου σκοτώνεις;

Χωρὶς ν' ἀκούῃ οὔτε αὐ-
τὴν, οὔτε τὸν Ἀμφιτρώνα
καὶ τοὺς ἄλλους, ρίχθηκε
ὁ Ἡρακλῆς σ' ἐκεῖνον ποῦ
ἦταν πίσω ἀπὸ τοὺς στοί-
λους. Τὸ ἔπιασε καὶ τὸ σύν-
τριψε ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἐ-
νῶ τὸ δυστυχισμένο αὐτό,
ξεψυχώντας, ξεφώνιζε:

— Μανούλα μου...

— Ἀγαπητὲ πατέρα, μὴ
μὲ σκοτώσῃς! Εἶμαι δικό
σου παιδί καὶ ὄχι τοῦ Εὐ-
ρυσθέα!

Μὰ ἐκεῖνος κυττάζοντας
τὸ μὲ τρομερὸ μάτι, τὸ
κτύπησε σ' ὀλόξανθο κε-
φάλι του μ' ἓνα θέλος καὶ
τοῦσπασε τὰ κόκκαλα καὶ
ὤρμησε νὰ ἀρπάξῃ τὸ τρί-
το. Ἀλλ' ἡ Μεγάρα ἔτρε-
ξε καὶ κλείσθηκε μαζί του
στὸ ἄλλο δωμάτιο. Μάταια
προσπάθεια. Ἡ δυνατὴ
πόρτα ξεθεμελιώθηκε ἀπὸ
τὴν τρομερὴ δύναμιν του κι'
ἀνοίξε διάπλατα. Ὁ τρελ-
λὸς Ἡρακλῆς μῆθε καὶ
μ' ἓνα θέλος ξάπλωσε νε-
κρὸς παιδί καὶ γυναῖκα
καὶ ξαναγύρισε νὰ συνεχι-
σῇ τὸ ἀποτρόπαιο ἔργον
του.

Ἀλλ' ὅπως εἶχε τρελλα-
θῇ ξαφνικὰ, ἔτσι ἀπότομα
στάθηκε, ἔγειρε καὶ ἔπεσε
χάμα καὶ σχεδὸν ἀμέσως
εὐθίσθηκε στὸν ὕπνον.

Ὁ Ἀμφιτρώνας ἔτρεξε
μὲ τοὺς ὑπνρέτες καὶ τὸν
ἔδεσε, γοερὰ θρηνώντας
γιὰ κείνη τὴν συμφορὰ.

— Τί στεναγμὸ ἡ τί θογ-
γιητό, ἡ μοιρολόι τῶν πε-
θαμένων ἡ τί χορὸ τοῦ
Κάτω Κόσμου νὰ ξεφωνί-
σω; ὠλόδυε. Ἀλλοῖμονό
μου, ἀλλοῖμονό! Γιὰ ἰδέ-
στε, φρικιάνε καὶ οἱ κλει-
δωνιές τῶν ὑψηλοτέρων
παλατιῶν... Δέστε τὰ δυ-
στυχισμένα παιδιὰ, σκοτω-
μένα ἀπὸ τὸν τρελλαμένο
πατέρα. Ἀλλοῖμονό μου,
ἀλλοῖμονό... ὦ, ὦ...

Ὡρες πολλὰς ἔμεινε ὁ
Ἡρακλῆς θυθισμένος στὸν
βαρὺ ὕπνον του καὶ τέλος
ἀνοίξε τὰ μάτια του. Κύτ-
ταξε γύρω, τὸ δεμένο κορ-
μί του, τὴν ἀθλία κατά-
στασιν του καὶ ἀνεσηκώθη-
κε μὲ γοιργωμένα τὰ μά-
τια.

— Ὡ, ἐπιθύρισε Ζων-
τανὸς εἶμαι καὶ θγάζουν
τὰ πλεμόνια μου θερμὲς ἀ-
νάσες; Γιατί μ' ἔχουν δε-
μένο στὸ μισοσπασμένο
στόμα καὶ κίμαι γείτονας
τῶν πεθαμένων; Τί κλαῖς,
πατέρα, καὶ κλείνεις τὰ
μάτια καὶ ἀποτραβίσαι

ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο παιδί
σου; Ἀλλοῖμονό! Στενα-
γμῶν σύννεφο μὲ σκεπάζει
γιατὶ μαντεύω...

Τοῦ εἶπαν τί εἶχε συμ-
βῇ καὶ τὸν ἔλυσαν καὶ ἐ-
κείνος παραδόθηκε ἀπελπι-
σμένος στὴ συντριβή.

— Ἀλλοῖμονό μου, ἄλλοι
μονοὶ ξεφώνιζε. Τί πιά λυ-
πάμαι τὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ
φονῆς τῶν γλυκῶν μου
παιδιῶν ἔγινα καὶ δὲν πη-
γαίνω νὰ πηδῶ ἀπὸ θρά-
χο ἀπόκριμο ἢ θυθίζον-
τας τὸ σπαθί στὰ σωθικά
μου, νὰ τιμωρήσω τὸ ἀδι-
κο αἷμα αὐτῶν καὶ τῆς γυ-
ναίκας μου; Ἡ σὴ φωτιά
τῆ σάρκα μου πῆνοντας νὰ
ξεφύγῃ τὴν τροπήν ποῦ με
προσμένει; Σκοτώστε με...

Ὡ, φίλοι μου, σκοτώστε
με...
Ἀρχισαν νὰ τὸν παρη-
γοροῦν καὶ νὰ τοῦ δίνουν
θάρρος. Ἦρθε σὲ λίγο ὁ
Θησέας καὶ τὸν ἔπεισε
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν
Ἀθήνα γιὰ νὰ λησιμονῇ
ἐκεῖ τὴ φρικτὴν συμφορὰ
ποῦ τοῦ πῆγε ἡ τρέλλα
του.

Τρέμοντας ὁ γίγας ὑπα-
κουσε σὰν μικρὸ παιδί.

— Βλέπεις τώρα, γέρο-
πατέρα — εἶπε στὸν Ἀμφι-
τρώνα — τὴν ἀναχώρησιν
μου καὶ μένα τὸν φονῆ-
τῶν παιδιῶν μου. Θάψα,
νεκροστολίστα μὲ πικρὰ
δάκρυα καὶ ἀκούμπησέ τα
στὰ στήθη τῆς μάνας τους,
σ' ἓνα σπαρτακτικὸ σύμ-
πλεγμα ποῦ ἐγὼ ὁ ἄθλιος
φιλοτέχνησα ἀθέλα... Δυ-
στυχισμένα παιδιὰ μου
καὶ σὺ ἀγαπημένη γυναῖ-
κα μου. Ὡ, ὦ... ὦχ...

Ξεκίνησε μὲ πόδια ποῦ
τρέμανε, ἐνῶ τὰ πλατεῖα
στήθια του ἀνεβοκατέβαι-
ναν, δείχνοντας τὴν μέχρι
θανάτου συντριβὴ τῶν ἀνί-
κητου καὶ τὰ χεῖλη του,
ὠχρὰ σὰν πεθαμένου, ψι-
θυρίζανε:

— Πάμε, Θησέα. Γιατί
καλεῖς δὲν μπορεῖ νὰ νική-
σῃ τὴν μοῖρα του.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσί-
ευσις)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐμαίνετο!

Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ ποῦ
συνέβαινε αὐτὲς τίς μέρες;
Ποτὲ ἄλλοτε ἡ Σουσοῦ δὲν
εἶδε τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ
τὸ κύρος τῆς νὰ ξευτελί-
ζεται κατὰ τέτοιο τρόπο.
Ἡ γειτονίσσά τῆς, ἡ κ.
Πανωραία, ἐσημείωσε αὐ-
τὲς τίς ἡμέρες καὶ ἰδίως
τίς νύχτες τέτοια ἐπιτυχία,
ὥστε ἡ Σουσοῦ κόντευε νὰ
σκάσῃ. Κι' αὐτὸ γιατί; Ἄ-
πλοῦστατα. Γιατὶ ἡ κ. Πα-
νωραία ἀπέκτησε ραδιό-
φωνο. Καὶ ραδιόφωνο ὄχι
δανεικὸ, οὔτε δοκιμαστικόν,
οὔτε τῆς κακῆς ὥρας. Ἐ-
να ραδιόφωνο θαυμάσιον,
ποῦ ἔδινε τὸ θράδ' εἰδή-
σεις καὶ μαζεῦεταν ὅλη ἡ
γειτονιά ἔξω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρό τῆς γιὰ νὰ τίς ἀ-
κούσῃ.

Μόλις ἐπλησίαζε ἡ ὥρα
ἐνῆα ἓνας ἓνας οἱ γείτο-
νες, αἱ τρεῖς καὶ γυναῖκες,
ἀρχίζαν νὰ μαζεῦονταν ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ σπῆτ' τῆς ρυτ-
χοῦς κατόχου:

— Κυρία Πανωραία;

— Ὅριστ', παρακαλῶ.

— Κοντεύει ἐννιά.

— Ἄ, ναι, νὰ θάλω τὸ

ράδιο ν' ἀκούσωμε καμμιὰ

εἰδησι.

Καὶ ἡ κ. Πανωραία μὲ

συγκαταβατικὴ γλυκύτη-
τα ἐθυσίαζε τίς μουσικὲς

τῆς ἀπολαύσεις γιὰ νὰ ἰ-

κανοποιήσῃ τὰ αἰσθήματα

τῆς δικαιολογημένης περι-

εργείας τῆς γειτονιάς. Ἐ-

πλησίαζε στὸ ραδιόφωνο,

ἐγύριζε τὸ κουμπὶ καὶ τὸ

«ράδιο» ἀρχίζε «ἐξωτερι-

καὶ εἰδήσεις, Λονδίνον. Ἐ-

πίσημον. Τὸ Ὑπουργεῖον

Πληροφοριῶν ἀνακοινεῖ ὅ-

ἀρχίζαν νὰ μαζεῦονταν ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ σπῆτ' τῆς ρυτ-
χοῦς κατόχου:

— Κυρία Πανωραία;

— Ὅριστ', παρακαλῶ.

— Κοντεύει ἐννιά.

— Ἄ, ναι, νὰ θάλω τὸ

ράδιο ν' ἀκούσωμε καμμιὰ

εἰδησι.

Καὶ ἡ κ. Πανωραία μὲ

συγκαταβατικὴ γλυκύτη-
τα ἐθυσίαζε τίς μουσικὲς

τῆς ἀπολαύσεις γιὰ νὰ ἰ-

κανοποιήσῃ τὰ αἰσθήματα

τῆς δικαιολογημένης περι-

εργείας τῆς γειτονιάς. Ἐ-

πλησίαζε στὸ ραδιόφωνο,

ἐγύριζε τὸ κουμπὶ καὶ τὸ

«ράδιο» ἀρχίζε «ἐξωτερι-

Τό... μοντέρνο αυτό τραγουδάκι ήταν το μόνο ξενόγλωσσο που ήξερε και το τραγουδούσε η Σουσου, σε στιγμές που ήθελε να κάνει επίδειξη των ξένων γλωσσών, κατά τρόπον ό-σο μπορούσε πιδ θορυβώ-δη.

Επειδή δέ αυτή την φο-ρά ήταν όσον ούδέποτε άλ-λοτε συγχυσμένη ή Σου-σου, και όσον ούδέποτε άλλοτε εξαγριωμένη, όσο έφώναζε, τόσο έθύμωνε, γιατί δεν την άκουε κανείς και όσο έθύμωνε, τόσο πε-ρισσότερο έφώναζε, έτσι που στο τέλος θράχνιαζε.

Ο Πανογιωτάκης όμως δεν είχε τα ίδια αισθήμα-τα της Σουσου. Άγαθός και άπονήρευτος άνθρω-πος, λαχταρούσε ν' άκού-ση καμμιά είδησι:

— Θά πάψης, μωρή ζαρ-γιάνα;

— Γιατί; Σ' ένοχλώ;

— Καί βέβαια.

— Καλέ σώπα!

— Σώπα έσύ ν' άκουσω-

με καμμιά είδησι. Μωρέ

έδώ ό κόσμος καίγεται!

— Άπό πού ν' άκούσης

είδησι, σαχλέ! Άπό τό ρα-

διόφωνο της τσοκαρίας;

Αυτό μάς μένει! Ν' άκού-

με και τα ραδιόφωνα του

Μπύθουλα! Παρίίί σε . τ'

ουν έμπλόντεσε.

— Θά σκάσης, μωρή;

— Παρίίί...

— Θά σηκωθώ άπάνω.

— Τι λές! Μαζεύεται ό-

λη ή λετοσαρία και χάσκει!

Έξευτέλισαν και τα ρα-

διόφωνα στον Μπύθουλα!

Αν ήθελε να πάρη και κα-

νεις τα συχαίνεσαι! Όχι

να γίνωμε ίσα και όμοια

να μαζευόμαστε ν' άκούμε

το ράδιο της κυρίας Πανω-

ραίας!... Την γελοιά!

Και ταύτα μόν έλεγε ή

Σουσου, από μέσα της έ-

θραζε όμως. Και σκεπτό-

ταν μέσα νύχτα πώς θά

εύρισκε ένα τρόπο να πά-

ρη την ρεβάνς. Νά δείξη

την υπεροχήν της. Νά τους

έξευτελίση όλους. Νά δεί-

ξη τη διαφορά της. Έτσι

ένα θράδυ, καθώς άρχισε

πάλι το ίδιο βιολί, μόλις

έτελειώσαν οι είδήσεις και

ένώ ό κόσμος δεν είχε ά-

κόμα διαλυθή, άνοιξε το

παράθυρό της πομπωδώς

και άπηυθύνθη στην κ. Πα-

νωραία ύψηλοφώνως:

— Μαντάμ...

— Όρίστε, κ. Σουσου...

— Δεν παίρνετε σάς πε-

ρικαλώς, λιγάκι το Λονδρί-

νον!...

— Γιατί, κ. Σουσου;

— Ν' άκούσαμε καμμιά

είδησι της προκοπής! Πάρ-

τε, σάς περικαλώς, λίγα

γαλλικά να δοίμε τί λένε

κι' αύτοί οι καυμένοι...

Κάποιος άπ' τη συγκέν-

τρωσι έτόλμησε να ρωτή-

ση: — Ξέρετε γαλλικά, κ.

Σουσου;

— Άστείο πράμα!...

— "Ε, πάρε! Πάρε! εί-

παν όλοι έν χορῳ στην κυ-

ρία Πανωραία.

Η κάτοχος του ραδιο-

φώνου στραβομουτσουνια-

σμένη έλαφρώς έγύρισε το

κουμπι του «ράδιο» και το

μηχάνημα άρχισε να θήχη,

να γκρινιάζει, να θομβαρ-

δίζει, να κροτή σαν τύμπα-

νο και στο τέλος άρχισε να

πετᾶ κάτι ξένες λέξεις. Η

Σουσου επενέθε:

— Έκεί!

— Νά τ' άφήσω;

— Νοί...

Έγινε νεκρική ήσυχία.

Τό άκροατήριό κρατούσε

και την άναπνοή του. Η

Σουσου έσήκωσε το κεφά-

λι ύψηλά και άκουε μετά

κατανύξεως. Αυτό εκράτη-

σε δέκα όλόκληρα λεπτά

της ώρας, έτσι που οι ά-

κροαταί άρχισαν να χά-

νουν την ύπομονή τους.

— Λοιπόν, κ. Σουσου;

— Περικαλώς;

— Έχει κανένα νέο;

— Πώς. Λέει ότι ό Γάλ-

λος έπήρε τον Άγγλο και

θά χτυπήσουν τον Τούρκο!

Και ό Τούρκος πήρε τον

Γερμανό, αλλά ό Τσάμπερ

λίν δεν θέλει πόλεμο.

Ένα τρομακτικό «γιοϋ-

χας» ύψώθη από το άκροα-

τήριό. Και ή Σουσου απει-

σύρθη με όρμη, ξεσάκλει-

σε με πάταγο το παράθυ-

ρο και άρχισε να τραγου-

δᾶ μοινομένη:

Παρί... Παρίίί...

Παρί - Παρίίί...

Δ. ΨΑΘΑΣ

— Όποτε, Έλενίσσα, δεν θά

ξανάρθης ποτέ;

— Ποτέ!

— Τότε, αντί... και ώρεούαρ

για την Τρίτη.

— Α όχι την Τρίτη. Την

Πέμπτη!

— Έκείμη:— Άνάει! Πρέ

πει να ξέρης ότι όλοι αύτοι που

με ζητήσανε πριν από σένα και

άνηθικα να τους πάρω, είναι

σημερα πιδ πλούσιοι από σένα.

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

— Έκείνο:— Φυσικά

Η «ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΕΔΕΜ»

ΕΙΝΑΙ ή ώρα της μεγάλης ήρεμίας, λίγο προτού ξημε-ρώσει. Ένα όν, τεράστιο σε μέγεθος, με τετράγωνους πλατείς ώμους, πιδ μαύρο κι' από τα σκοτάδια που βαθαίνουν ακόμα επάνω στη γή παραμερίζει τους θάμνους και προχωρεί, με βήμα άργό, ρυθμικό, προς τα έρείπια...

Τό πελώριο, τετράγωνο λες κι' αυτό, κεφάλι του προ-βάλλει άργά. Δυό ολοστρόγγυλα διαπεραστικά, σαν προ-βολείς, μάτια λάμπουν μέσα στο μισοσκόταδο. Σιωπηλά, μέσα στη σιωπή, σαν σκιά άνάμεσα στις σκιές, κατεβαί-νει, με βήμα πάντοτε έπιβλητικό, ως την όχθη του πο-ταμού και κυττάζει τον ούρανό, επάνω στον όποιον οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έχουν άρχισεί να ροδίζουν.

Όρθιο κι' ακίνητο, φαίνεται σαν να σκέπτεται. Έ-πειτα, την στιγμή άκριβώς που το άκρον του ήλικου δίσκου ύψώνεται επάνω από τον μακρινόν ορίζοντα, ά-φήνει μια θροντερή μεταλλική κραυγή.

Την ίδια στιγμή, σαν να ήσαν καταχωμένα μέσ' στα έρείπια, άμέτρητα παρόμοια όντα —κάπως μικρότερα σε μέγεθος— ξεπροβάλλουν μέσα άπ' αυτά και, με βήμα άργό, ρυθμικό, σκυρπίζουν προχωρώντας προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η ίδια θροντώδης μεταλλική, σε άλλη απόχρωσι τώρα, κραυγή ακούγεται πάλι και τα παράξενα εκείνα όντα ά-χίζουν να κινούν, πάντοτε με τον ίδιο ρυθμό, έκτος από τα πόδια, τα χέρια και τα κορμιά τους. Την άπόλυτη ή-ρεμία, που άπλωνόταν ως τώρα σ' εκείνη την περιοχή, την άντικαθιστά άμέσως ό θόρυβος μηχανών που λειτου-ργούν: Περιεργοί γερανοί έδώ, που άνασηκώνουν τερά-στιους όγκους από τα έρείπια και τους φορτώνουν αυτό-ματα σε μικρά βαγόνια που χάνονται σαν άστραπή. Ά-νασκαπτικά τεράστια μηχανήματα, που τροπώνουν στη σπλάγχνα της γής, εκεί. Ίσοπεδωτικές μηχανές πιδ πέ-ρα δουλεύουν. Καμμιά ζωντανή φωνή...

Μόνο στο βάθος του ορίζοντος, ψηλά στον ούρανό, ένα μικρό σημάδι που όλοένα και γίνεται μεγαλύτερο, ξε-προβάλλει ξαφνικά, άπολουθώντας το ξη-ζάν το πο-ταμού. Λίγα λεπτά άργότερα χωρίς κανένα θόρυβο ένα μικρό, σαν παιγνίδι, άεροπλάνο, προσγειώνεται ήπια κάπου έδώ κοντά. Με κλεισμένα τώρα τα φτερά του τρέ-χει επάνω σ' έναν στενό δρόμο, άνάμεσα στα έρείπια, και φθάνει στην άκρη του ποταμού. Οι μικροί τροχοί ά-νασηκούνται τώρα και τα νερά του ποταμού δέχονται με μιάς τη μικρή μαχανάκατο, που με λιγοστή ταχύτητα κλείει.

Σε λίγο ή μαχανάκατος σταματά έμπρός σε μια μικρή άποβάθρα, στην άρχή της οποίας στεκόταν ακίνητο πάν-τοτε, έπιβλητικό κι' άστραφτερό το τεράστιο σε μέγεθος όν, και ό στιβαρός νέος που έπήδησε πρώτος σ' αυτήν, δίνει το χέρι του σε μιάν όμορφη κοπέλλα με ζωγραφι-σμένη την ύγεια και τη χαρά στο δροσάτο της πρόσωπο.

—Τί όμορφο θέαμα που παρουσίαζε ό Ρήνος άπ' εκεί επάνω!, έκαμε ή νέα, μόλις έπάτησε το πόδι της στην άποβάθρα.

Και μετά, άφού έρριξε μια έξεταστική ματιά ένα γύ-ρω της, με κάποια φρικίασι στο πρόσωπο:

—Όστε έδώ, Άση μου, πρίν από...

—Ναι, Μάε μου, διάστησε να συμπληρώση ό νέος που

διέκρινε την συγκίνησι στη φωνή της, έδώ έτάφη ή πο-λιτισμός του περασμένου αιώνας, ό περίφημος πολιτι-σμός του 20ού αιώνας. Και μαζί μ' αυτόν, άπ' τη μια και την άλλη όχθη του ποταμού πιδ έθαύμασες, μέσα στις καταιόμβες που άνέμαζαν γεωμίες «Μαζινώ» και «Ζιγ-κφρητ», εκατομμύρια άνθρωπίνων υπάρξεων έχασον τη ζωή τους.

Τά μάτια της νέας ήταν τώρα δακρυσμένα. Έπλησίασε τον νέο, έφώλιασε στην άγκαλιά του και, κυττάζοντάς τον τεράστιο μηχανικό άνθρωπο που διπύθνη την συντε-λουμένην εκεί κοσμογονία, ψιθύρισε σιγά - σιγά:

—Πόσο είμαι υπερέφηνη, χουσε μου, που σ' έδε-α έ-πεσε ό κληρος να μεταβάλης την φρικτή αυτή τοποθεσία σε «Επίγεια Εδέμ» για όλους τους κατοίκους της γής. ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΑΣΗΜΕΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Η μου στο γραφείο του Διευθυ-τού μιάς φρενολογικής κλινικής. Μπαίνει ένας νοσοκόμος και λέει στο γιατρό:

— Η Βασιλική δεν θέλει πάλι να θυγή στο προσύλιο. Δοκιμάσαμε και σήμερα, άλλ' έβαλε τις φωνές.

—Τί σάς έλπει;

— Τά συνθισμένα: Ότι δεν ξημέ-ρωσε άκόμη.

Έξω ό ήλιος μεσουρανούσε. Ό γιατρός μου έξήγησε:

—Είναι μια άρρωστη, που φοβάται το φῶς. Μένει όλη μέρα στο σκοτάδι.

—Τί να της έχη συμβή άραγε; ρώ-τησα.

— Είναι μια δραματική ιστορία, μου άπήντησε ό γιατρός.

Και άρχισε να διηγείται...

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Βασιλική ζούσε σ' ένα χωριό της Πελοποννήσου. Είναι κορίτσι μιάς πλουσίας, άρχοντικής οικο-γενείας. Και προ όλίγων έτών ήταν μια περιζήτητη νύφη. Έκτος από την μεγάλη προίκα της είχε και σπάνια φυσικά χαρίσματα. Ήταν όμορφη, τρυφερή, καλόκαρδη.

Όλοι οι νέοι της περιφέρειας την άνιερύονταν. Την έζητησαν άνθρωποι εύκατάστοι, έπιστήμονες, δημόσιοι υπάλληλοι. Τους απέκρουσε όλους. Διδίτι είχε το τρυφερό της μυστικό: Άγαπούσε έναν νεαρό συγχωριανό της, που τον έλεγαν Άντώνη.

Σ' αυτόν είχε χαρίσει την καρδιά της. Ήταν πολύ φτωχός. Άλλά τί ση-μασία είχε; Αυτός ήταν ό έλεκτός της. Άν δεν είχε κτήματα και πρόβα-τα άλλα τέτοια αγαθά, είχε για πλού-τη τά όμορφα, γεμάτα ζωή και σφιγ-γος νειάτα του.

Τόν άγαπούσε παράφορα ή Βασι-λική. Κι' αυτός την έλάτρευε. Ό έρωτάς τους έλούσθηκε στην εύδαιμονία λαμ-πρών ήλιων κι' άρματισμένης με τά μύρα άγροτικών νυκτών. Όλη ή ποιη-σις του υπαίθρου είχε διαποτίσει το είδύλλιό τους.

Άλλ' ό Θεόκριτος δεν είναι πολύ της μόδας στα σύγχρονα χωριά. Τους ήχους του έρωτευμένου αλλού σκεπ-ζει συχνά ή θροντή της κουμπούρας του άδελφού.

Ό έρως της Βασιλικής δεν έμεινε για πολύ κρυφός. Τόν έμαθε ό μεγα-λύτερος άδελφός της.

Και τά πράγματα έπήραν την συνη-θισμένη, άγρία τροπή τους. Ό άδελ-φός έκάλεσε τον Άντώνη σε άπολο-γία. Και τότε συνέστησε με τον έντονο τρόπο της άπειλής να διακόψη κάθε σχέση με την Βασιλική.

Τό φιλότιμο του Άντώνη δεν μπο-ρούσε ν' άνεχθή την άπειλή. Άπήντη-σε, λοιπόν, κι' αυτός πώς θά κάμη ό τι του άρέσει. Κι' έτσι τά πράγματα έ-ξετραχυνήσαν. Κι' έμπηκαν στον μο-ραίο δρόμο του δράματος.

ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΑΓΩΓΗΣ

Βασιλική είχε τεθή υπό έπιτη-ρησιν. Οι δικοί της δεν την άφη-ραν να πηγαίνει όπου ήθελε. Την περιόρισαν στο σπίτι. Άλλ' ό Άντῶ-

νης κατάρθωσε να την συναντήσει. Ήταν δακρύβρεκτη ή συνάντησις.

Η Βασιλική διηγήθηκε με λυγμούς, τά θάσανά της. Την έπέεζαν να παν-τρευθή μ' έναν γιατρό. Δεν την άφη-ναν να βγαίνει μόνη. Έμενε κλεισμένη στο δωμάτιό της, όπου την έσυτρό-φευε μονάχα το κλάμα της. Ό Άντῶ-νης της είχε μιλήσει για την συνάντη-ση που είχε με τον άδελφό της. Και άρχι-σαν να σκέπτονται από κοινού τί θέ-σι τους.

Οι έρωτευμένοι έχουν γρήγορες και τολμηρές τις αποφάσεις. Χωρίς κανέ-ναν διαταγμό, ό Άντώνης και ή Βα-σιλική αποφάσισαν να φύγουν κρυφά. Θά κατέφευγαν σ' ένα γειτονικό χω-ριό κι' εκεί θά παντρευόνταν.

Όρισαν την ήμερα και την ώρα της άπαγωγής. Ό Άντώνης θά έπήγαινε στις τρεις μετά τά μεσάνυχτα στο σπι-τι της Βασιλικής. Θά πηδούσε στον κήπο και θά πλησίαζε κάτω από το παράθυρό της. Εκείνη θά τον έπερί-μενε. Θά κατέβαζαν τά πράγματά της και κατόπιν θά πηδούσε κι' αυτή από το παράθυρο. Και θά θριασκόταν πιά στην άγκαλιά του. Και θά έφευγαν μαζί, ένωμένοι για πάντα, προς την ευτυχία...

Αυτό ήταν το σχέδιο. Τό κατέστρω-σαν οι δύο τους και κατόπιν έχωρι-σαν. Η έλπίδα, ότι πολύ γρήγορα θά τελείωναν τά θάσανά τους, έκαμε λι-γώτερο πικρό το χωρισμό.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Η ήμερα της άπαγωγής έφθασε. Η Βασιλική άγρυπνούσε. Είχε έτοιμάσει τά πράγματα της και περίμενε. Οι ώρες περνούσαν άργά, γεμάτες αγωνία. Της κρατούσε συν-τροφιά μια πιστή της υπηρέτρια.

Ήλθαν τά μεσάνυχτα. Η Βασιλική άνοιξε το παράθυρο κι' έκύτταξε στον κήπο. Σκοτάδι και ήσυχία. Μόνο τους χτύπους της καρδιάς της άκουγε μέσα στην γαλήνη της νύχτας.

Προχωρούσε το άρκαούλημα των πρώτων όρών. Έπί τέλους ήλθε ή τρίτη πρωινή. Η άγανία της νέας εί-χε κορυφωθεί: Έβγαλε το κεφάλι της από το παράθυρο κι' έκάρφωσε το ά-νήσυχο βλέμμα της στο σκοτάδι του κήπου. Δεν δέκρινε τίποτε: Καμμιά κίνηση, καμμιά σκιά να σαλεύη. Κα-νένας θόρυβος δεν έτάραζε την γαλή-νη.

Ένα πλήθος φρικτά ερωτήματα άρμυσαν στο μυαλό της. Γιατί δεν ήρθε άκόμη; Μήπως του συνέβη τίπο-τε; Μήπως μετάνιωσε; Η καρδιά της σπαρτάριζε. Φοδόν πώς δεν θ' άντε-χε στους τόσο ισχυρούς παλμούς της αγωνίας.

Ξαφνικά, κάτι άκουσε. Σάν βήμα-τα. Διέστειλε όσο μπορούσε την κόρη των ματιών της και είδε στην άκρη του κήπου μια σκιά, να σκαρφαλώνη στο φράχτη. Λίγο έλειψε να φωνάξη από τη χαρά της. Ναί, αυτός ήταν. Έρχόταν! Έπί τέλους! Νά: Τώρα πηδᾶ το φράχτη...

Μά ξαφνικά ένας δυνατός κρότος άνεστάτωσε τη γαλήνη. Ένας πυροδό-λισμός άντήχησε μέσα στη νύχτα. Και

ή Βασιλική είδε τη σκιά, που είχε άνε-βή στο φράχτη, να σωριάζεται μέσα στον κήπο. Δεν είδε τίποτε άλλο, δεν άκουσε πιά τίποτε. Τά πέπλα της λι-ποθυμίας την έτύλιξαν. Και έπεσε ά-ναίσθητη στο πάτωμα.

«ΔΕΝ ΘΑ ΞΗΜΕΡΩΣΗ ΠΟΤΕ...»

Τ Ι είχε συμβή; Ό άδελφός της Βασιλικής έμαθε τό σχέδιο της άπαγωγής. Πώς τό έμαθε; Κα-νείς δεν ξέρει. Ίσως να τό έπρε ό Άν-τώνης σε κανέναν φίλο του και έτσι, από την έπιπολαϊότητα του, έγνώσθη τό μυστικό.

Ό άδελφός, όταν τό έμαθε, έγινε θηρίο. Άποφάσισε να τιμωρήση σκλη-ρά τη θρασύτητα του νεαρού έρωτευ-μένου. Τη νύχτα, λοιπόν, εκείνη παρα-φύλαγε με τό γκρά μέσα στον κήπο. Κι' όταν είδε τον Άντώνη να σκαρ-φαλώνη στο φράχτη, του έρριξε. Και ό νέος έπεσε νεκρός.

Η άτυχη Βασιλική, όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της, δεν ήξερε που έρίσκειται και τί άκριβώς είχε συμβή. Όλα ήσαν θολά και άκαθόριστα μέ-σα στο μυαλό της. Η τραγική νύχτα έξέπνευσε. Από τό παράθυρο έμπαινε τό πρώτο χλωμό φῶς της αύγης. Η νέα άνοιξε τά μάτια της και καθώς άντίκρυσε τό ερημώμα, έβγαλε μια σπαρτακτική κραυγή:

— Όχι, δεν έφώτισε. Είναι νύχτα ά-κόμη. Η ώρα είναι τρεις. Τώρα θάρ-θη. Άκούτε; Έρχεται.

Κι' έσύλωσε τ' αύτί της ν' άκούση. Τό φῶς της ήμερας μεγάλωσε κι' έ-γέμισε τό δωμάτιο. Η Βασιλική δεν μπορούσε να τό ύποφέρη. Έσκέπαζε με τό χέρι τά μάτια της κι' έφώναζε:

— Κλείστε τό παράθυρο. Δεν σάς είπα, ότι δεν ξημέρωσε άκόμη; Όχι, δεν ξημέρωσε. Δεν θά ξημερώση ποτέ πιά...

ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ

α ύτη είναι ή ιστορία της καυμένης της Βασιλικής, κατέληξε ό για-τρός. Η ζωή της σταμάτησε την φρικτή εκείνη νύχτα. Γι' αυτήν δεν ύ-πάρχει πιά ερημώμα. Τό μυαλό της έπεσε στα αιώνια σκοτάδια της παρα-φροσύνης.

Οι γονείς της την έφεραν στην κλι-νική μου. Είναι άδύνατον να την πεί-σω να καθήση στο φῶς. Κλείνει τά μά-τια της, κλαίει, σπαρταρά. Μένει όλη μέρα στο δωμάτιό της, όπου πρέπει να είναι διαρκώς σκοτάδι. Βαρειά πα-ραπετάσματα σκεπάζουν τά παράθυ-ρα.

— Καί δεν θγαίνει ποτέ; — Βγαίνει τις νύχτες. Όταν βρα-δυάση, ζητεί να θυγή. Παίρνει μαζί της μια όμπρέλλα και κατεβαίνει στο προ-σύλιο. Φροντίζει ν' άποφεύγη τους άν-θρώπους. Άλλ' αν ιδή κανέναν μπρο-στά της, τον ρωτά:

— Τί ώρα είναι;

ΙΣΤ'

Ενάμιση χρόνο περίπου μετά την έκδοσι της «Νέας Ημέρας», περί τα τέλη δηλαδή του 1913, ή «Ομάς των κοινωνιολόγων» εξέδωσε την «Νέαν Ελλάδα», εφημερίδα που είχε στηριχθεί σε ισχυρές οικονομικές βάσεις. Αλλά και εκείνοι που εμφανίζονταν ως ιδρυτές της εφημερίδας αποτελούσαν μιαν γγύησι για την προκοπή της. Επί κεφαλής ο Θαλής Κουτούσης. Και γύρω του ο Παναγιώτης Αραβαντινός, ο Γ. Σακαλής, ο Θ. Λεκατσάς, ο νυν διοικητής της Ιονικής Τραπεζής, ο Σπύρος Θεοδωρόπουλος κ.λπ. Το δημοσιογραφικό επιτελείο της νέας εφημερίδας κατηργίσθη από έκλεκτα στοιχεία του επαγγέλματος, όπως ο Μπαράνας, ο Διάκος, ο Καμπάνης, ο Κρανωτάκης, ο Λαμπρίδης, και άλλοι, μεταξύ των οποίων και εγώ. 'Αλλ' εκείνο που απεκαλύφθη από την έκδοσι της «Νέας Ελλάδος» ήταν ο αρχισυντάκτης της, ο Γ. Βεντήρης. Τον έφερε και τον έβαλε επί κεφαλής όλων μας. Καλαματιανός δημοσιογράφος, άγνωστος στον δημοσιογραφικό κόσμο της Αθήνας, έπεδείχθη εὐθύς εξ αρχής και έδειξε ικανότητες και δημοσιογραφική δύναμι, που θα τον ανέβαζαν πολύ ψηλά στο επάγγελμα αν άλλοι πολλοί και διάφοροι λόγοι δεν του ανέκοπταν την δημοσιογραφική του σταδιοδρομία. Πρέπει να προσθέσω εδώ ότι η νέα εφημερίς είχε δικές της και πλήρεις τυπογραφικές εγκαταστάσεις, λινοτυπικές μηχανές δηλαδή και ένα από τα καλύτερα ταχυτυπώτρια της εποχής. Όλα δὲ αυτά της εξασφάλιζαν την επιτυχία.

Και πράγματι, επέτυχε ή «Νέα Ελλάδα» και εγκατέθηκε καλά με όλες τις αναστολές που την έχτυπούσαν και αυτήν σ' εκείνα τα δύσκολα χρόνια των εξωτερικών και εσωτερικών πολέμων. Και θα έξουσε και σήμερα ίσως ακόμη αν ο διευθυντής και ιδιοκτήτης της, ο μακαρίτης Θαλής Κουτούσης δεν ανακατευόταν περισσότερο στην πολιτική παρά στην δημοσιογραφία.

Λίγον καιρό μετά την «Νέαν Ελλάδα» εξέδωθη το «Εθνος» του Σπύρου Νικολοπούλου, που όφειλε το κράτημα του και στις μεγάλες δημοσιογραφικές ικανότητες βέβαια του άειμνηστου διευθυντού του, αλλά και στην άριστη των τυπογραφικών εγκαταστάσεων της «Νέας Ελλάδος» στις οποίες κατέφυγε εὐθύς από τον πρώτο μήνα της έκδόσεώς του.

Τα κατοπινά χρόνια να πάν και να μὴν έρθουν. Χρόνοι δισεκτοί και μήνες ώργισμένοι, όπως λέει και το δημοτικό τραγούδι, για μιαν ώριμμένη τάξι δημοσιογράφων. Κινήματα, διχα-

σμοί, αποκλείσμοι, φαγωμάρες, καταδιώξεις, κλεισίματα εφημερίδων και όλα τα δεινά του Παγκοσμίου Πολέμου τα έπληρώσαμε μια μεγάλη μερίς συντακτών, ακριβά, πανάκριβα. Ασπρη μέρα δεν είδαμε οι δυστυχείς μέχρι του 1920.

Μετά την αποκατάστασι μιας νέας τάξεως πραγμάτων, επί δύο χρόνια και πλέον, είδαμε κάποια καλύτερεσι. Η «Καθημερινή», που είχε βγή το 1919 από τον κ. Γ. Βλάχον συνεκέντρωσε οτὰς τάξεις της πλήθος επαγγελματιών. Το 1921 εβγάλαμε την «Πρωτεύουσα» του Καμπάνη, της οποίας έχηρμάτισα για ένα διάστημα αρχισυντάκτης. Και μετά, τον «Χρόνον» του Χαιροπούλου με χρηματοδότη τον Γ. Μαυρούλιαν. Ήλθε όμως ξαφνικά και αναπάντεχα το κίνημα Λεοναρδοπούλου του 1923 και μὰς αναποδογύρισε τὰ πάντα.

Η δημιουργηθείσα κατάσταση της εποχής εκείνης έκλεισε όλες τις εφημερίδες που ένόμιζε αντίθετες πρὸς τις επιδιώξεις της. Και ένα πρωί, λίγες ημέρες μετά το κίνημα που ανέφερα, έβδομήντα τόσο συντάκται βρεθήκαμε χωρίς δουλειά, χωρίς προσαπία, χωρίς κανέναν πόρο, δεδομένου ότι ή «Ενωσις Συντακτών» δεν είχε τότε την σημερινή οικονομική της άκμή, ούτε είχε ιδρυθή και οργανωθή το τόσο ενεργητικά λειτουργούν σήμερα ταμείον ανεργίας.

Τὸ θυμάμαι, σάν να είναι σήμερα, εκείνο το θράδι, που μαζεμένοι στο φουαγιέ του θεάτρου Μοντιάλ πέντ' έξη συνάδελφοί έσυζητούσαμε τη φτώχεια και την κακομοιριά μας. Ξαφνικά, μια ιδέα ξεπετάχτηκε από το κεφάλι μου και την εξεφούρνισα και στους άλλους.

—Βρε παιδιά, δεν βγάζουμε μια εφημερίδα δική μας; έπρότεινα.

Ο Πλάτων Μεταξάς, ο καλός και αγαπητός συνάδελφος μ' ένύταξε διαστακτικά.

—Καλή ή ιδέα σου, έμουρμούρισε Μά με τί λεφτά;

—Μωρέ, φθάνει να συμφωνήσουμε και όλα θα τα βρούμε, έπείμεινα εγώ. Και ή Κυβέρνησις θα μὰς δώσει άδεια και όλος ο κόσμος θα μὰς βοηθήσει...

Αρχίσαμε να συζητούμε το πράγμα. Και καταλήξαμε στην απόφασι να σνέλθουμε το απόγευμα της επομένης σὰ επί της οδού Πανεπιστημίου γραφεία του Πολιτικού Συνασπισμού, των οποίων τὰ κλειδιά έχρατούσε ο μακαρίτης συνάδελφος Άνδρέας Κουτούβαλης.

Τὸ πρωί της επομένης, είδοποιήσαμε και άλλους άνεργους συνάδελφους και τὸ απόγευμα έμαζευτήκαμε κομμά είκοσαριά σὰ γραφεία του Συνασπισμού. Τὰ είπαμε, τὰ ξαναείπαμε και καταλήξαμε σὲ αποφάσεις. Ο Ν. Ευστρατίου, ο νυν ιδιοκτήτης και διευθυντής του «Ελληνικού Μέλ-λοντος», ανέλαβε να πάη στον Γονατά, τὸν Πρόεδρο της Κυβερνήσεως, και να πάρη την απαιτούμενη άδεια για την έκδοσι. Και οι άλλοι έννη-θήκαμε πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις για να μεταβάλουμε την ιδέα σὲ πράγμα.

Δὲν έπέρασαν όχτὼ ημέρες και είχαμε σκαρώσει τὸν «Συνεταιρισμὸ Συν

τακτών» με Καταστατικό, με Προεδρείο, με Συμβούλιο και τὰ ρέστα. Ο «Χρόνος» μὰς παρεχώρησε τὰ γραφεία του δωρεάν και ή «Καθημερινή» δωρεάν επίσης τὸ πιστήριό της. Ένοικιάσαμε στή Στοά Πάππου τὰ τυπογραφεία Βογιατζή, έπήραμε χαρτί επί πιστώσει από τὸν Πετσόπουλο, έτρεξαν οι νεώτεροι συντάκται στήν αγορά για άγγελίες, και ένα πρωί εβγάλαμε την «Εφημερίδα των Συντακτών» καλογραμμένη, καλοτυπωμένη με διευθυντή της συντάξεως τὸν Κώστα Παπαλεξάνδρου, τὸν σημερινὸ Γενικό Γραμματέα του Δήμου Αθηναίων.

Κανένα μήνα έπηγαίναμε λαμπρά και τὰ μέλη του Συνεταιρισμού λίγο-πολύ έπαιρναν κάποιο μεροκάματο. Έβγάλαμε όμως φύλλο χωρίς άρθρο και χωρίς πολιτική, γιατί μ' αυτόν τὸν όρο μὰς έδωσε την άδεια της έκδόσεως ή Κυβέρνησις. Και όταν έδηχη τὸ «Σκρίπ» με πολιτική άρθρογραφία, μὰς εγονάτισε κυκλοφοριακῶς. Έπρεπε να σκεφθούμε πὼς θα έσώζαμε την κατάσταση.

Συνήλαμε, λοιπόν, σὰ επί της οδού Βουλής Γραφεία των «Χρονικών» του Κοτζιά και άπεφασίσαμε την έκδοσι μιας άπογευματινής εφημερίδας. Ο μακαρίτης Δημητράκης Χατζόπουλος την εβάρτισε. Και την εβγάλε «Β ρ α δ υ ν ή». (Για την ιστορία, τὸ σχέδιο του τίτλου τὸ έφτιασε ο Άν. Βώττης).

Την άλλη μέρα τὸ πρωί συνήλθε ή ολομέλεια του Συνεταιρισμού. Και άνέθεσε την έκδοσι και την διεύθυνσι της άπογευματινής εφημερίδας του σ' έμένα. Και μετά δύο ημέρες, με άρχισυντάκτη τὸν Λεωνίδα Μποροτλή, πολιτικὸν άρθρογραφο τὸν Ήρακλή Άποστολίδη και έκλεκτὸ άλλο επιτελείον εβγάλα την «Βραδυνή», την εφημερίδα που υπό την διεύθυνσι τώρα του τότε αρχισυντάκτου της, του Μποροτλή, διακδικεί τὰ σκήπτρα της κυκλοφορίας του άπογευματινοῦ Αθηναϊκοῦ Τύπου.

Εσταδιοδρόμησε δὲ ή «Βραδυνή» και εκάλυπτε τις ζήμιες της «Εφημερίδας των Συντακτών» και θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα κέντρον και ένα καταφύγιο για τοὺς ανεργοῦντας συντάκται, εὖν δυστυχῶς, δεν την εκυβερνούσαμε πολλοί. Και έπειδὴ όπου λαοὺν πολλά κομμάκια άργει να ξεμερώσει, ήλθε ή ημέρα που για πολλοὺς και διαφόρους λόγους οι οποίοι δεν μπορούν ούτε πρέπει να γραφούν, καταλήξαμε στην απόφασι να την πουλήσουμε. Ο άείμνηστος Δημητράκης Αραβαντινός ήλθε σὲ διαπραγματεύσεις μαζί μας. Και την άγόρασε αντί 150.000 δραχμῶν, τις οποίες έσυράσαμε μεταξύ μας. Την «Εφημερίδα των Συντακτών» την είχαμε κλείσει λίγες ημέρες πρίν. Και διαλύσαμε και τὸν «Συνεταιρισμὸ Συντακτών», ο οποίος δεν είχε πλέον κανένα λόγον ύπάρξεως. Είχαν ήδη έκδοθή οι περισσότερες από τις εφημερίδες που είχαν κλείσει και οι ανεργοῦντες συντάκται είχαν βρῆ όλοι σχεδόν δουλειά, οὐδ' έμοῦ έξαιρουμένου. Προσελήφθη στήν «Καθημερινή» ως συντάκτης επί της ύλης.

ΑΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ

ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ

από τούς άνδρες

Δὲν σὰς έκανε ποτέ έντύπωσι ή διαφορά που υπάρχει μεταξύ της ένδυμασίας του άνδρος και της γυναίκας;

Οι γυναίκες μπορεί να ξεβοδούν ολόενα και περισσότερο για την τοαλέττα τους, αλλά ντύνονται διαρκῶς και ελαφρότερα και τὰ τελευταία μάλιστα χρόνια έχουν περιορίσει σὲ ελάχιστον την ένδυμασία τους. Τὰ καλοκαίρια ιδίως δεν φορούν σχεδόν τίποτα.

Τὸ αντίθετο συμβαίνει με τὸν άνδρα. Τὰ παπούτσι του γίνονται ολόενα και βαρύτερα, τὸ ύφασμα από

Για τη γυναίκα, οι βαρείες τουαλέττες της παλαιάς εποχής δεν έπεβάλλοντο από κομμιάν άνάγκη, αλλά μόνο από τη μόδα. Και είνε γι' αυτό εὐτύχημα ότι ή σημερινή μόδα, κατανοώντας ίσως ότι όλο αυτό τὸ φορτίο ήταν τελείως περιττό για μια γυναίκα, την απήλλαξε σιγά-σιγά από κάθε άρρηστο πράγμα. Έκαμε την τουαλέττα της γυναίκας άέρινη — άλλ και πιὸ ακριβή. Τὰ δώδεκα μεσοφύρια που φορούσαν άλλοτε οι γυναίκες της Ουγγαρίας και της Ολλανδίας έστοιχίζαν πολὺ λιγώτερο από ό,τι μια σημερινή

Η άπάντησις που δίνουμε σ' αυτό τὸ έρώτημα είναι σφαλερή. Συνήθεια λέμε. Καί όμως όχι! άπαντὰ ο δόκτωρ Βίνσλοβ, που άσχολήθηκε ειδικά με αυτό τὸ ζήτημα. Δὲν πρόκειται περί συνηθείας, αλλά περί μιας ανάγκης του οργανισμού.

Εάν, λέγει, ντύσετε ένα άνδρα με την ελαφρή περιβολή μιας γυναίκας και τὸν βάλετε μέσα σὲ μια ρηθουσα χορὸν επί δύο ώρες, ο άνδρας αυτός θα κινδυνεύει να πάθει από πνευμονική συμφορία. Έκείνο που είναι βέβαιο είναι ότι δεν θα άποφύγη ένα πολὺ δυνατό συνάχι και ίσως ένα κρυολόγημα.

Αλλά που όφείλεται αυτό;

Ο δόκτωρ Βίνσλοβ μὰς δίνει την εξήγησι.

Οι γυναίκες, λέει, έχουν κάτω από τὸ δέρμα έναν «θερμικὸ ιστὸ», άρκετὸ πάχους, που δὲν τις προφυλάσσει μόνο από τὸ κρύο, αλλά και από τὴ ζέση. Είνε ένα είδος μονωτικοῦ στρώματος, που δὲν αφήνει τὸν έξωτερικὸ αέρα να είσχωρήσει μέσα στον οργανισμό και να προκαλέσει υπερβολική ψύξη ή θερμότητα.

Γι' αυτό μια γυναίκα μπορεί να άνθέξη όχι μόνο στο κρύο, αλλά και στη ζέση. Όποσδήποτε δὲ, όλοι ξέρουμε ότι υπομένει και τὸ ένα και τὸ άλλο πολὺ εύκολότερα από τὸν άνδρα.

Ο θερμικός ιστὸς δὲν λείπει, βέβαια, και από τὸν άνδρα. Αλλά είναι πολὺ λεπτός και ελάχιστος τὸν προφυλάσσει.

Τὸ συμπέρασμα είναι ότι ή γυναίκα δὲν έχει ανάγκη να δημιουργήση γύρω από τὸ σώμα της μια τεχνητή προφύλαξι, όπως συμβαίνει με τὸν άνδρα. Μπορεί να ντύνεται πολὺ ελαφρά χωρίς αὐτὸ να την ελαττώ καθόλου.

Ο άνδρας όμως, που ή φύσις τὸν έχει άφήσει τελείως άπροστάτευτο, καταφεύγει άναγκαστικά στην τεχνητή αὐτή προφύλαξι, σὰ ρούχα, δηλαδή, που τὸν είνε τελείως άπαραίτητα, τόσο τὸ χειμῶνα όσο και τὸ καλοκαίρι. Τὸ χειμῶνα, για να τὸν προφυλάξουν από τὸ κρύο, και τὸ καλοκαίρι για να παρεμποδίσουν τις θερμές ακτίνες του ήλιου να φθάσουν ὡς τὸ σῶμα του.

τὸ όποιο φτιάχνει τὰ ρούχα του πιο κρουστό και πιὸ άδιαπέραστο από τὸν αέρα και σὲ όλα αὐτὰ πρέπει να προστεθῇ ένα πλήθος από άλλα πράγματα, που δὲν είναι λιγώτερο βαρεία και ενοχλητικά: γιλέκια, που λόβερ, φανέλλες, έσώρρουχα κλπ.

Ένας Άγγλος είχε την έμπνευσι να ζυγίση όλα αὐτὰ τὰ πράγματα και βρῆκε ότι ή περιβολή του άνδρος κυμαίνεται μεταξύ 6 — 7 κιλῶν τὸ λιγώτερο, ενώ για τὴν γυναίκα μόλις φθάνει τὸ ένα κιλό.

Τὸ καλοκαίρι μάλιστα ή γυναίκα περιβολή κατέρχεται σὲ τρίτο και κάποτε σὲ τέταρτο.

γυναίκα τουαλέττα, για την οποία, ως τόσο, δὲν χρειάζονται περισσότερα από ένα ή δύο μέτρα ύφασματος. Όποσδήποτε, όμως, ή σημερινή μόδα, παρ' όλη την ακρίβειά της, είναι πιὸ υγιεινή και πιὸ σύμφωνη με τὴ φύσι.

Τί κρίμα, σ' αλήθεια, ότι και οι άνδρες δὲν μπορούν ν' ακολουθήσουν μια μόδα, τὸ ίδιο άνάλαφρο και άεφρηνία! Πὼς όμως να κατορθώσουν, αφού είναι εκ φύσεως μετὸ ισχυρὸν αλλά στην ουσία τὸ «άσθενές» φύλον;

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

10ov

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μικροὶ ὄμιλοι εἶχαν ἀρ-
χίσει νὰ σχηματίζονται καὶ ὅλοι ἐσχο-
λίασαν τὰ λόγια ποὺ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ

τό στόμα του Χάν.

Η ιστορία του, ο έρωας του δηλαδή, πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχοντος, διελα-
λήθη μετὰ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ συ-
νεζητήτο τώρα ἀπὸ ὅλους.

Συγχρόνως ἐγίναν γνωστὰ τὰ ἐπεισό-
δια πού εἶχαν ξετυλιχθῇ μέσα στὰ ἀνά-
κτορα: ἡ διένεξις μεταξὺ τοῦ Χάν καὶ
τοῦ Ὀλοφέρνη καὶ τῆς περιφρόνησις με-
τὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἰουδήθ ἐφάρθηκε ἀπέναντι
τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀσσυρίων.

Καὶ τότε συνέβη κάτι πὺν δὲν εἶνε πα-
ράδοξο σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

Γιατὶ τὰ πλῆθη εἶνε πάντοτε σκληρὰ
πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους. Καὶ εἶνε ἀκόμη
σκληρότερα ὅταν κινδυνεύῃ ἡ δικὴ των
ζωὴ καὶ ἡ ἀσφάλειά των.

Ἐνὰς λαὸς δὲν μποροῦσε νὰ πολεμήσῃ
γιὰ χίλιους λόγους. Ποτὲ ὅμως γιὰ τὸ
συμφέρον δύο ἐρωτευμένων.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σύγκρουσις ἐγινε
τώρα μέσα στὸ μυαλὸ τῶν πολιτῶν τῆς
Βεθούλης.

Ἐθεώρησαν τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος
τῶν ὡς συμφέρον μόνον τοῦ Χάν καὶ τῆς
Ἰουδήθ καὶ εὐρίσκον στὸ τέλος, ὅτι ὁ
στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων εἶχε δίκαιο.

Διὰ τὴν Ἰουδήθ νὰ τὸν περιφρόνησῃ;
Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνθῇ σὲ κίνδυ-
νο τὴν πατρίδα τῆς γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ
τὴς ἐπιθυμίες τῆς καρδιάς τῆς;

Καὶ ποῖα σύγκρουσις μποροῦσε τάχα νὰ
γίνῃ μεταξὺ τοῦ Ὀλοφέρνη καὶ τοῦ
Χάν;

Ὁ Ὀλοφέρνης ἦταν ἕνας ἐνδοξος στρα-
τηγός, πού, ἐὰν γινόταν σύζυγος τῆς Ἰ-
ουδήθ, θὰ ἐξερραζόμινε τὴν συμπαγῆ
τοῦ κράτους τῶν Ἀσσυρίων καὶ μὴ διαρκῆ
εἰρήνην στὴν Ἰουδαία.

Ἐνὸς ὁ Χάν;

Οἱ περισσότεροι ἄκουγαν γιὰ πρώτη
φορὰ τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἐκείνοι πού τὸν ἤξεραν μιλοῦσαν,
ἄλλως τε, γι' αὐτὸν μὲ περιφρόνησι.

Τὸ μόνον πού μποροῦσαν νὰ πουν γι'
αὐτὸν ἦταν ὅτι ἦταν ἕνας ἀγριάνθρωπος.

Δὲν ἀμφισβητοῦσαν ὡς τόσο τὴν ἀν-
δρεία του.

Ἄλλ' ἡ ἀνδρεία ἐνὸς ἀνθρώπου τῶν
δουτῶν ἦταν ἱκανὴ νὰ φέρῃ τὴ σωτηρία
τῆς πατρίδος;

Καί, ἄλλως τε, ποῖο λόγο εἶχαν νὰ κιν-
δυνεύουν αὐτοὶ καὶ ἡ Ἰουδαία ὁλόκληρη,
γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Χάν σύζυγος τῆς
Ἰουδήθ;

Ὁ Μανασῆς εἶνε ἀσυγχώρητος, ἔλεγαν
πολλοί.

—Εἶνε γέρον καὶ ἔχασε τὴ φρόνησί
του, ἔλεγαν ἄλλοι.

—Ἀρνήθηκε τὴν Ἰουδήθ στὸν ἐνδοξο
Ὀλοφέρνη καὶ ἐπρωτίμηνε στὴ θέσι του
ἕνα ἀγριάνθρωπο.

—Κι' ἐμεῖς πρέπει τώρα νὰ πολεμήσω-
με καὶ ἡ πατρίς μας θὰ κινδυνεύσῃ γιὰ
νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός! Καλύτερη ἡ ὑ-
ποδοχὴ σου.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ πλῆθους ἐγίνετο
ὀλοένα καὶ μεγαλύνετο.

Ἐνὰ κύμα ἀνταρσίας ἀρχίζει νὰ ἀπλώ-
νεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν κινδυνεύουσα πόλιν.

—Πῶς εἶνε δυνατόν, ἐφώναξε τὸ πλῆ-
θος, νὰ θυσιάσωμε τὴς γυναῖκες καὶ τὰ
παιδιά μας γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς Ἰουδήθ;

—Δὲν εἶνε πόλεμος αὐτός, εἶνε τρέλ-
λα!

—Δέκα τέσσαρες μυριάδες στρατοὶ!
—Κι' ἐμεῖς δὲν ἀδικοῦμε οὐτε εἰκοσι
χιλιάδες πολεμιστῶν.

—Μᾶς ὁδηγοῦν στὴν καταστροφὴ;
—Νὰ παραδοθῇ ἡ Ἰουδήθ στὸν Ὀλο-
φέρνη! Κανεὶς δὲν θὰ πολεμήσῃ πρὸς χά-
ριν τῆς!

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ πλῆθους ἦταν ἀδύ-
νατον πιά νὰ συγκρατηθῇ.

Πικρὲς δμάδες πολιτῶν εἶχαν συγκεν-
τρωθῇ τώρα ἐμπρὸς στὰ ἀνάκτορα καὶ ἐ-
ξεδήλουν μετ' ἀγριεῖς κραυγὰς τὴν δυσ-
ρέσκειά των ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως πού
εἶχε ληφθῇ.

—Κανεὶς δὲν θὰ πολεμήσῃ! ἐφώνα-
ζαν.

—Ἀς ἔλθῃ ὁ Ἀσσύριος καὶ ἂς ὑπο-
δουλώσῃ τὴν πόλιν μας!

—Νὰ παραδοθῇ ἡ Ἰουδήθ!
—Θάνατος στὸν Χάν!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐφθασαν ὡς τ' αὐτιά
τοῦ ἀρχοντος Μανασῆ.

Ἐνοιῶσε ἀμέσως ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν
πολὺ μεγαλύτερος τώρα.

Δὲν εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ μόνον τὸν πό-
λεμο πρὸς τοὺς Ἀσσυρίους, ἀλλὰ καὶ
τὴν ἐπανάστασι τοῦ λαοῦ του.

«Ἀφοῦ ὁ λαός, ἐσκέφθηκε, δὲν ἐπεί-
σθηκε ὅτι πρέπει νὰ πολεμήσῃ, καμμία
ἀμφισβόλια δὲν ὑπάρχει ὅτι θὰ νικηθῇ!

Ἄλλοιμονο στὴ Βεθούλη!»
Μὲ βαρὺ βῆμα ἐβάρυνε τότε πρὸς τὰ
διαμερίσματα τῆς Ἰουδήθ.

Ἄν τοῦλάχιστον κατέβαλλε μὴ τελευ-
ταία προσπάθεια...

Εὐρίσκε τὴν Ἰουδήθ πεσμένην ἐπάνω σ'
ἕνα ἀνάκλιτρον, μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ
χέρια.

Ἐφάνετο ὅτι ἦταν πολὺν ταραγμένη.
—Τί συμβαίνει, κόρη μου; ἐρώτησε ὁ
γέρον.

Ἡ Ἰουδήθ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀ-
πήντησε:

—Ἦλθε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἕνας ἀπε-
σταλμένος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀσσυ-
ρίων...

—Πρὸς ἐσένα, Ἰουδήθ;
—Ναί, πατέρα.

—Καὶ τί ἐξήγησε;
—Πράγματα πού δὲν εἶνε δυνατόν νὰ
γίνουν.

—Ποῦ εἶνε αὐτός; ὁ ἀπεσταλμένος; ἐ-
ρώτησε ὁ Μανασῆς. Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

—Βρίσκεται σ' ἕνα γειτονικὸ θάλαμο
καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησί μου. Ὁ, πα-
τέρα!

Ὁ Μανασῆς ἦλθε κοντὰ στὴν Ἰουδήθ.

—Μίλησε, κόρη μου, εἶπε. Τί ζητεῖ ὁ
Ἀσσύριος;

—Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ὀλοφέρνη καὶ
ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ἐκ μέρους τοῦ κυ-
ρίου του ὅτι εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ με-
τανοήσω ἂν θέλω νὰ σώσω τὴν πατρίδα
μου...

Ὁ Μανασῆς εἶχε πιάσει τώρα τὰ χέρια
τῆς κόρης του μέσα στὰ δικά του.

Τὸ βλέμμα του ἐστρεφότο μὲ ἀγωνία
μέσα στὰ μάτια τῆς.

—Ἀγαπημένη μου Ἰουδήθ, εἶπε, σὲ ἐ-
ξορκίζω, μὴ ἐπιμένῃς περισσότερο.

Ἡ Ἰουδήθ εἶχε γίνε κατωχρη.

Τί ἤθελε λοιπὸν νὰ τῆς πῇ ὁ πατέρας
τῆς;

—Κόρη μου, ἐξηκολούθησε ὁ γέρον Μαν-
ασῆς, ἀγαπημένη μου Ἰουδήθ, δὲν ἀν-
τιλαμβάνεσαι λοιπὸν ὅτι δὲν μᾶς ἀπομέ-
νει καμμία ἐλπίς; Σὺ μόνον μπορεῖς ἀ-
κόμη νὰ σώσῃς τὸν δυστυχισμένο πατέ-
ρα σου καὶ τὴν πατρίδα σου, ἂν τὸ θε-
λήσῃς.

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Ἰουδήθ εἶχαν
ἀνοιχθῇ διάπλατα καὶ εἶχαν προσηλωθῇ
ἐπάνω στὸν πατέρα τῆς.

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἦταν σβυσμένο.

Δὲν εἶχε καμμία ἐκφρασι, καμμία ζωὴ
πιά.

—Τί ζητεῖς νὰ κάμω, πατέρα; ἐρώτη-
σε μὲ φωνὴν πού ἔτρεμε.

—Τί ζητῶ, Ἰουδήθ; Ἀλλὰ δὲν τὸ ἀν-
τιλαμβάνεσαι λοιπὸν; Νὰ σώσῃς τὴν πα-
τρίδα σου ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, τὴν λεη-
λασία καὶ τὴν ἀτίμωσι...

—Ὁ, πατέρα...

—Νὰ τὴν σώσῃς, ξεχνώντας ὅλα ὅσα
συνέβησαν ὡς αὐτὴ τῇ στιγμῇ καὶ δεχο-
μένη τὸν Ὀλοφέρνη ὡς σύζυγο.

—Πατέρα, δὲν βλέπεις λοιπὸν πόσο
σπαράζει τὴν καρδιά μου μετ' αὐτὰ σου
τὰ λόγια; ἐρώτησε ἡ δυστυχισμένη νέα.

—Τὸ βλέπω, Ἰουδήθ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔ-
χῃς τὸ θάρρος νὰ μὲ ἀκούσῃς ὡς τὸ τέ-
λος. Ἀκουσε λοιπὸν τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

Τὰ πάντα θὰ καταστραφῶν ἂν ἀρνήθῃς.
Δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς τρόπος νὰ σω-
θῶμε, οὔτε καὶ ἐλπίς... Ἐκατὸν σαράντα
τρεῖς χιλιάδες ἀνδρείων στρατιωτῶν ὁ-
δηγεῖ ὁ Ὀλοφέρνης. Πρόκειται νὰ παρα-
δώσωμε στὴν σφαγὴ ἕνα ὁλόκληρο λαό.

Γιατὶ φρονισὰ δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζῃς
ὅτι ἡ ἐκδίκησίς του θὰ σταματήσῃ μόνον
σὲ σένα...

—Οἱ πολῖται τῆς Βεθούλης εἶναι πε-
ρισσότερο ἀνδρείοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτες
τοῦ Ὀλοφέρνη, ἀπήντησε ἡ Ἰουδήθ.

Θὰ προτιμήσουν τὸν θάνατο παρὰ νὰ πα-
ραδώσουν τὴν πόλιν τους στὰ χέρια τοῦ
Ἀσσυρίου.

Ὁ γέρον ἀφῆκε ἕναν ἀναστεναγμό.

—Θὰ τὸ ἐκάναν αὐτοί, Ἰουδήθ, εἶπε,
ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάνουν πιά.

—Δὲν σὲ ἐννοῶ, πατέρα, ἔκαμε τρέ-
μουσα ἡ Ἰουδήθ. Τί θέλεις νὰ πῇ;

—Ἀλλοίμονον, κόρη μου, ἀπήντησε ὁ
γέρον. Ἡ πλατεία τοῦ ἀνακτόρου ἔχει
γεμίσει ἀπὸ κόσμο, πού διαμαρτυρεῖται
γιὰ τὴν ἀπόφασί σου ἔλαβα. Οἱ ἄνθρω-
ποι μου μοῦ μετέφεραν τὰ λόγια τους.

Κανεὶς δὲν θέλει νὰ πολεμήσῃ.

—Δὲν ἐραυατίζομαι ποτέ, πατέρα, ὅτι
ὁ λαὸς τῆς Βεθούλης θὰ ἦταν τόσο δει-
λὸς καὶ τόσο ἄνθρωπος.

—Ὁχι, Ἰουδήθ, μὴν ὑβρίζῃς τοῖς
σημιολίτας μου. Οὐτε δειλοὶ εἶναι οὔτε
ἄνθρωποι.

—Ἀλλὰ τότε;

—Δὲν ἐγκρίνουν, ἀπολύτως, τὸν λό-
γον γιὰ τὸν ὁποῖο γίνεται αὐτός ὁ πό-
λεμος.

—Δὲν ἐγκρίνουν τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο γίνεται αὐτός ὁ πόλεμος; ἐπανελά-
βε ὠργισμένη ἡ Ἰουδήθ. Ἀλλὰ ποῖο ἄλ-
λο λόγο ζητοῦν ἀπὸ ἐδὼ ἕνας βάρβαρος
κατακτητὴς ἐρχομένη νὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ;

—Ἰουδήθ, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν
ἀλήθεια. Τὸ πλῆθος δὲν ἀδικεῖ τὸν Ὀλο-
φέρνη, ἐπειδὴ δαδίζει ἐναντίον τῆς πό-
λεως. Ἀδικεῖ ἐσένα, γιατί νομίζεις πῶς
μετὰ τὴν περιφρονητικὴ στάσι σου ἐξηγά-
σας τὸν Ἀσσύριο νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού
ἔκαμε καὶ ἐμένα ἐπειδὴ ὑπεχώρησα στὴς
ἀδυναμίες τῆς κόρης μου, ἀντὶ ν' ἀκούσω
τὴ φωνὴν τῆς λογικῆς καὶ τὸ συμφέρον
τῆς πατρίδος μου. Ὁ λαὸς στὸν πόλεμο
αὐτὸ βλέπει ἕνα ἐλατήριο, τὸν ἔρωτά σου
πρὸς τὸν Χάν καὶ ἕνα σκοπὸ τὴν ἑνωσί
σου μετὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Καὶ βρίσκει
πῶς οὔτε τὸ ἐλατήριο, οὔτε ὁ σκοπὸς ἀ-
ξίζουν γιὰ νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ διακιν-
δυνεύσῃ τὰ πάντα πρὸς χάριν σου.

Ἀὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέροντος εἶ-
χαν παγώσει τὴ φωνὴν τοῦ στήθους τῆς
Ἰουδήθ. Δὲν εὐρίσκε πιά τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Ἐνὰ βαρὺ σύννεφο εἶχε ἀπλώθῃ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ σκέψι τῆς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Εὐφραῖς ἐμπέ-
τε τρέχοντας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου
Ἰουδήθ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπα-
ναστατήσῃ γιατί νομίζει πῶς τὸν ὁδη-
γοῦμε πρὸς τὴν καταστροφὴν.

* Η 'Ελλάς εξέγαγε 10.000 δκάδες περίπου ελαιολάδου σ' άλλες χώρες κατά το 1938.

* Οι γυναίκες της 'Αγγλίας αγοράζουν κάθε χρόνο δέκα εκατομμύρια ζεύγη μεταξωτές κάλτσες εν συνολώ.

* Μέσα στην περιοχή του Λονδίνου, κατά τα 12 τελευταία χρόνια, έγιναν περισσότερα από δύο δισεκατομμύρια τηλεφωνήματα.

* 34.000 άτομα μπορούν να πάρουν το γεύμα τους ταυτόχρονα μέσα στα διάφορα εστιατόρια της 'Εκθέσεως της Νέας 'Υόρκης. Κάθε επίσκεπτης δαπανά, κατά μέσον όρον, 55 σέντς — περίπου 80 δραχμές — ημερησίως τόσο στα εστιατόρια όσο και στα αναψυκτικά κέντρα.

* Η ασφάλτος εφευρέθη από τους Βαβυλωνίους. Στην πόλι της Σεμιράμιδος, η ασφάλτος έθεωρείτο ως βάσις όλων των κατασκευών.

* Η πόλις Κεμπέκ του Καναδά απέκτησε τις πρώτες... «φυλακές χωρίς σίδερα». Τα παράθυρα, τα κελλά, είνε χωρίς σιδηρά κυκλιδώματα. 'Αντί για κάγκελλα χρησιμοποιείται ένα νέο είδος γυαλιού τόσο σκληρό, ώστε είναι ασφαλέστερο και του σιδήρου.

* Τα 60 % των καταναλισκομένων ειδών θάφης διατίθενται στις 'Ηνωμένες Πολιτείες για τις οικοδομές και τα 40 % για τα αυτοκίνητα.

* Η μεγαλύτερη παλινόρρα του κόσμου γίνεται στον κόλπο Φήντυ του Καναδά όπου τα νερά ανυψούνται κατά 18 μέτρα.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ

Μία γυναίκα που ο άνδρας της δεν ασχολείται ποτέ με τα φορέματά της, πείθεται σιγά-σιγά πως παντρεύθηκε έναν άνθρωπο που δεν την ένοιωσε.

Ενώ εκείνος θριαυόταν στα προκαταρκτικά της υπογραφής του συμφώνου συμβαίσεως, να εμφανισθώ το διαζυγισμό στοιχείον, η σύμειά του, που δεν επέτρεψε να επιτευχθώ η εν λόγω συμβαίση.

Το μέρος λίνο σκεπτείν:

— Γιωργάκη, εσύ είσαι;

— Μπα η γυναίκα μου!

— Και ποιά είν' αυτή;

— Είπε, είνε...

— Για να την δω από κοντά!

'Επληρώσε περισσότερο Ποιός είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε; 'Η κυρία του Γιωργάκη έβαλλε, φωνάζει:

— 'Εσύ είσαι, παλινόρρα μου! 'Η υπηρέτρια της 'Ελενίτσας! Γι' αυτό σ' έδιωξε και η κυρά σου! 'Αυ' δεν μπορεί να κάτσει και πούθενά. Τσακίσου, φύγε από δω!

Ο Γιωργάκης είχε μείνει άφωνος. Το αιχμαλωτισθέν θηλυκό ήταν πρώην υπηρέτρια κάποιου φίλου της κυράς του. Πού να το ξέρει ο κακομοιρός. Αυτός, όπως είπαμε, κάλλει κατά παντός θηλυκό...

Όσο για το τί έγκολούθησε οι κακές γλώσσες — οι φίλοι του, όπως είπαμε — λένε ότι έγινε μεγάλως παντοφλοκαυγάς στο σπίτι...

Όστόσο ο Γιωργάκης είνε πάντα εκεί, στο φηκίκατο σπιετόν!

ΕΥΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΗΛΦΟΡ

Την 5ην Αυγούστου του 1911, σε μία απόμηση πολύνη, 'Ηνωμένων Πολιτειών εγεννήθη ο Σπαιγκλερ "Αρλινγκτον Μπρού" εκείνος δηλαδή που έπρόκειτο να γίνει αργότερα διάσημος με το κολλυμβητικό του ψευδώνυμο Ρόμπερτ Τηλφορ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

«Ο πατέρας μου κατήγγο από την παλαιάν οικογένεια των Σπαιγκλερ Μπρού και ήταν υπερήφανος για την καταγωγή του αυτή. 'Η μητέρα μου πάλι στα νεύατά της ήταν μία από τις νέες εκείνες που είνε ξεροελλαμένες για ρωμαϊκές και αίσθηματικές περιπέτειες. Στο πρόσωπο του πατέρα μου όρθηκε τον τύπο του άνδρος που της άρεσε και οι δύο τότε αγαπήθηκαν παράφορα. 'Η μητέρα μου με έφερε στον κόσμο όταν ήταν μόνον ηλικίας 18 ετών. Τα μισά δηλαδή χρόνια του πατέρα μου. 'Ο τοκετός όμως την εξηνήτησε υπερβολικά και η ύνεια της εκλονίσθηκε σοβαρά. Στην αρχή οι γιατροί την συνέδουλεσαν να πάρει μερικά φάρμακα. 'Επειτα όμως όταν έμαθαν ότι η κατάσταση της δεν καλυτέρευε την εγκατέλειψαν στο έλεος του Θεού. Ματαιώς ο πατέρας μου τούς έκτενε να την σώσουν.

Είπε αδύνατον να ζήση πιά! του έδωλως εκείνοι.

Πώς είνε δυνατόν να πεθάνη; άπορού σεν ο πατέρας. Σκεφθήτε ότι είνε τόσο νέος! Είπε μόλις 18 ετών.

Οι γιατροί όμως ήταν βέβαιοι για την διάγνωσή τους. 'Η μητέρα μου θα έσθνε σιγά-σιγά και κανείς δεν θα κατώρθωνε να την σώση. Τότε ο πατέρας μου που την αγαπούσε πολύ, έπηρε μια απόφασι και της είπε:

— 'Ενοια σου, δεν θα σ' αφήσω να περσόν άλλο κόσμο, θα σε κρατήσω κοντά μου, γιατί μου γοητεύεται η άγαντι σου!

Και ο πατέρας μου για να πραγματοποιήση την ιδέα που ριζώθηκε στο μυαλό του, πούλησε το κατόστημα που είχε στο "Αρλινγκτον" και ενκαταστάθηκε στο Κίρκ-σθίλ της πολιτείας του Μισουρι όπου και ενεγράφη στο Πανεπιστήμιο για να γίνει γιατρός και να θεραπεύση ο ίδιος την υπηρέτρια μου. 'Η υπερβολική άγαντι του προς αυτήν έκαμε το θαύμα της. 'Η μητέρα μου άρχισε σιγά-σιγά να ανακαμάνη και έπειτα από αρκετό καιρό είχε γίνει τελείως καλά. Τώρα πιά είχαν αρχίσει να πραγματοποιούνται έμμενα.

Σε ηλικίαν δέκα ετών ήμου ένα χλωμό αδύνατο και ύστερικό παιδί. Κανείς δεν τολμούσε να με μαλώση γιατί έπρεπε κα-

ταής και εσπάραιε σάν το ψάρι. Όσοσο με άφηναν να πηγαίνω στο σχολείο σιγά-σιγά όμως με συνώδευε ο πατέρας μου για να μη μου συμβή τίποτε κακό. Την εποχή εκείνη τον φοβόμουν πολύ γιατί με έδασάνιζε με τις διατίες του. Τα πικρά σάρμακα που με ανάγκαζε να πίνω και τις τσομερές εκείνες ενέσεις που μου έκανε και μου είχε τρυπήσει ολόκληρο το σώμα.

Σιγά-σιγά όμως άρχισα να δυναμώνω και με την ηλικία ενλύνωσα από την αστήρη αυτή κηδεμονία και άνεκτησα την ελευθερία μου. 'Εάν δεν έχετε σκληρά βασανισθή στα παιδικά σας χρόνια, σας είνε αδύνατον να καταλάβετε τι ένιωσα εγώ την πρώτη μέρα που ο πατέρας μου με άφησε να παίζω με τα άλλα παιδιά. 'Ετρεξα, έπλησσα, κυλιόμην μέσα στα γώματα έχισια τα ρούχα μου και ένύρισα στο σπίτι άκτινοβλώντας από χαρά. Οι γονείς μου με λυπήθηκαν και δεν μου τις έδωσαν. 'Ο πατέρας μου όμως με έδωλως:

— Μή ξεχνάς ότι είσαι γυιός μου και ότι πρέπει να σέβεται τον εαυτό σου, γιατί διαφορετικά θα σε ανάγκασω εγώ να τον σεβάσθης.

Αυτό με έκανε να συνέλθω και να πούσω να κάνω τρέλλες. Με τον τρόπον αυτόν απέκτησα την εμπιστοσύνη των γονέων μου. 'Εγώ όμως δεν ήμου βίολος ήπυος. 'Ο νεισεύομαι τις δόξες του Τόμ Μις και ήθελα να νίω «κάου-μπόν». 'Ο πατέρας μου λοιπόν για να με ευχαριστήση, όταν έτελείωσα το σχολείο μου έχαρισε ένα κατάλευκο άλωνακι, μία ώραία καραμπίνα και ένα λάσσο. 'Από την ημέραν εκείνη δεν έκανα άλλη δουλειά από του να τρέχω μέσα στο κτήμα μας με το άλογό μου και να προσπαθώ να πιάσω με το λάσσο μου όλα τα κατοικίδια ζώα, σκύλους, κόττες, γάτες κλπ. Και ή μονία μου αυτή δεν με εγκατέλειπε πορά μόνον όταν ήού συνέθε ή ακόλουθη αίματηρη περιπέτεια:

— Ένα θράδυ, παρασυρόμενος από τα τολμήρα μου όνειρα, ενλύντρησα άθρούνά από το δωμάτιό μου κατέβηκα στους σταύλους, έπηρε το άλογό μου, την καραμπίνα μου και το λάσσο και έβγήκα από την άγοσταυλί μας. 'Ηθελα να πραγματοποιήσω μίαν από τις συνταρακτικές εκείνες περιπέτειες του Τόμ Μις. Πράγματι, έπειτα από λίνο έφθασα έως την σιδηροδρομική γραμμή και έτρεξα να προσθώσω την άμαξοστοιχία που περνούσε εκείνη την στιγμή, για να πιασθώ με ένα πήδημα από το τελευταίο βαγόνι! Σωστή τρέλλα. Σκεπτόμουν να ανάγκασω τον δρονή να σταματήσει την μηχανή και να μου δώση φωτιά να ανάψω το ταινάρο μου! Δυστυχώς όμως όλα αυτά δεν πραγματοποιήθηκαν. Καθώς πήδησα από το άλογό μου να πιασθώ από την άμαξοστοιχία, τακίσθηκα κυριολεκτικώς καταγής και έμεινα άναίσθητος πολλές ώρες. Κάτι δοσκό περνώντας απ' εκεί με μάζεψαν και με έφεραν στο κτήμα κατακαταμένο και σε κακά γάγια. 'Αναγκάσθηκα να μείνω στο κρεβάτι άκοκτον καιρό και όταν συνήλθα είχα πιά λημονήσει τις δόξες των κάου-μπόν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ

Είπε θεσπώς γνωστόν σε όλους ότι ο Ρόμπερτ Τηλφορ, ο όποιος γυιός κατ'αυτάς με συμπαίκτηρι την 'Εντυ Λαμάρ, μία περίφημη ένγρομη ταινία «'Η κυρία των Τροπικών» παντρεύθηκε, προ μηνών την Βαρβάρα Στάνγουικ. Για το είδύλιο των δύο αυτών ήθοποιών ένοσφε πολλά και επί δλόκληρα έτη ο τύπος.

Οι δύο ερωτευμένοι έπωφελήθηκαν της πρώτης στιγμής της ελευθερίας τους για να παντρευθών. Οι γάμοι πραγματι έτελεσθησαν την 14ην του παρελθόντος Μαΐου ενώπιον του δημοτικού λειάρχου του Σάν-Ντιέγκο, Φίλιππου Σμιθ και στις μεγάλες αίθουσες του κ. και της κ. Τόμας Γουέλαν από μακρόδ επίσηβιων φίλων του ζεύγους.

Στο Χόλγουντ δεν υπάρχει πρόληψις του Μαΐου, άλλα υπάρχει ή πόληψις του 13. Το ζεύγος έκάονισε τις υποθέσεις του ούτως ώστε να θάση στο Σάν-Ντιέγκο μετά το μεσονύκτιον της 13ης προς την 14ην Μαΐου, εις τρόπον ώστε ο νέος ένγανμος βίος να άρχισή υπό την αινίδα της 14ης και όχι της 13ης.

Ο Τηλφορ —σπάνιον δι' άστέρα— συνήγαγε για πρώτη φορά σε κοινωνία γάμου, ενώ ή Βαρβάρα Στάνγουικ — ήταν δευτερόγαμος. Προ τριετίας μόλις διελεύθη τον Φρανκ Φέυ, ήθοποιον και αυτόν. Στην τελευταία παρέστη και ο έκ. του πρώτου γάμου της γυιός της, ο Ντάνι. 'Ο καλός γυιός δεν θέλησε να λείψη από την ημέρα της ετυχίας της μητέρας του, άφοδ δεν ήταν ευτυχισμένη με τον πατέρα του.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Κυρίες μου, ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ; ΤΟΝ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ 'Η ΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ;

Πολλές γυναίκες έχουν την ευτυχία μέσα στο σπίτι τους. "Εχουν έναν άνδρα καλόν, εύγενικόν, που μαζί του μπορούν να περάσουν τη ζωή γλυκειά, εύκολη. Και όμως δεν είνε ευχρηστημένες, κάτι ζητούν, θα προτιμούσαν τον ρομαντικό Δόν Ζουάν που δεν είναι τίποτ' άλλο από τον άνδρα της στιγμής.

"Ας ακούσαμε τη γνώμη μιας γυναίκας που ένγνώρισε στη ζωή της πολλούς Δόν Ζουάν, είχε πολλές κατακτήσεις, αλλά ένγνώρισε και τον σύντροφο τον πιστό της ζωής της. 'Η γυναίκα αυτή είναι ή 'Αγγλίδα άερόπορος Μαίρη Ρόλαν:

«Ένας Δόν Ζουάν μπορεί να συνεπάρη για μία στιγμή τις αισθήσεις μας και να μας κάνει να πιστέψωμε στον έρωτα... 'Η άλλαγή του χορταριού, λέει μά λαϊκή παροιμία, φέρνει την όρεξι στα ζώα...

»Για τη ζωή και για δλόκληρο το ταξίδι της όμως μόνο ο σύντροφος μπορεί να άρέση.

»Πολλές γυναίκες κάνουν τρέλλες για έναν Δόν Ζουάν, τρέλλες όμως που δεν διαρκούν παρά όσο ένα τριαντάφυλλο... 'Ο άνθρωπος όσο λογικός και φρόνιμος και αν είνε πολλές φορές, ίσως από αντίδρασι, ίσως από άναζητησι, ξεφεύγει από τον κανονικό του δρόμο, για να επανέλθη πολύ συχνά με μία νέα άπογοιτευσι στο ένεργητικό της πείρας του.

»Δεν γίνεται όμως το ίδιο με τον σύντροφο της ζωής μας, αυτόν που μάς άνοίγει τρυφερά την καρδιά του και μάς δίνει το χέρι του για να περάσωμε μαζί τη ζωή.

»Είμαι μία μεγάλη άνακούφισις να βρίσκη κανείς μετά τους κόπους της ημέρας, την βιοπάλη, έναν σύντροφο και να μοιράζεται από κοινού χαρές και πίκρες... 'Ισως όταν σκεφθώ κανείς πλατεία, να βρή και το ένα και το άλλο σάν δυο άδυναμίες.

»'Η συντροφική ζωή είναι κάτι που κερδίζει σε διάρκεια, σε στοργή, σε φιλία, σε πνευματικότητα. 'Ο στιγμή-αίος έρωτας, ίσως έχει φλόγα, παραφορά, μεθούσι, που πολλές φορές άκρι-βόπληρώνεται.

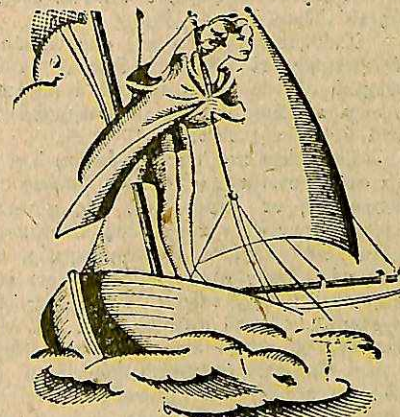
»Στην συζυγική ζωή, για να είναι άρμονική και να μην καταντ' καθιερωμένη σκλησιά, είναι άνάγκη να είνε και οι δυο συμβαλλόμενοι άνθρωποι ύποχωρητικοί, άλτρουιστάι, εύγενικοί.

»Όταν μεταδί της γυναικας και του άνδρος πλεχθόν τέτοιοι δεσμοί, όταν ή συμβίωσις είναι χαρά και κοινός αγώνας χωρίς γκρίνιες, χωρίς έγωισμούς, χωρίς τυραννία, τότε άς περάσουν χίλιοι Δόν Ζουάν πλάι σε μία τέτοια γυναίκα, δεν θα διακινδυνιάσει αυτή ποτέ την διαρκή ευτυχία της για μία στιγμιαία τρέλλα. Γι' αυτή το όμως άς φροντίσουν λιγάκι και οι σύζυγοι».

ΝΤΟΡΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΥΠΟ Κ. ΜΑΝΤΖΑΡΗ

'Η καρδιά μου θα έκανε τον κρότο ενός τάνκς που έτρεχε σ' ένα καλντερίμι. 'Εννοείται, ότι δεν άκουσα τί μου είπε και της άπλητης καταφατικής.

Τότε εκείνη έπροχώρησε χαμογελώντας προς τη θάλασσα κι' εγώ την άκολουθήσα, ντροπαλός όπως πάντα.

»Εμπήκαμε μαζί μέσα στη θάλασσα κι' έσταματήσαμε σ' ένα σημείον όπου το νερό δεν ήταν και τόσο θαθύ. Τότε αυτή μούπιασε τα χέρια, έκλεισε τα μάτια, κι' έπρεσε προς τα εμπρός.

»Ετσι της έδωσα το πρώτο μάθημα κολυμβήσεως. Και όταν εκείνη με άποκαιρέθηκε, λέγοντας ότι θα με ξανάβλεπε την επομένη, το πρόσωπό μου έφούντωσε πάλι και τα σωθικά μου άνέβηκαν στο στόμα.

»Αργότερα την άκουσα να λήσέ κάτι φίλες της πως θόηκε κάποιον που την έμάθαινε κολυμπι. Ένας νέος που ήταν στην παρέα έφυγε με το κεφάλι σκυφτό, και αυτή, όταν με είδε, κι' έχαιρέθηκε με μία φιλική χειρονομία.

Για τίποτα πιά δεν μ' ένδιέφερε, μου άρκοισε να μένω κοντά της.

Όταν έκτελούσα τα καθήκοντά μου ως διδασκάλου της κολυμβητικής δεν ήμου καθόλου ντροπαλός. 'Εκείνη την ώρα ένοιωθα τον εαυτό μου κατά πολύ άνώτερό της, είχα πληρη συνείδηση της ρποδιαίτητος της άποστολής μου και, χωρίς καθόλου να τρέμη ή φωνή μου, την διέταζα να άπλώνη τα χέρια, να άπλην, βαθεία και να κρατήσέ τα δαχτυλά καλά άνοιγμένα.

— Τα δαχτυλά πρέπει να κλειστά, μου άπλητησε αυτή.

— Άνοιχτά, έπέμεινα εγώ. Άφοδ είμαι δασκάλος πρέπει να κάνετε αυτό που σας λέω.

— Κλειστά, έκαμε πάλι αυτή, με πείσμα. Έχει γούστο να μην ξέρω, άφοδ προχθες ήρθα πρώτη στους γυναικείους άγώνες των έκατά μετραν!

Μετά, έδάγκωσε τα χείλη, μετανοισμένη γι' αυτήν την άποκαλύψι, κι' έβινε κατακόκκινη.

Τότε, το πρόσωπό μου άναψε πάλι, και τα σωθικά μου άνέβηκαν ως το στόμα.

Την επομένη, ήμου εγώ έαπλωμένος στο νερό, με το πηλύνι άκουμπισμένο στα χέρια της.

Κ. ΜΑΝΤΖΑΡΗΣ

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Μόλις έφυγε ο Ζωός τρέχοντας προς το «Μεγάλο Δάσος» για να προλάβει να δοθεί τον μπαρμπα Βιστόρ, ο Σιμόν προσπάθησε με κάθε τρόπο να πείσει τον Μενίε να φύγουν κι εκείνοι για να τρέξουν προς βοήθειαν της Τζέννης. Ο Μενίε όμως εξακολουθούσε να παραμένει σαν αποβλακωμένος και τότε ο θυρωρός άρχισε να βάζει με τον έαυτο του γιατί δέχθηκε να συντελέσει στο εγκληματικό σχέδιο της Λευκής ντέ Μοράν και του Ντεζανίρ. Άφηνε, καθώς πηγαίνονταν σαν έξαλλος μέσα στο θυρωρείο του τα μάτια του έπασαν έπάνω στο μπουκάλι του κρασιού και τα δυο ποτηράκια. — «Α! έσύ έσύ είσαι άφορμή όλων, φώναζε με πηγυμένη φωνή. Και, πριν τελειώσει την φράση του, πήδησε προς το τραπέζι, άρπαξε το μπουκάλι και τα ποτήρια και τα κομμάτισε στον τόχο).

26ον

Ο Θούρδος της πόρτας που άνοιγόταν άποτομα την στιγμή εκείνη τον έκαμε ν' αναπηδήσει και να στραφεί προς τα εκεί. Με ύφος άγέρωχο και βήμα σταθερό έμπαινε τώρα στο θυρωρείο ή Λευκή. Στ' αντίκρουσμα της νέας, ο θυρωρός λίγο έλειψε να πέση άνάσκελα. — Έσείς; Έσείς έδώ, δεσποσύνη! έτραβήλανε διαστέλλοντας ύπερμετρα τα μάτια. Η Λευκή, πριν άποκριθή, διέτρεξε με το βλέμμα της το έσωτερικό του δωματίου, θεβαιώθηκε ότι ο κόμης ντέ Μοράν δέν ήταν εκεί κι ούτε μπορούσε νάταν στο σπίτι του Μενίε, άφου έβλεπε τον ίδιο εξαλειωμένο στην πολυθρόνα, κι άνακτώντας τότε όλη την τόλμη και το θράσος της: —Ναι, έγω είμαι, έλε. Τί παράδοξο βλέπεις στο νάχωμαι κάθε πού μ' άρέσει, στο σπίτι που άνήκει στον πατέρα μου; Κι' εκείνο που μ' εκπλήττει τώρα κός Σιμόν, είναι ότι παίρνεις το θάρρος να μ' έρωτήσεις πριν έγω σου άποτεινω τον λόγο. Ο θυρωρός όμως, που σέ κάθε παρόμοια περίπτωση θάσκυθε ταπεινά το κεφάλι, άκούοντας τα λόγια αυτά της νέας, άνώρθωσε το κεφάλι του με ύφος αθάδαιας κι άτένισε την κόρη του Γκοντράν τολημρά. Η δεσποινίς ντέ Μοράν που κι αυτή, σ' άλλη περίπτωση, θά κατακεραυνώνε με την όργη της εκείνον που θά τολημούσε να πάρη άπέναντί της τόσο άπρεπή κι άνευλαβή στάσι, θέλοντας να έπιτύχη τον σκοπό της, έκαμε πώς δέν κατάλαβε την πρόκλησι και παίρνοντας ύφος άφελές: —Άλήθεια, κύρ Σιμόν, έλε, τώρα που σ' έβαλα λίγο στη θέσι σου, θέλω να ξεχάσω ότι λίγο έλειψε να παραβής τον σεβασμό τον όποιον όφείλεις στην κόρη του κυρίου σου, και θά φθάσω μάλιστα μέχρι του σημείου να σου πώ την άφορημή που μ' έφερε τέτοια ώρα έδώ. —Α! Μεγάλη ή καλοσύνη σας, δεσποινίς!... έκαμε ο θυρωρός μ' ειρωνικό μυσφασμό. Μου κάμει μεγάλη χαρά που ή δεσποσύνη... συγκατατίθειται... —Ε, λοιπόν! έγω δέν θέλω πιά να είμαι ταπεινός θράππων σας. Δέν θέλω πιά να ντρέπωμαι ότε άκίνητο στην πολυθρόνα τον Ζακόμπ Μενίε, που είχε το πρόσσπο πλημμελμένο από δάκρυα. —Τόν βλέπετε; συνέχισε ο Σιμόν, κλαίει

ρίξω, κι' αυτό μόνο και μόνο για να σάς φανώ εύχάριστος... Όχι! δέν θέλω πιά να με νομίζουν άκαρδο, άρχειο, άθλιο, στον όποιον να μπορούν ν' άναθέσουν κάθε είδους άτιμη πράξι και πού να δέχεται να ύπακούη σε τέτοιες διαταγές... Όχι! δεσποινίς ντέ Μοράν, ούτε να το βάλετε πιά με τον νού σας, ότι μπορώ να ξαναγίνω όργανό σας, έστω κι' άν με σκεπάζετε με χρυσάφι. Σας το λέγω για πρώτη και τελευταία φορά, τ' άκούτε, δεσποινίς ντέ Μοράν; Στάθηκε λίγες στιγμές σαν νάθελε ν' άναμετρήσει ή έντύπωσι έκαμν τα όλο ψυχικό σθένος λόγια του αυτά και μετά συνέχισε καρφώνοντας τα βλέμμά του στα μάτια της Λευκής: —Και τώρα που σάς φανέρωσα ό.τι είχα στην συνείδησί μου, είμαι δούλος σας, δεσποσύνη ντέ Μοράν, και σάς χαιρετώ, όπως λέγουν στον κόσμο σας, στον κόσμο αυτόν που λέγεται άριστοκρατικός, και που μέσα στον όποιον, όπως ξέρω έγω, μπορεί να βρη κανείς ανθρώπους του σχολιού και του παλουκιού!... Τί λέτε, λοιπόν, κι' αυτά, δεσποσύνη ντέ Μοράν; Και ύπερήφανος γιατί μπόρεσε, μ' αυτό τον τρόπο, να έξελωθή μπρος στη συνείδησί του, ο θυρωρός έπαυσε πόζα θριαμβευτού. Κι' έτοιμαζόταν μάλιστα να δείξη την πόρτα στην κόρη του κυρίου του και να την διατάξη έπιτακτικά να τον άπαλλάξη από την παρουσία τους, άλλα ένα κίνημα της νέας τον έμπόδισε να έκτελέση την αυθάδεια που μελετούσε. —Προτιμώ καλύτερα να πιστεύω, είπεν εκείνη με ύφος περιφρονητικό, ότι έχασες τα μυαλά σου... Βλέπεις ότι άπόψε είμαι ύπερβολικά έπιεικής μαζί σου. Τό μόνο που άπαιτώ, τώρα, από σένα, είναι να μου δώσης μιá πληροφορία... —Σέ σάς; —Στον πατέρα μου, άν προτιμάτε. —Τί πληροφορία είναι αυτή; Μή τυχόν άφορά το δυστυχισμένο το κορίτσι που συντελάτε εκεί κάτω για να το άτιμώσουν; —Η Λευκή ντέ Μοράν δάγκωσε τα χείλη της για να μην άφήση να έκαρρή ή όργη που φούσκωνε μέσα της. Και, διάβοντας τον έαυτό της για να μεταχειρισθ ή με γλυκό τρόπο τον άνθρωπο που, τόσο ξαφνικά άλλαξε συμπεριφορά άπέναντί της, άφου ως τώρα την είχε ύπακούσει με δουλοπρεπή ύποταγη: —Όχι! άποκρίθηκε, κι' άφου μου μιλάς για τη νέα που μου σύστησες και για την όποιαν έννοιασα άμέσως ένδιαφέρον, μόνο και μόνο γιατί μου την συνέστησες έσύ, θά σ' έρωτήσω κι' έγω ποιος σέ πληροφορήσε τόσο καλά... —Ποιος;... Και το ρωτάτε;... Τολμάτε; —Α! μ' αυτό είναι άληθινή άδιανόητιά... —Α! άπ' εκείνες τις άδιανόητιες που... Κάνετε πώς δέν έξερετε τόν... τόν άρχειο εκείνον, και τί θέλει να κάνει στη δεσποσύνη Τζέννη... Και όμως όλοι έδώ μέσα τδ έξέρουν όσο σεις κι' έγω... και να ή άπόδειξε... Και κατακόκκινος από την όργη ο Σιμόν, έδειχνε με τό δάχτυλό του, τον πάντοτε άκίνητο στην πολυθρόνα τον Ζακόμπ Μενίε, που είχε το πρόσσπο πλημμελμένο από δάκρυα. —Τόν βλέπετε; συνέχισε ο Σιμόν, κλαίει

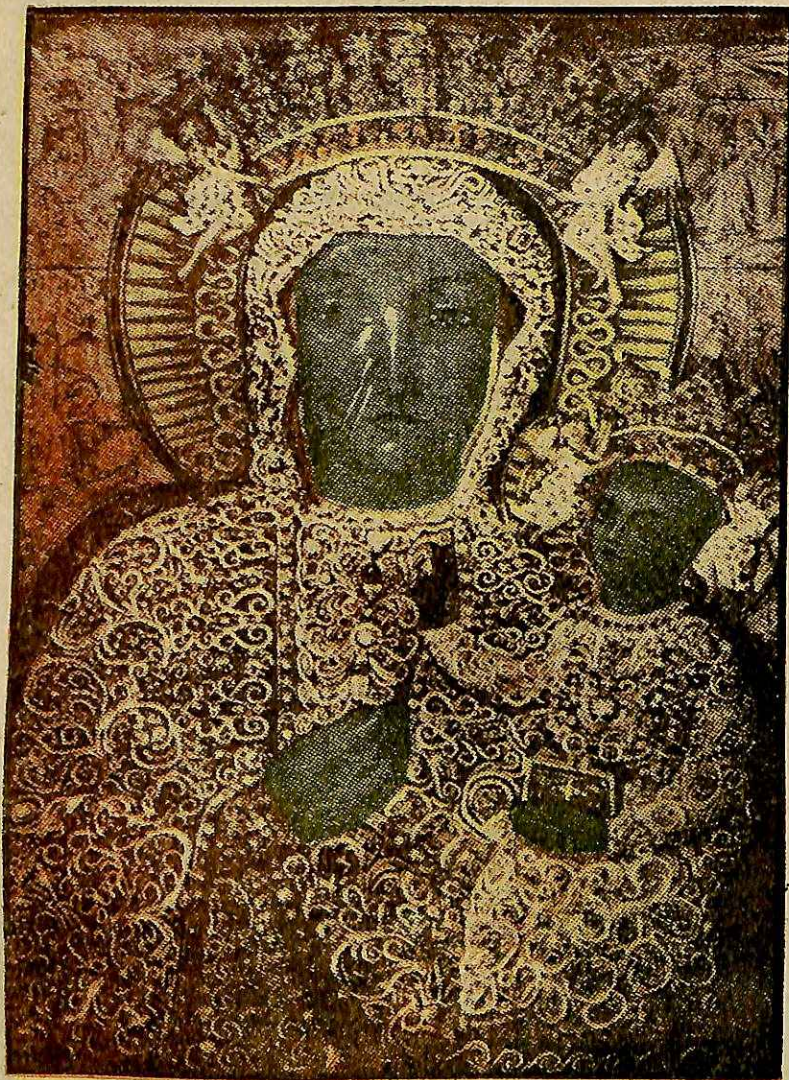
σαν μικρό παιδί. Κλαίει γιατί τδ ξέρει όλα, κι' άν είχε την δύναμι, αυτός κι' έγω, θά ήμασταν τώρα μακριά άτ' έδώ και δέν θά με θρίσκατε... Σας το έγγυώμαι, γιατί θ' άφηνε το θυρωρείο κι' όλο το σπίτι έρημο και θάτρεχα στο «Μεγάλο Δάσος»... —Στο «Μεγάλο Δάσος»; Έσύ, ρώτησε ή Λευκή ντέ Μοράν μη μπορώντας να κρύψη τον τρόμο της φωνής της. —Ναι, έγω! Τί με κυττάτε σαν περίεργο ζών; Μά άν δέν μπόρεσα να πάω έγω, έννοια σου, είναι άλλοι εκεί κάτω που θά σάς τον συγγυρίσουν μιá χαρά τον άρχειο αυτόν Ντεζανίρ σας! —Άλλοι είστε; Ποιοι άλλοι; —Άνθρωποι πούχουν καρδιά, άν και δέν είναι παρά εργάτες. Άλλα εργάτες τίμιοι, που το μικρό τους δαχτυλάκι άξίζει χίλιες φορές περισσότερο από μερικούς άριστοκράτες μ' όλη τους την εύγεια και τα πολλά λεφτά τους... —Εργάτες; Εργάτες; έπανελάμβανε ή Λευκή που δέν μπορούσε πιά να κρύψη ό.τι έννοιαθε. —Ναι, εργάτες, και καλοί εργάτες, σάς έγγυώμαι γι' αυτό... —Τί τέχνη κάνουν οι εργάτες αυτοί; ρώτησε ή Λευκή με ζωηρότητα. —Είμαι κλειδαράδες! άποκρίθηκε ο θυρωρός. Ναι, κλειδαράδες, κι' έπειτα, τους γνωρίζετε άλλωστε καλύτερα άπ' έμένα, άφου ήρθαν στο σπίτι σας, στο μέγαρό σας της όδου 'Αγίου Δομνίκου. —Στου πατέρα μου; —Μάλιστα!... Και μόλις σήμερα! —Η Λευκή ντέ Μοράν δέν περιμενε ν' άκούση περισσότερα. Όρμησε προς την πόρτα σαν τρελλή και, πριν ο Σιμόν συνέληθ ή από την κατάκληθ ή του, είχε εξαφανισθ τρέχοντας προς την μεγάλη έξώπορτα. ★ Μόλις ο Γκοντράν, που περιμενε μ' άγωνία στην πλατεία 'Αγίου Σουλπικίου, είδε την κόρη του να έπιστρέφει τρέχοντας, άνοιξε άποτομα την πόρτα του άμαξιού, ρωτώντας: —Λοιπόν; Τί έπαλήθευσε από το πρόσσπο σου; —Θά τα μάθετε, πατέρα! Έκαμε να μη στ' άμάξι, μα άλλαζοντας γνώμη, έλε στον άμαξι: —Έξερεις το «Μεγάλο Δάσος»; —Στο δρόμο του Σω; —Ναι! Έ, λοιπόν, πρέπει να μās πās εκεί όσο το δυνατόν γρηγορότερα... —Τούδωσε ένα χαρτονόμισμα, πήδησε μέσα στο άμάξι, κι' ένφ αυτό άρχισε άμέσως να τρέχη, γυρίζοντας στον πατέρα της, του άνέφερε με λίγα λόγια την σκηνή του θυρωρείου. —Ο κόμης ήταν εκεί; ρώτησε ο Γκοντράν με άγωνία. —Δέν ήταν πιά εκεί! Και σφίγγοντας ζωηρά το χέρι του πατέρα της: —Ο κόμης ντέ Μοράν, πρόσθεσε, ξέρει ότι ή εργάτρια Τζέννη είναι κόρη του!... —Ποιος του το έλε αυτό; —Δέν μās ένδιαφέρει. Τό ξέρει, κι' αυτό είναι άρκετό. —Μίλα! Μίλα μου, λοιπόν! Πές μου όλα όσα έμαθες εκεί. —Δέν έχω παρά ένα πράγμα μόνο να σου πώ, πατέρα: Ο κόμης ντέ Μοράν πηγαίνει προς το «Μεγάλο Δάσος», έν δέν έχει φθάση ήδη εκεί... Ο Γκοντράν έντρεξε μιá κραυγή τρέδου. —Αυτό; Αυτό, στο «Μεγάλο Δάσος», τραύλισε με μισοσβυσμένη φωνή... Είναι δυνατόν! —Και όμως, είναι άληθινό! στέναξε ή Λευκή. Ο Γκοντράν δέν άποκρίθηκε. Χόθηκε

περισσότερο στο βάθος του άμαξιού και άρχισε να σκέπτεται, ένφ ή Λευκή σιωπούσε. Τό άμάξι τώρα έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα. Ξαφνικά ο Γκοντράν άρπαξε το χέρι της κόρης του κι' άρχισε να μονολογεί με καταπληκτική εύλογία: —Πηγαίνω στο «Μεγάλο Δάσος», δέν είναι; Έ, καλά! Είναι άπαραίτητο και τη φορά αυτή θ' άπαλλαγούμε για πάντα από πατέρα και κόρη! Είμαι άποφασισμένος για όλα, και είναι άνάγκη, βλέπεις, Λευκή, για να βάλω τέγμα στην φρικτή άγωνία κάτω από την όποια ζούμε άφ' ότου μάθαμε ότι ζή... Άλλοίμονό του! Άλλοίμονο στην κόρη του! Γιατί, άν κατώρθωσε να ξεφύγη τον θάνατο την άλλη φορά, δέν θ' άποτύχη τώρα. Λευκή, πρέπει να έκλειψουν και οι δυο αυτοί, γιατί άν ο κόμης έστω ζήση, έμās μάς περιμένει το Κακουρυγιοδεικό, το κάτεργο, ή καταστροφή... Σταμάτησε. Τό αίμα άνέβαινε στο λαιμό και τον έπνιγε. Τρομαγμένη ή Λευκή έβγαλε μιá φωνή που χάθηκε στον κρότο των τροχών. Ρίχτηκε μετά έπάνω στον Γκοντράν και άρχισε με κλάματα: —Πατέρα! Τί έπαθες, πατέρα! Λέγε, μίλα μου, δέν θέλω να πεθάνω... Πατέρα! Πατέρα! Ο Γκοντράν άφησε στεναγμό. —Δέν είναι τίποτε, έλε, με σβυσμένη φωνή... Δέν είναι τίποτε!... Ο άθλιος συνερόχταν πραγματικά από την ξαφνική λιποθυμία που προκλήθηκε από την όργη και τη λύσσα που είχε στην καρδιά του. Την στιγμή εκείνη το άμάξι έμετρίαζε την ταχύτητά του σιγά - σιγά. Έφθάναν μπρος στο δημοτικό φόρο.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ ΜΠΕΡΕΝ

Φεύγοντας ο Μαρσιάλ Μπερέν από το μέγαρο ντέ Μοράν, όπου είχε συναντήσει την Τζέννη και βρισκόμενος άκόμη κάτω από την έντύπωσι της συζήτησεως που είχε με την νεαρή έργάτρια, πήγε στα περίχωρα του Σω, όπου ο διάσπομος ήφθαλμολόγος Βαλινύ που έθεράπευε την μητέρα του, διηύθυνε ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα. —Σας περιμενα, φίλε μου, του έλε ο διάσπομος ήφθαλμολόγος, γιατί έχω την πεποίθησι πως θά θεράπεύσω τον καταρράκτη από τον όποιον πάσχει ή μητέρα σας. Ο Μαρσιάλ τον εύχαρίστησε θερμά και τον παρεκάλεσε να δεχθή να πάνε μαζί στη μητέρα του. —Πολύ εύχαρίστως, απήντησε ο γιατρός. Σας περιμενα και είμαι όλόκληρος στη διάθεσί σας. Θά σάς συνοδεύσω απόψε στο «Μεγάλο Δάσος» γιατί άπεφάσισα να κάμω έπάνω στην κυρία Μπερέν, ένα πείραμα στο φώς, μ' ένα εργαλείο του όποιου είμαι έφευρέτης και το όποιον έτελειοποίησα άκόμη περισσότερο. Έμεναν σύμφωνοι στις λεπτομέρειες και ο γιατρός παρεκάλεσε τον Μαρσιάλ να περιμένη στη διβλιοθήκη μέχρις ότου εκείνος άποτελειώσει μερικές έπείγουσες εργασίες του. Είχαν περάσει άρκετες ώρες, όταν ο γιατρός ήλθε να χτυπήση στην πόρτα της διβλιοθήκης όπου ο Μαρσιάλ περιμενε διαβάζοντας διάφορα έπιστημονικά βιβλία. —Συγγνώμη που σάς ένοχλώ, έλε. Άλλα έχομαι να σάς άναγγείλω μιá εύχάριστη είδηση. —Τότε λέτε γρήγορα, άγαπητέ μου γιατρέ. —Ένας από τους Παρίσινους συναδέλφους μου μου άναγγέλλει με τό τηλεγρά-

φομα αυτό ότι θάρη άπόψε να δειπνήσουμε μαζί... Φυσικά στο τραπέζι θά καθήσετε και σεις. Εκείνο όμως που με κάνει να χαίρω, κι' αυτή είναι ή καλή είδησις που ήθελα να σάς άναγγείλω, είναι ότι θά έπωφεληθώ της περιστάσεως για να παρακαλέσω τον συναδέλφου μου να με συνοδεύει κοντά στη μητέρα σας. —Όποτε θά κάμετε συμβούλιο; —Μάλιστα, άγαπητέ μου άνακριτά! Κι' έλπίζω, βοηθούμενος από τα φώτα του σοφού συναδέλφου μου, να φθάσω σέ καλό άποτέλεσμα. —Πόσο θά σάς εύγνωμωνώ, άγαπητέ μου γιατρέ!... Ο ήφθαλμίατρος από το Παρίσι έφθασε άκριβος κατά την ώρα του δείπνου και ή συζήτησις περιστράφη, φυσικά, γύρω από την πάθη από την όποια έπασχε ή κυρία Μπερέν και ο δόκτωρ Βαλινύ δεβαίωσε τον συναδέλφου του ότι ή έγγειρησις που σκεπτόταν θά έπιτύγχανε άσφαλώς. Μετά ή συζήτησις περιστράφη σ' άλλα θέματα άσχετα πιά με την ιατρική έπιστήμη. —Άλήθεια, ρώτησε κάποια στιγμή ο ήφθαλμολόγος, τί νέα μου φέρνετε από το Παρίσι, άγαπητέ μου συναδέλφε; —Βέβαια, απήντησε εκείνος κάπως ειρωνικά, είσαι έδώ, βλέπεις, στην άρχη του κόσμου και οι είδησεις φθάνουν γρηγορότερα από το Παρίσι στη Μασσαλία, στο Βορδό, και στην Τουλούζη παρά από την πρωτεύουσα έδώ! Έ, λοιπόν, πρόσθεσε γελώντας, για σήμερα εξαίρετικώς θά μάθης πρώτος, μιá είδησι που κυκλοφορεί στο Παρίσι, πριν από λίγες μέλιστα ώρες... —Δραματική ή άστεία; —Καταπληκτική! —Σας άκούμε! φώναξαν ο Βαλινύ και ο Μαρσιάλ συγχρόνως. Ο φιλοξενούμενος του ήφθαλμίατρου χάρειψε το πηγούνι του και μετά άρχισε: —Η είδησις μου είναι πολύ περισσότερο ένδιαφέρουσα άφ' ό.τι νομίζετε, γιατί πρόκειται για πρόσσπο που κατέχει ύψηλή θέσι στην Παρισινή κοινωνία και το όποιον οι έσπερίδες κάνουν πολύ κρότο κάθε χειμώνα. —Μας πέθανε, γιατρέ! Πές μας το όνομά του άμέσως. —Είναι ο Γκοντράν ντέ Μοράν! Άκούοντας το όνομα αυτό, ο Μαρσιάλ Μπερέν, τινάχθηκε άποτομα από τη θέσι του... —Τί συνέβη, λοιπόν, στον κύριο ντέ Μοράν; ρώτησε ζωηρά. —Ένα έπεισόδιο από τα τραγικότερα, καθώς φαίνεται. Ο έκατομμυριούχος αυτός, κατά τις διαδόσεις που κυκλοφορούν, ύπέστη δολοφονική έπίθεσι και έπ' άριστάσεις έκτάκτως καταπληκτικές. Ο Μαρσιάλ που είχε γίνει κατακίτρινος και φαίνόταν να στενοχωριέται ζωηρά, γιατί έτυχε ν' άπουσιάζη από το Παρίσι σέ μιá τέτοια κρίσιμη για τον πρόσσπο του, περίστασι, παρεκάλεσε τον γιατρέ να του διηγηθ ή όλες τις λεπτομέρειες που ήξερε κι' εκείνος άπηγήθηκε πράγματι όσα διεδόθησαν γύρω από την ύπόθεσι αυτή. —Άλλά, ρώτησε ο Μαρσιάλ, κατώρθωσαν να συλλάβουν τον κακούργο; Έξερουν ποιος είναι; Προέβη σ' όμολογίες και έξερουν ακόμα γι την άφορημή του έγκληματος; —Και πρώτ' άπ' όλα, άποκρίθηκε ο γιατρός σεις έπανώστε αυτές έρωτήσεις, δέν κατώρθωσαν να συλλάβουν τον δολοφόνο. —Η για να είμαι άκριβέστερος, κατώρθωσε να διαφύγη ένφ δυά ύπηρετες του ντέ Μοράν τον έφεραν προς τον αστυνομικό σταθμό της όδου 'Αγίου Δομνίκου. Και

ΜΑΡΙΑ, βασίλισσα ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Στή χώρα των ηρώικων γυναικών

«Είς περίπτωσιν πολέμου, ο ρόλος της γυναίκας ως αναπληρωτριάς του ανδρός στα μετόπισθεν δεν είναι επαρκής. Οι γυναίκες πρέπει να είναι έτοιμες, όπως αντικαταστήσουν τον άνδρα παντού όπου παραστή ανάγκη, ακόμη και στο πεδίο της μάχης, μέχρι της τελικής νίκης»...

Αυτό ήταν, μέχρι πρό εβδομάδων, το σύνθημα των γυναικών πατριωτικών οργανώσεων της Πολωνίας.

Σήμερα, τώρα που έχει βροντήσει πια το κανόνι, όσοι παρακολουθούν στις εφημερίδες τις γεμάτες θυσίες για τον ηρωισμό των Πολωνίδων, ξέχνουν ανταποκρίσεις, αντιλαμβάνονται πόσο πιστά οι γυναίκες της Πολωνίας

ετήρησαν το παραπάνω προπολεμικό τους σύνθημα.

Η Πολωνίδα είχε ανέκθεν την θέσι της στην εθνική άμυνα της πατρίδας της. Αρκεί να ρίξη κανείς ένα βιαστικό βλέμμα επάνω στο παρελθόν της Πολωνίας και θα δει άμεσως από την άχλύ της λήθης, να αναδύονται χαριτωμένες και πνευματώδεις γυναικείες μορφές, που κατά τον έναν ή τον άλλον τρόπο αγωνίσθηκαν για την ελευθερία της πατρίδας τους: Μαρία Βαλέσκα, της οποίας η πίστις την ώδηγησε ως την "Ελβόα. Κόμησσαν Άλεξάνδρα Ποτόκα, της οποίας τα απομνημονεύματα ριχνουν ένα παράξενο φως γύρω από την διαμονή του Ναπολέοντος στην Πολωνία. Η κυρία Χάνσκα, της

οποίας ασφαλώς η μνήμη, είναι καθαρή από τις κατηγορίες που την αμαύρωσαν. Καμιά χώρα του κόσμου δεν νοιώθει τόση υπερηφάνεια για τα κατορθώματα των γυναικών της όσο η Πολωνία. "Όταν ήτάντο κατέφευγαν στον θάνατο, για ν' αποφύγουν την σκλαβιά. Αυτό συνέβη και με την βασίλισσα Βάντα, που έσπρωτίμνη να πνιγί στον Βιστούλα παρά να παντρευθί ξένον πρίγκηπα και να συμβάλη στην υποδούλωση της Πολωνίας. Κατά τον Μεσαίωνα και την Αναγέννηση, η σύζυγος ακολουθούσε τον σύζυγο - ιππότη στους αγώνες. Μία από τις αμαζόνες αυτές, η Σοφία Τσαρνόφσκα υπερέσπισε ηρωικά και με μικρή φρουρά τον πύργο Τρίμποβλα έναντιον του επιδρομέως. "Όλοι οι Πολωνοί μιλούν ακόμα με λόγια συγκινητικά για την "Κυρία Σοφία", γιατί η θρυλική της μορφή παραμένει αλησμόνητη.

Η Αιμιλία Πλάτερ, που έδρασε μετά την διανομή της Πολωνίας, εκπροσωπεί την Πολωνίδα Ζάν ντ' Άρκ. Το 1830, σε ηλικία 24 ετών, διέτρεχε την χώρα με περιβολή ανδρός και στρατολογούσε έθελοντάς για τον αγώνα. Έπι κεφαλής αποσπάσματος, προσέβαλε το φρούριο Ντουνάμπουργκ και εξηνάγκασε τους Ρώσους σε υποχώρησι. Προτού πεθάνη, καταδιωκόμενη, ωνομάσθη λοχαγός του πρώτου συντάγματος της Λιθουανίας. Το Παρίσι διατήρησε στο κοιμητήριο του Μονπαρνάσ την τέφρα μιας άλλης Πολωνίδος, της Ελένης Πούσκοβατς, που υπήρξε υπολοχαγός του Σάγκρεντς κατά την επανάστασι του 1863.

Απειρα είναι ακόμη τα πολεμικά κατορθώματα αγνώστων στην ιστορία γυναικών που έθυσιάσθηκαν, στους ατέλειωτους, ανά τους αιώνες, αγώνες για την ελευθερία της Πολωνίας.

Και ο λαός αυτός, που τόσα όφειλει στις γυναίκες, σε μια κρίσιμη στιγμή της υπάρξεώς του, πάλι σε μια γυναίκα προσέτρεξε, στην οποία και αφιέρωσε την χώρα του...

Μεταξύ Βαρσοβίας και Κρακοβίας, και σε ίση σχεδόν απόστασι από την παλιά και την νέα πρωτεύουσα, βρίσκεται η ιερή πόλις των Πολωνών, η Τσεσχοχόβα. Στή μέση σχεδόν της πόλεως και επάνω σ' έναν απόρσιτο, σαν φρούριον βράχο, είναι χτισμένο το μοναστήρι της

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

Το μοναστήρι της Γιάσνα - Γκούρα, με τον βωμό αυτόν λατρείας των Πολωνών, φημιζόταν ακόμη και για τον μυθώδη πλούτο του, όταν, το 1420, πενήντα χρόνια μετά την ίδρυσι του, υπέστη την επιδρομή μιας ομάδος Χουσιτών. Στον φανατισμό του, ένας από τους έπιτεθentas κατέφερε δυο σπαθιές στο πρόσωπο της Παναγίας, που διατηρή ακόμη το διπλό κτύπημα. Το εικόνισμα ήταν τοποθετημένο επάνω στον βωμό του μοναστηριού, κάτω από ένα άσημνο κάλυμμα θαυμασίας χρυσούχοϊκής τέχνης της Δαμασκού. Δυο φορές την ημέρα, το άσημένο κάλυμμα, χάρις σ' ένα κρυφό έλασμα, ανεγείρετο ύπὸ τούς ήχους μιας επίσημης μουσικής από σάλπιγγες και τύμπανα και απέκλυτε το σεπτό πρόσωπο της Παναγίας. Οι πιστοί, προσευτείς, εκύτταζαν, προσέχονταν, προσκυνούσαν και ευχαριστούσαν την Μεγαλοδύναμη για την προστασία της.

Να όμως, που, ύστερα από δυο αιώνες ένδοξης ιστορίας, ύπὸ την δυνάστεία των Γιαγκέλλο, η Πολωνία γνώρισε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Η καταγίς ενέσκηψε από βορρά. Η σκανδιναβική χερσόνησος, με τον Γουσταύο - Αδόλφο, που είχε εξελιχθί σε μεγάλη δύναμι, ξεχυνόταν από την Βαλτική προς την Μαύρη Θάλασσα. Η Πολωνία υπέκυπτε τότε στους εσπερικούς αγώνες της, τις ανωμαλίες και τα άτυχηματα. Ο βασιλεύς Ιωάννης Καζιμίρ, ένας ασθενούς χαρακτήρος ήγεμών, είχε αποδράσει στην Σιλεσία. Το βασίλειο έπννε τα λοιπία. Μέσα στη γενική ατή κατάρρευσι βρέθηκε ένα στήριγμα, ένα σημείον αντίστασεως. "Όλη η γενιαιότης της Πολωνίας συγκεντρώθηκε στην καρδιά ενός μοναχού, του ατρόμητου, άβέδου Γιάσνα - Γκούρα, του ηρωικού Αυγουστίνου Κορντέκα. Οι Ζουηβοί είχαν ήδη περιικλώσει το μοναστήρι. Ο περίφημος στρατηγός των Μόλσρ, με τούς 10.000 ένδρες του και τα έικοσι κανόνια του, ούτε απέδιδε καμιά σημασία στο κέντρο εκείνο της πολωνικής

Γιάσνα - Γκούρα, βωμός λατρείας των Πολωνών, για το περίφημό του παλαιό βυζαντινό εικόνισμα της «Μαύρης Παναγίας», που ήταν γνωστόν από το 1382 και που αποδίδεται στον Εύαγγελιστή Λουκά.

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

26ον

Ο Λακουζόν έριξε μια ματιά στον ολιγάριθμο στρατό που ήταν συγκεντρωμένος στην πλατεία του πύργου. Απέναντι του έχθρικού στρατού οι πεντακόσιοι άντρες έβλεπαν την έντιμοσι μιας σταγόνας στον ωκεανό!

Ο λοχαγός έχωμενέλασε με μιαν απεριγραπτήν έκφρασι, και μια φλόγα θριάμβου έλαμψε στα μάτια του.

—Θα είναι πρώτης τάξεως θέαμα! έμουρμούρισε. Τέτοιο πράγμα ποτέ και πουθενά δεν έχει ξαναγίνει!

Έπειτα επέστρεψε στον πύργο κι' εκύττασε στην πόρτα του Ρισελιέ.

Ο καρδινάλιος ήταν σκυμμένος και συζητούσε ήρεμα με τον εφημέριον Μαρκίς και τον Φονκιέρο.

—Λοιπόν, λοχαγέ, ελτε, τί έρχόσαστε να μας αναγγείλετε;—Πανιερώτατε, απήντησε ο Λακουζόν, ήρθε η στιγμή της αναχωρήσεως. Αυτούμαι πολύ, αλλά πρέπει να σας πώ ότι η Πανιερώτης σας θα είναι μαζί μας καθ' όλη την διάρκεια της αναχωρήσεως.

—Καταλαβαίνω, λοχαγέ: Πρέπει να υποστώ την θέλησι του ισχυροτέρου.

—Είναι ανάγκη, Πανιερώτατε, εξηκολούθησε ο νεαρός αρχηγός των ανταρτών, να πάη ο μαρκήσιος ντε Φονκιέρο εκ μέρους σας και να διαβιβάσει νέες διαταγές στον γαλλικό στρατό. Να τους πώ να παραταχθόν σε δυο στίχους, από το Μπλατερόν έως το Μονμυρό, αφήνοντας στη μέση έναν ελεύθερον χώρο από πεντακόσια βήματα...

»Εμείς θα περάσωμε ανάμεσα από αυτούς τους στρατιώτας σας, Πανιερώτατε, και θα περάσωμε με το κεφάλι ψηλά και ήρεμη την καρδιά, γιατί θα είσαστε μαζί μας, γιατί θα έχω την τιμή να περπατήσω δίπλα σας, και κανένας Γάλλος, βλέποντας την Πανιερώτητά σας, να περπατή δίπλα από τον αρχηγό των ανταρτών, δεν θα τολμήση να σπύη το σπαθί του από τη θήκη».

Ακούοντας αυτά τα λόγια, ο καρδινάλιος είχε γίνει κατάγλωμος κι' ένα έλαφρό τρεμούλιασμα των χαρακτηριστικών του προσώπου του έμαρτυρούσε όλη την έσωτερική του αγωνία. Γιατί είχε πληγωθί βαθύτατα στον έγωισμό και την φιλοδοξία του.

—Η άπαιτήσί σας αυτή είναι πολύ μεγάλη, λοχαγέ! είπε τέλος. Αλλά καταλαβαίνω ότι πρέπει να υπακούσω.

—Πανιερώτατε, εξηκολούθησε ο νέος, όταν θρεθούμε έξω από τις τελευταίες γραμμές του γαλλικού στρατού θα μέινετε ελεύθερος.

—Ποιός μου το έγγινάτι αυτό;—Ο λόγος μου, Πανιερώτατε! έφώναζε πάλληκαρσις ο Λακουζόν.

—Πηγαίνετε, κύριε ντε Φονκιέρο, είπε τότε ο καρδινάλιος και επαναλάβατε σε όλους τους αξιωματικούς τα λόγια που ακούσατε και αυτοί να τα επαναλάβουν στους στρατιώτες...

Σε διάστημα λιγώτερο της ώρας οι διαταγές του Ρισελιέ, ή μάλλον, για να είμαστε ακριβέστεροι, οι διαταγές του Λακουζόν, είχαν εκτελεσθί κατά γράμμα και ο έχθρικός στρατός, παρατεταγμένος σε δυο στίχους, έχωμενέλασε μιαν άπέραντη λεωφόρο, τα δύο άκρα της οποίας έχάνοντο στον ήμιχλωρό ορίζοντα.

Πολλές διαμαρτυρίες και φωνές άγανακτήσεως ακούστηκαν στις γραμμές των Γάλλων τη στιγμή που έβλεπαν τις άπαιτήσεις του αρχηγού των ανταρτών.

Έπρεπε όμως να υπακούσουν! Όπως είπε και ο ίδιος ο καρδινάλιος, έπρεπε να υποσούν τη θέλησι του ισχυροτέρου. Και ο αϊχμάλωτος Ρισελιέ έδινε την παντοδυναμία του στα χέρια των λίγων εκείνων ανδρών, που έφαινοντο αυτοί αιχμάλωτοι του μεγάλου στρατού του.

Ο μαρκήσιος ντε Φονκιέρο επέστρεψε για ν' αναγγείλη πως όλα ήταν έτοιμα.

—Πανιερώτατε, είπε ο Λακουζόν, περιμένω τις διαταγές σας...

Ένα μικρό χαμόγελο έφάνη

σε στα χείλη του Ρισελιέ.

—Τις διαταγές μου!.. επανέλαβε.

Και μετά επρόσθεσε:

—Εμπρός, άς φύγομε!—Υστερα από λίγο ή πόρτα του φρουρίου άνοιξε. Η κρεμαστή γέφυρα κατέβηκε και πέρασε από πάνω ο μικρός στρατός των ανταρτών.

Μπροστά ήταν μια έμπροσθοφυλακή από έκατό άνδρες, με έπι κεφαλής τον Ρολάνδον ντε Σαμ ντ' Ιβέρ και τον Γκαρμπάς και εσάλπιζε ένα θριαμβευτικό έμβατήριο.

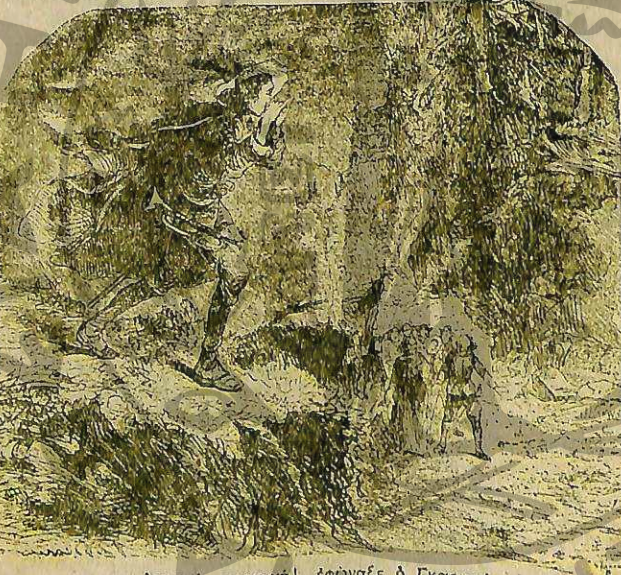
Ακολουθούσαν τριακόσιοι άνδρες, που αποτελούσαν την τιμητική συνοδεία του Ρισελιέ. Δίπλα του, ξεσκυφάτο, ήταν ο Λακουζόν και ο Μαρκίς.

Αλλοι έκατό άντρες, με έπι κεφαλής τον Σιδεροπόδαρον, έκλειναν την πομπή και αποτελούσαν την όπισθοφυλακή.

Οι Γάλλοι, άκίνητοι, σιωπηλοί, με τα όπλα παρά πόδας, έβλεπαν το κεφάλι κατσοφιασμένο, θλοσυρό, σάτευντας τους άντρες με βλέμματα γεμάτα μίσος. Γιατί έδοκίμαζαν κι' αυτοί την ταπεινώσι που είχαν επιβληθί στον άνώτατον αρχηγόν τους.

Η άγανάκτησις ήταν φανερή στο πρόσωπα όλων. Αλλά οι αξιωματικοί δεν επέτρεπαν το παραμικρό ξέσπασμα αυτής της όργης, και δεν ακούονταν πια παρά το ρυθμικό βάδισμα των ανταρτών και η σάλπιγγα του Γκαρμπάς που έπαιζε αδιάκοπα το έμβατήριο εκείνο του θριάμβου.

Όπως το άκούσαμε προ όλιγου από το στόμα του Λακουζόν, τέτοιο θέαμα ήταν η πρώτη φορά που παρουσιαζόταν στον κόσμο!

—Λοχαγέ, προσοχή! έφώναξε ο Γκαρμπάς.

Επί τέλους, έφθασαν στο σημείον όπου έτελείονε ο διπλός στίχος των Γάλλων στρατιωτών.

Ο Ρισελιέ έσταμάτησε. —Είμαι ελεύθερος; έρώτησε. —Σε λιγάκι, Πανιερώτατε, απήντησε ο Λακουζόν. —Οχι ακόμα... Τα γνωρίζετε καλά αυτά τα πράγματα και θα έχετε δέβαια ότι δεν θα είμαστε άσφαλείς παρά μονάχα όταν θα τους είναι άδύνατον να μας καταδιώξουν.

Έπειτα ο λοχαγός διέταξε τον ύπασπιστή του να είδοποιήση έναν από τους Γάλλους αξιωματικούς ότι μπορούσε ν' ακολουθήση τους άντρες με μια συνοδεία από πενήντα άνδρες για να μην έπιστρέψη κόπος του ο καρδινάλιος. Και ξεκίνησαν πάλι.

Μετά μιή ώρα έφθασαν έξω από το Λόν λε Σονιέ.

Ο Λακουζόν δεν ήθελε να περάση μέσα από την πόλι. Έστρεψε δεξιά και σε λιγάκι οι άντρες έφθασαν κοντά στις χωράδες του Μπελινύ.

—Πανιερώτατε, είπε τότε ο λοχαγός του καρδινάλιου, ά' εδώ και πέρα είναι άδύνατον να μας καταδιώξη κανείς. Είσαστε λοιπόν ελεύθερος. Η τιμητική φρουρά σας περιμένει.

—Πανιερώτατε, είπε τότε ο Μαρκίς, επιτρέψατέ μου να έλπίζω ότι δεν θα ξαναϊδωθώμε πιά...

—Ποιός ξέρει; έμουρμούρισε ο Ρισελιέ.

Και αφού απήντησε με μια κλίσι της κεφαλής γεμάτην άξιοπρέπεια στις υποκλίσεις του εφημέριου και του λοχαγού Λακουζόν, έσπευσε στους πενήντα στρατιώτες που τον περιέμεναν. Γιατί ο Έκλαμπρότος δεν έβλεπε την ώρα να γίνη πραγματικά ελεύθερος!

—Ζήτω η "Ελευθερία Κομητεία! έφώναξαν με μια φωνή οι άντρες, όταν ο καρδινάλιος απομακρύνθηκε άρκετά. Έπειτα ξεκίνησαν πάλι, πηγαίνοντας κατ' ευθείαν προς τα όρημητιά τους.

ΜΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ

Όταν οι θριαμβευταί έφθασαν στην πεδιάδα, η πορεία των έτροποποιήθηκε λιγάκι, ώστε δεν έσχηματίσαν πια τρία χωσιμένα τμήματα.

Αυτοί που αποτελούσαν την έμπροσθοφυλακή και την όπισθοφυλακή έπλησίασαν και συγχωνεύθηκαν με το κύριον σώμα. Και ο Λακουζόν, αντί να βαδίση στο κέντρο, παρά το πλευρόν του εφημέριου Μαρκίς, έπαιγε έπι κεφαλής, έχοντας δίπλα του τον Σιδεροπόδαρον και τον Γκαρμπάς.

Μονάχα τότε ο λοχαγός μόρρεσε ν' άφηγηθί αποστολή που ου την τολμήη αποστολή που είχε αναλάβει για την απελευθέρωσι του, και παρ' όλην σοβαρότητα της καταστάσεως ο Μαρκίς πολλές φορές έχωμενέλασε, ενώ ο Λακουζόν,

21

του έλεγε για το τέχνασμα των δύο καλογέρων με το όποιον εξηπάτησαν ολόκληρη τη φρουρά.

Έπειτα του είπε για την ευπιστία και την απληστεία της καλής ταβερνιάρισσας, χάρις εις την οποίαν το τέχνασμα επέτυχε επί τέλους.

Μετά την αφήγυναν εκείνη ο εφημέριος έρώτησε τον Λακουζόν για τα γεγονότα που συνέβησαν στον πύργο του Μοντεγκιού, και μόλις και μετά βίας κατάφερε να συγκερατίσει το ξέσπασμα των αισθημάτων του, όταν έμαθε ότι ο πατέρας του Ρολάνδου και η μητέρα της Έγκλαντίνας ήταν ακόμη ζωντανοί και θύματα από τόσα χρόνια της θρηϊώδους εκδικήσεως του Άντιντ Μοντεγκιού.

—Άχ, έμυρμούρισε σχεδόν χωρίς να βάλει, είμαι αντιπρόσωπος του Θεού του έλέους και της συγγνώμης και όμως πρέπει να ζητήσω εκδίκηση! Έκδικήσιν λοιπόν, άρχοντα του Άετού, εν όνόματι των δυστυχών τους οποίους έδασάνισες, εν όνόματι της χώρας την οποίαν έπρόδωσες! εν όνόματι των αδελφών μας τους οποίους έπολύησες!

—Ναι, εκδίκησιν! επανέλαβε ο Λακουζόν. Έκδικήσιν μεγάλη και τρομερή!... Η τιμωρία πρέπει να είναι άνταξία της ατιμίας!...

—Επήςες καμιάν άπόφασιν Κλαυδία; έρώτησε ο Μαρκίς.

—Ναι.

—Για ν' άκούσω.

—Εως αύριο, ο πύργος του Άετού δεν πρέπει να υπάρχει πιά! Η Έγκλαντίνα και η μητέρα της πρέπει να είναι μαζί μας και ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού, αιχμάλωτος, να δώσει λόγον των ποάξεών του στην Βουλή του Ντόλ, που θα του επιβάλει την τιμωρία των προδοτών, την πυρά δηλαδή ή την κρεμάλα!...

—Πότε θα έπιτεθούμε κατά του πύργου;

—Απόψε.

—Θα βρούμε εκεί τον προ-

δοτή;

—Αμφιβάλλω, γιατί αν ο Ρισελιέ μας είχε την αλήθεια, έπράβηξε κατά το Μπεσαυζόν μαζί με τον κόμητα ντε Γκεμπουάν. Άλλα δεν έχει σημασία. Πρώτα πρέπει να γκρεμιστεί ο πύργος, κι' έπειτα, όσο και αν κρυφθή, ο άθλιος αυτός εϋπατρίδης, θα μπορούσαμε να τον ανακαλύψουμε, και εν άνίκη θα τον επικηρύξουμε!...

Οι άντάρτες με τους άρχηγούς των περνοσαν εκείνη τη στιγμή από μια θαβεία και στενή κοιλάδα, σαν χαράδα. Αυδ' έβγες πάρα κάτω ήταν το φρούριο του Μπουλιέ.

—Γκαρμπάς, είπε ο Λακουζόν.

—Διατάχτε, λοχαγέ.

—Δεν υπάρχει σ' αυτά έδώ

τά μέγρη κανένας χωρικός φί-

λος μας;

—Μάλιστα, λοχαγέ. Είναι ο

Φραγκίσκος Ντρουέν, τόν παιδί

του οποίου υπηρετεί σ'ά άνταρ-

τικα σώματα.

—Πού βρίσκεται το σπίτι του;

—Ένα τέταρτο της λεύγας

μακριά απ' έδώ, σ' ένα ύψωμα.

—Έχει άλογα;

—Ξέρω πως είχε τρία.

—Θα τρέξεις λοιπόν στο σπίτι

του, θα του ζητήσεις ένα ά-

λογο, και από τον συντομώτε-

ρο δρόμο θα πιάς με καλπα-

σμοδ στον μεγάλο καταρράκτην.

—Απ' εκεί θα προχωρήσης πε-

ζος και όταν φθάσης στη ση-

λιά της Καμπάνας θα πής του

συνταγματάρχη αυτόν που συ-

νέβησαν, και θα τον παρακα-

λέσης να πάη να με περιμένη

στον καταρράκτη του Ζυράρ

με δσους άνδρες μπορεί να πά-

ρη μαζί του.

—Μάλιστα, λοχαγέ. Τίποτ'

άλλο;

—Τίποτα. Πήγαινε.

Ο Γκαρμπάς έσκαφώλωσε

σαν άγριοκάτσικο στην δασύ-

δη άνηφορία, και πηδώντας ά-

πο δρόμο σ' έβράχο έφθασε

γογγίζον στην κορυφή.

—Εκεί έσταμάτησε και άπλω-

σε το βλέμμα σ' όλη την κοι-

λάδα, όπου ή μικρή στρατιά

έπροχωρούσε γρήγορα σαν πε-

λώριο φίδι.

—Έξαφνα όμως, έτρεμάξε και

στάθηκε άκίνητος σαν κατά-

μαυρο άγαλμα. Έπειτα έφερε

τά χέρια στο στόμα για ν' ά-

κουστή μακρύτερα ή φωνή του,

κι' έφώναξε τόσο δυνατά που

άκούστηκε ως κάτω στην κοι-

λάδα:

—Λοχαγέ!... Πρόσεχε!...

Ο Λακουζόν έσκόπεσε από-

τομα το βλέμμα για να ιδή τί

είδους κίνδυνος τον άπειλού-

σε.

Τήν ίδια στιγμή, και άάμπως

ο σαλπικτής με τη φωνή του

να είχε δώσει ένα σύνθημα, έ-

να μικρό σύννεφο άσπρου κα-

πνοού εφάνηκε ανάμεσα στα

δένδρα, ένας πυροβολισμός άν-

τήχησε και το καπέλλο του λο-

χαγού έπεσε απ' το κεφάλι

του, τρυπημένο από μια σφαί-

ρα.

—Ψαφία σκόπευσι! έμυρ-

μούρισε ο Λακουζόν. Άν δεν

κοινοβόησε καθόλου ή σφαί-

ρα θάβρισκε το κεφάλι μου.

—Εν τώ μεταξύ ο Γκαρμπάς

είχε τραβήξει τα δύο πιστόλια

του και τάδειασε προς τον άο-

ρατον έχθρό, προς το μέρος ο-

που άκούστηκε ο πυροβολι-

σμός. Άλλα τα ξανάβαλε πάλι

στη θέση τους με θυμό, γιατί

δεν βρήκε το στόχο.

—Εφες πάλι τα χέρια στο

στόμα, σαν τηλεβόα, κι' έφώ-

ναξε του Λακουζόν:

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Ο άνθρως με τη μαύρη

μάσκα!

—Άν ο φόβος αυτός γινόταν πραγματικότητας ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού θα έβλεπε όλη την επάρχια να ξεσηκώνεται έναντιον του, και τους άντάρτες να τον κυνηγούν σαν λυσσα-σμένον λύκο.

Μ' αυτές λοιπόν τις σκέψεις ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού έκρινε σκόπιμο να έπιστρέψη στον πύργο του, αφού πούθε-να άλλου δεν θα μπορούσε να είναι τόσο άσφαλισμένος.

—Εν τώ μεταξύ όμως είχε καιρό στην διάθεσί του και ήθελε να μάθι το άποτέλεσμα της επιθέσεως των Γάλλων κατά του Μπλατεράν. Γι' αυτό άφησε πίσω ένα τριών ύ-

πηρέτη με την διαταγή να βρί-σκειται τα ξημερώματα σ' ένα ώρισμένο μέρος, φέροντας νέα.

—Ο ύπηρέτης αυτός ανέφερε λεπτομερώς στον κύριό του τα γεγονότα της νύκτος. Του εί-πε για την επίθεσι που έστα-μάτησε κατά διαταγήν του καρ-διναλίου, του έλεγε για την θριαμβευτική άναχώρησι των άνταρτών που είχαν πάρει μα-ζί τους τον Ρισελιέ και τέλος του έδειξε το δρόμο που άκο-λούθησε ο μικρός στρατός των όρεινών.

Τότε ο Μοντεγκιού εκρέφθη-κε να κινή καρτέρι στο μέρος της κοιλάδας που γνωρίζουμε και με μια καλή τουφεκιά ν' άπαλλάγη του φοβερωτέρου των έχθρών του.

—Εδίαλεξε το κατάλληλο μέρος, ώστε να πυροβολήση ά-παράτητος κατά του Λακου-ζόν και να έπιστρέψη στο μέ-ρος όπου τον περιέμεναν οι ύ-πηρέτες του, χωρίς κανείς να τον άντιληφθή.

—Η παρουσία του Γκαρμπάς, υπό τις περιστάσεις που άφη-νηθήκαμε, έματαιώσε αυτό το σχέδιο. Ταράγμενος από τη φωνή του σαλπικτού, ο Άν-τιντ ντε Μοντεγκιού, που ήταν δεινότατος σκοπευτής, δεν μπό-ρεσε να βρη το στόχο, αφού μάληστα το κεφάλι του Λα-κουζόν κουνήθηκε λιγάκι.

—Αφού άστόχησε στον σκοπό του, και αφού άκούσε δύο πυροβολισμούς του Γκαρμπάς, ο Μοντεγκιού, που για κάθε ένδεχόμενον είχε φορέσει τη μαύρη μάσκα, έσπευσε να πάη στο μέρος όπου τον περιέμεναν οι δύο ύπηρέτες με το άλογό του.

—Επήδησε στη σέλλα, ένέν-τησε το άλογο κι' έπρόχωρησε με καλπασμό προς τον στενό δρόμο που ώδηγούσε στο Με-νετορ και απ' εκεί στο πύργο του Άετού.

Σε λιγάκι θα τον έαναβρου-με εκεί πέρα.

—ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

—Ο Λακουζόν, στέλνοντας τον Γκαρμπάς στη σηλιά της Καμ-πάνας είχε ύπολογίσει ότι, όσο γρήγορα και αν έτρεχε, ο άπο-σταλμένος του αυτός, ο συν-ταγματάρχης Βαρόξ, και ο

Τριστάνος ντε Σάμ ντ' Ίδερ δεν θα μπορούσαν να βρίσκον-ται στο μέρος όπου τους ώρι-σε παρά μονάχα μιάν ώρα με-τά απ' αυτόν.

—Ηταν λοιπόν μεγάλη ή έκ-πληξίς του όταν βρήκε τον Βα-ρόξ να τον περιμένη.

—Μά αυτό είναι θαύμα, συνταγματάρχα μου! έφώναξε.

—Ο Γκαρμπάς έπηρε λοιπόν τα φτερά του άνέμου για νάρθη να σ'ς είδοποίηση;

—Ο Γκαρμπάς δεν ήθε στη σπηλιά, άπήντησε ο Βαρόξ. Μας βρήκε έδώ.

—Μά πως ήθεbate;

—Είδοποιήκαμε από άλ-λον.

—Από ποιόν; έκαμε με με-γαλύτερη πάνα άπορία ο Λα-κουζόν.

—Από μένα, λοχαγέ, είπε ή Γκίτα παρουσιαζόμενη εκεί-νη τη στιγμή.

—Έπειτα έπρόσθεσε:

—Χθες παρακολούθησα από μακριά τους άντάρτες έως το δάσος όπου έστησαν ένδρα σι-μα στο Μπλατεράν, και όταν έβεβαιώθηκα ότι γινήκατε κύ-ριοι του πύργου και αιχμαλώ-τισατε τον καρδινάλιον, έτρε-ξα για να φέρω στον συνταγ-ματάρχη και τον κύριον Τρι-στάνον την είδησι της επιτυ-χίας σας.

—Ο Θεός μου έδωσε τις ά-παιτούμενες δυνάμεις γιατί ή-μουν πολύ έξηγνλημένη. Έ-περατήσα όλη τη νύχτα χω-ρίς να σταματήσω πουθενά, συντομεύοντας το δρόμο μου από μονοπάτια που δεν τα ξέ-ρει άλλος από μένα, κι' έφθα-σα τέλος στη σπηλιά της Καμ-πάνας κατά τα ξημερώματα.

—Σας αφήνω τώρα να φαντα-σθήτε τη χαρά με την οποίαν με ύποδεχθηκαν.

—Ο Λακουζόν έσφιξε θερμά τα χέρια της γρησ.

—Τότε, έξηκολούθησε ο Βα-ρόξ, επειδή ήταν ο δρόμος μου να περάσω από τον καταρράκτη του Ζυράρ για να πάω στη σπηλιά, κι' επειδή έξ άλλου ή-μουν βέβαιος ότι θα έπληγαινε να έπιτεθή κατά του πύργου του Άετού, ήθελα να σ'ς πε-ριμένουμε δω πέρα. Η έντο-λή την οποία μου έστειλες με τον Γκαρμπάς μας άπέδειξε ότι οι ύπολοιγοί μας ήταν πολύ σωστοί.

—Εύχαριστώ που έμάντηφες τα σχέδιά μου, συνταγματάρχα, άπήντησε ο Λακουζόν.

—Ηθέλα να σου δώσω και μιάν είδησι, έξηκολούθησε ο Βαρόξ, άλλα έμαθα από τον Γκαρμπάς ότι την ήφερες πριν από μένα.

—Ποιαν είδησι, συνταγμα-τάρχα;

—Για την έπιστροφή του Μοντεγκιού.

—Πράγματι, είπε ο λοχαγός χαμογελώντας, και δείχνοντας του Βαρόξ το τρύπιο καπέλλο του, ο άνθρως με τη μαύρη μάσκα έλαβε τον κόπο να μου πεί ότι είδος γνωστή την πα-ρουσία του. Έλπίζω να του άνταποδώσω την ευγένειά!...

—Και τώρα, συνταγματάρχα μου, έλα τώρα, συνταγματάρχα μου,

ας μιλήσωμε για σοβαρώτερα πράγματα.

—Για την επίθεσι κατά του πύργου;

—Ναι.

—Τι σκέπτεσαι να κάμης;

—Αυτό θα το άποφασίσουμε σ' λίγο. Ο άρχων του Άετού έχει πολλούς άνθρώπους μα-ζί του:

—Ναι. Έκτος από την κα-γονική φρουρά του πύργου, ήσαν σήμερα άλλοι διακόσιοι πενήντα Πράσινοι.

—Είσαι βέβαιος;

—Βεβαίωτατος. Μετά την άναχώρησί σου έντυσα τέσσερις άντάρτες μας σαν χωρικούς και τους έστειλα εις περιχώρα του πύργου, με την έντολή νάρθουν άμέσως να μας είδοποιήσουν στην παραμικρή κίνησι που θα ίδουν.

—Η νέα λοιπόν ένίσχυσις την οποίαν έφερε ο Μοντεγκιού στον πύργο του, άποδεικνύει ότι ο πυροδοσιότης φοβό-ται επίθεσι. Μιά ένίσχυσις από διακοσίους πενήντα άνδρες σ' ένα φρούριο τόσο καλά άχυ-ρωμένο, ίσοδυναμεί με δυό χι-λιάδες άνδρες στην πεδιάδα.

—Αυτό είναι αλήθεια.

—Πρέπει λοιπόν να συγκεν-τρώσουμε τους καλύτερους άπ' τους δικούς μας.

—Ναι, άλλα θα καθυστερή-σουμε.

—Όχι πολύ. Θα στείλωμε άμέσως κήρυκες παντού, και μέχρι άπόψε θα έχουν συγκεν-τρωθή έδώ ως χίλιοι πεντα-κόσιοι άνδρες.

—Άρκούνε τόσοι;

—Ελπίζω. Πάντως άξίζουν περισσότερο από τρεις χιλιά-δες Σουηδούς!...

—Και τότε θα κάνομε την επίθεσι;

—Μέχρι το δειλινό θα έχουν φθάσει οι έπικουρίες. Έπειδή όμως οι άνθρποι μας είναι κουρασμένοι πρέπει ν' άναπαυ-θούν λιγάκι.

—Άμέσως δόθηκαν οι άπαι-τούμενες διαταγές, και καμιά είκοσιάρια άντάρτες έσκόρη-σαν παντού τριγύρω, έφωδια-σμένοι με τις σάλπιγγες εκεί-νες των βοσκών, οι όξήτατοι ήχοι των οποίων ήταν το σύν-θημα για τους χωρικούς ν' άρ-πάξουν τα όπλα, και να συγ-κεντρωθούν γύρω απ' τον άρ-χιγό τους.

—Έπειτα έστησαν μιά προ-σωρινή κατασκήνωσι κοντά στον καταρράκτη του Ζυράρ. Και άναψαν μερικές φωτιές για να μοιράσουν τα τρόφιμα που είχε φέρι ο συνταγματάρ-χης από τη σπηλιά της Καμ-πάνας.

—Μερικοί φρουροί τοποθετή-θηκαν σ' έδιαφορα σημεία για ν' άποσφύγουν κάθε δυσάρεστη έκπληξι, και αφού έφαγαν κα-λά οι άντάρτες τυλίχθηκαν στους μανδύες των, έαπλόηθη-καν κάτω απ' τα πανύψηλα δένδρα και άποκοιμήθηκαν θα-θεία, καθώς ήταν κουρασμένοι από τόσους άγώνες.

—Έπειτα, μετά μιά σύντομη σιγή, μιά φωνή άντήχησε στη νύχτα.

—Και ή φωνή εκείνη έλεγε:

—Άκου Άντιντ ντε Μον-τεγκιού, κόμη και άρχοντα του Άετού, άνθρως με τη μαύρη μάσκα, ο έφημέριος Πέ-τρος Μαρκίς, ο συνταγμα-τάρχης Βαρόξ και ο λοχαγός Λακουζόν, άρχηγοί των έλευ-θέρων άνταρτών, σου μιλάνε!...

—Άντιντ ντε Μοντεγκιού, κόμη και άρχοντα του Άετού, τρεις φορές προδότης και τρεις φορές έπίορνε, έπολύησες την έλευθερία Κομητεία στη Γαλ-λία, και συνωμότησες με

άρχισαν να καταφθάνουν οι πρώτες ένίσχυσεις. Και όταν ένύχτισσε καλά χίλιοι πεντα-κόσιοι άντάρτες είχαν συγκεν-τρωθή στην κοιλάδα του Άλ-λαί.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Ένα μικρό αριστουργηματάκι του ΛΕΩΝ ΝΤΩΝΤΕ

Για να πάω στο χωριό, περνούσα κάθε μέρα έμπρός από ένα υποστατικό χτισμένο επάνω στο δρόμο, στο βάθος μιας αλύης. Το υποστατικό αυτό, με τα κοκκινά κεραμίδια του, την ανεμοδούρα στην κορυφή και τη σκούρα του πρόσοψη, ήταν ο αντίπροσωπευτικός τύπος του υποστατικού της Προβηγκίας.

Το σπίτι αυτό από την πρώτη μέρα μου κίνησε την περιέργεια. Γιατί; Δεν το ξέρω. Ή κλεισμένη του πόρτα μυσούφιζε την καρδιά. Χωρίς να μπορώ να καταλάβω γιατί, η θέα του σπιτιού αυτού μου γεννούσε ένα παγερό συναίσθημα. Μια απόλυτη σιγή έβασίλευε γύρω του... Τα σκυλιά δεν έγαυγίζαν, σαν περνούσες. Οι κόττες έτρεχαν να κρυφτούν χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά... Μόνον οι άσπρες κουρτίνες στα παράθυρα και οι καπνός που έβγαίνει από την καπνοδόχο, έπρόδιδαν πως το σπίτι ήταν κατοικήσιμο.

Χθές γυρνούσα από το χωριό διευδυνόμενος στο μύλο μου και για να προσφυλαχθώ από τον καυτερό ήλιο, έπήγαινα δίπλα από τον τοίχο της αλύης, κάτω από τη σκιά των δένδρων. Έξω από την αυλόπορτα, μερικοί υπηρέτες του υποστατικού έφρότωναν ένα κάρρο με σανό...

Καθώς η αυλόπορτα ήταν ανοιχτή, περνώοντας έρριξα μια ματιά στο βάθος της αλύης και είδα ακουμπισμένον σ' ένα πέτρινο τραπέζι, έναν γέρο μεγαλόσωμο, κατάλευκο, με σακκάκι κοντό και ένα κουρελιασμένο πανταλόνι. "Αθελά μου, στάθηκα. Ένας από τους υπηρέτες μου ψιθύρισε:

— Είπε τ' αφεντικό. "Έγινε έτσι έπειτα από την συμφορά του γιουδού.

Εκείνη τη στιγμή, μια γυναίκα, ντυμένη στα μαύρα, και ένα αγοράκι έπέρασαν από μπρός μας και μπήκαν στο υποστατικό.

Είπ' η κυρία και ο μικρός γυιός, μου έκαναν ο υπηρέτης, γυρίζουν από τη λειτουργία. Πάνε κάθε μέρα, από τότε που σκοτώθηκε ο γυιός ο μεγάλος... Ένα παλληκάρι ίσαμε εκεί πάνω! Τι κακό ήταν αυτό... Ο γέρος φορεί ακόμη την ρούχα του νεκρού παιδιού του. Δεν μπορούμε να τον καταφέρουμε να τα βγάλει.

Το κάρρο άρχισε να ξεκινάει. Μου γεννήθηκε η περιέργεια να μάθω πιο πολλά. Παρεκάλεσα τον καρραγωγέα ν' ανέβω δίπλα του και έτσι έμαθα την θλιβερή αυτή ιστορία.

Ήταν ένα παλληκάρι είκοσι χρονών. Τον έλεγαν Γιάννη. Λαμπρό παιδί. Καθώς ήταν όμορφος, όλες οι γυναίκες του έφευγαν από κοντά. Εκείνος, ωστόσο, αγαπούσε μια μικρούλα "Αρλεζιάνα, ντυμένη με βελούδα και δαντέλλες, που την είχε συναντήσει στο πανηγύρι της "Αρλής. Οι γονείς τους δεν είδαν από την αρχή με καλό μάτι τον έρωτα αυτόν. Η κοπέλλα αυτή είχε όνομα

για ζωηρή και δεν ήταν από καλό σόι. Εκείνος όμως την αγαπούσε τόσο, που δεν άκουγε κανέναν, κι έλεγε:

— "Η αυτήν θα πάρω ή θα πεθάνω. "Έτσι, οι γονείς του αναγκάστηκαν ν' αποφασίσουν να του τη δώσουν. Θά τους επάντρευσαν μετά τον θάνατόν της.

Μια Κυριακή θράδυ είχαν γλέντι στο υποστατικό. Η κοπέλλα δεν ήταν εκεί. Εκείνοι όμως έπιναν στην ύγεια της.

Η οικογένεια εκόντευε να τελειώσει το δείπνο της, όταν ένας άγνωστος παρουσιάστηκε στην πόρτα και, πολύ ταραγμένος, ζήτησε να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον υπάρχιπα. "Εστέβ. Εκείνος σηκώθηκε και βγήκε στο δρόμο.

— Αφεντικό, του λέει ο άγνωστος, θά παντρεύω το παιδί σου με μια έλεεινή, που την είχα δυο χρόνια φιλενάδα. "Αν δεν με πιστεύεις, να τα γράμματά της!... Οι γονείς της το ξέρουν και μου είχαν πη πως θά μου την έδιναν. "Απ' τη στιγμή όμως που την έζητησε ο γυιός σου, ούτε αυτό, ούτε κι' η προκομμένη με θέλουν πιά. Νομίζω, ωστόσο, πως έπειτα από αυτά δεν μπορεί να την πάρει άλλος.

— Πέρασε μέσα, του είπε ο υπάρχιπα. "Εστέβ αφού έκτυπαξε τα γράμματα, να πήγε ένα κρασί.

Εκείνος δεν δέχθηκε:

— Δεν έχω όρεξη. Είμαι περισσότερο θλιμμένος από διψασμένος.

Κι' έφυγε.

Ο πατέρας μπήκε μέσα ατάραχος. Ξανακάθισε στη θέση του και το δείπνο έτελειωσε με την ίδια ευθυμία.

Μετά, έφυγαν πατέρας και γυιός και πήγαν στα χωράφια. Έμειναν έξω κάμποση ώρα. Σαν εγύρισαν η μητέρα τους περίμενε.

— Γυναίκα, λέει ο υπάρχιπα. "Εστέβ πλησιάζοντάς την, αγκάλιασε το παιδί, είναι στενοχωρημένο...

Ο Γιάννης δεν ξαναπια πια τίποτε για την "Αρλεζιάνα. "Ωστόσο πάντα την αγαπούσε και μάλιστα από τότε που έμαθε πως την είχε κι' άλλος, η άγνη του μεγάλωσε. Η υπερηφάνειά του όμως δεν τον άφηνε να μι-

λήση. Αυτό τον έσκότωσε...

Το καυμένο το παιδί! Πότε περνούσε ολόκληρες μέρες καθισμένος σε μια γωνιά, αμίλητος κι' ακίνητος, πότε ριχνότανε στη δουλειά και δούλευε σαν σκυλί. Τα θράδια έπήγαινε περίπατο στο δρόμο της "Αρλής, χωρίς όμως να πάει ως εκεί. Μόλις έβλεπε τα καμπαναριά της, εγύριζε πίσω.

Τ' αφεντικά δεν ήξεραν πια τί να κάνουν, που τον έβλεπαν έτσι. Μια μέρα η μητέρα του, που τον είδε με τα μάτια πρησμένα από τα κλάματα, του είπε:

— "Ακουσε, Γιάννη μου, αν την θέλεις ακόμη, να σου την δώσω.

Ο πατέρας κοκκίνισε από ντροπή, μα δεν είπε τίποτε.

Ο Γιάννης εκόντευε το κεφάλι του αρνητικά και βγήκε.

Από εκείνη την ημέρα άλλαξε τους τρόπους του. Έκανε τον χαρούμενο, για να μη στενοχωρή τους γονείς του. Ξανάρχισε να γλεντάει.

Ο πατέρας του έλεγε: "Γιατρέυθηκε".

Η μητέρα του όμως δεν ήσυχάζε. Πάντα φοβότανε. Ο Γιάννης, κοιμότανε με τον μικρότερο αδελφό, κοντά στη σάλα που είχαν τους μεταξοσκώληκες. Η καυμένη η μάνα έβαλε ένα κρεβάτι, δίπλα στο δωμάτιο των παιδιών. Και το δικαιολογούσε πως έπρόσεχε τους μεταξοσκώληκες.

Τη γιορτή του προφήτη "Ηλία, που είναι ο προστάτης των τοιφλικούων, είχαν πάλι γλέντι στο υποστατικό. Εκλεκτό κρασί για όλους. "Επειτα, ρουκέττες, φώσφορα και πολύχρωμα φαναράκια. "Εχόρευαν όλοι. Ο μικρός έκασε την καινούργια μπλούζα του. Ο Γιάννης φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. "Εχόρευε την μητέρα του και εκείνη έκλαιγε από τη χαρά της, που έβλεπε τον γυιό της με τόσο κέφι.

Τα μεσάνυχτα, πήγαν να κοιμηθούν. Όλοι είχαν ανάγκη από ύπνο. Μόνον ο Γιάννης όλη τη νύχτα έκλαιγε, καθώς έλεγε ο μικρός το πρωί.

Τα ξημερώματα, η μητέρα άκουσε κάποιον να περνάει τρέχοντας από την κάμαρά της. Εκείνη καί προαισθάνθηκε:

— "Εσύ είσαι, Γιάννη;

Ο Γιάννης όμως δεν απάντησε. Είχε φθάσει στη σκάλα. Η μητέρα πετάχθηκε άμέσως:

— Πού πές, Γιάννη;

Ο Γιάννης έκλεισε γρήγορα την πόρτα και έβαλε τον σύρτη.

— Γιάννη μου, Γιάννη μου, μίλησε μου τί πές να κάνης;

— Έψαξε τρέμοντας την κλειδωνιά... "Εξαφνα άκουσε ένα παράθυρο ν' ανοίγει και τον χτύπη ένας κορμιού που έπεσε επάνω στις πλακές. Αυτό ήταν άλλο...

Τώδε πη το καυμένο το παλληκάρι:

— "Αν δεν την πάρω θα πεθάνω.

Εκείνο το πρωί, οι άνθρωποι του χωριού παραξενεύτηκαν. Πούδες έφωναξε έτσι, στο υποστατικό;

Στην αλύη, μπροστά στο πέτρινο τραπέζι, που ήταν γεμάτο αλμυρά, η μητέρα, μισόγυμνη, θρηνηνός το νεκρό παιδί της στην αγκαλιά της.

Τί παράξενο, να μην μπορεί η περιφρόνησις να σκοτώσει τον έρωτα...

ΛΕΩΝ ΝΤΩΝΤΕ

Μία επίκαιροτης ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ και η ιστορία του

ΑΥΤΟΙ που φαντάζονται τον έαυτο τους εξαιρετικά εύφυσλους — και δυστυχώς είναι τόσοι, ώστε δικαίως να αποδίδονται σ' αυτούς τα έκαστα δημιουργούμενα κύματα ψυχούς — όταν προσφέρουν τσιγάρα και τους δίδεται η απάντησις, «εύχαριστώ δεν καπνίζω», μειδίουں αταρέσκως και άπαντούν:

— "Ωστε δεν έχετε μικρά έλαττώματα;

Τους απαλλάσσεις λοιπόν, κύριε πρόεδρε, από τα βάσανα της προσκαίρου αυτής ζωής, με το έλαφρυντικόν του θρασμού ψυχής εις θερμοκρασίαν 400 βαθμών Φαρενάιτ ή όχι; "Αμ' υπάρχει, κύριε εύφυσλόγχι, μεγαλύτερο έλαττωμα από το καπνισμός;

Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι η άδοξος και εύτελης φακή, που είναι ζήτημα αν θάβρισκε καμμιά γωνία στο θιέβλιο μαγειρικής του κ. Τσελεμεντέ, κατέστη ένδοξος από τον "Ησού και κατέλαβε περίοπτον θέσιν στις σελίδες της Ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης, ακριβώς διότι ο λαίμαργος εκείνος νέος δεν έκαπνιζε!

"Αν ήταν καπνιστής, θά πουλούσε τα πρωτόκτια του όχι αντί πινακίου φακής, αλλά αντί πακέτου σιγαρέττων, έστω και δευτέρων ποιότητος, ή και αντί των δύο μαζί!

Οι στοργικοί και προνοητικοί γονείς, προκειμένου να παντρεύουν τα κορίτσια τους, εξετάζουν αν ο μελλοντικός πίνη ή χαρτοπαί-

ξη. Φρονδίζοντας ότι πρέπει να εξετάζεται και το εάν καπνίζει! Διότι το καπνισμα είναι έλαττωμα από εκείνα που ούβουν, όταν ούβση και εκείνος που τώχει! "Οχι δεκαέξη που πήγε, αλλά πενήντα έξη να φθάση το πακέτο, έμεις θα το καπνίζουμε το άφιλότημο!

Κάθε φορά που το τσιγάρο φορολογείται, οι καπνιστάι κατάντομε τα κυμώτερα πλάσματα του "Υψιστού! Θυμώνουμε, χτυπιόμαστε, άπειλομε ότι θα το κόψουμε — οι περισσότεροι σεβόμενοι τον έαυτο τους, ύπόσχονται να το μετριάσουν — και στο τέλος το ρίχνουμε στον άχαδερφισμό!...

"Ωχι, αδερφέ! Θα σκάσωμε τώρα και θα πεθάνωμε γιατί ακρίβηναν τα τσιγάρα μια δραχμή! Θα κάνωμε οικονομία από αλλού!

Και χωρίς να κάνωμε καμμιά οικονομία από πουθενά, εξακολουθούμε να καπνίζωμε μακαρίως και να πληρώνωμε μακαριώτε-ρα! Αυτό το ξέρουν πολύ καλά όλοι οι κυβερνήται όλων των εποχών και όλων των κρατών! Ξέρουν πολύ καλά, πως αν φορολογήσουν το ψωμί, π.χ., είμμεστε ικανοί να τρώμε διαιγώτερο και ή φορολογία να μην αποδώσει. "Αμα όμως φορολογήσουν τον καπνό, είμε βέβαιοι, έκαστο τοίς έκαστο, ότι ή φορολογία θα αποδώσει με το παραπάνω!

"Αλλά άς όψωνται εν ήμέρα κρίσεως ο Κολόμβος, ο Νικότ και ή Αικατερίνη των Μεδίκων! Τι του ήρθε το ύλογομήνουν του ανθρώπου να πάη να άνακαλύψη την "Αμερική; Και αφού, τέλος πάντων, το ήρθε και την άνακάλυψε, τί διάβολο ήθελε και κουβάλησε στην "Ισπανία εκείνο το καταραμένο φύλο του διαβόλου;

Για να μάς πάρη στον λαμό του; "Η άνακάλυψις της "Αμερικής, λέγει, έστοίχισε λίγους κόπους και έλάχιστο αίμα. Ψέδθος άύστολο! "Εστοίχισαν, χίζει και θά στοιχίση διακατομύρια!

"Αμ' εκείνος ο Νικότ, τί σάς λέει; Τον έστειλε ή γαλλική κυβέρνησις πρεσβευτή στην "Ισπανία και αυτός, αντί να άσχοληται, όπως συνέβαινε την εποχή εκείνη, με ύποκλήσεις και χειροφιλήματα, προς ωραίους και μη κυρίες, ή να σκορώνη σύμφωνα με έπιθέσεως, που σημαίνουν έντελώς το αντίθετο, όπως συμβάλει σήμερα, ήσυχάει με το καινούργιο φρούτο που είχαν φέρι οι

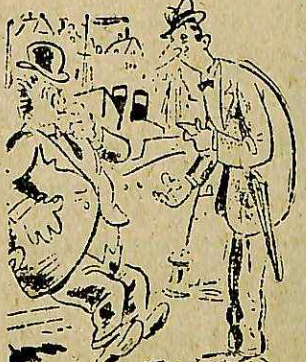
Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Μιά χιουμοριστική φαρσουλα

— "Ω, αγαπητέ μου Τέλερ! Δεν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!... Πού να το φανταστώ ότι θά σ' έβρισκα εδώ στο "Αμβούργο!... "Εχομε χρόνια να ιδωθούμε, ή; Και μάλιστα την τελευταία φορά είχαμε τσακωθεί λιγάκι... "Αλλά δε θα ρευσάι! Περσμένα ξεχασμένα.

Ο άλλος τον κυττούσε δ-χι και με πολύν ένθουσιασμό, γιατί ποτέ δεν τον έκτιμούσε. "Εθεώρησε όμως καθήκον του να του πη:

— Και εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, Ρόλφ. Και φαίνεται πως περνάς καλά τώρα, γιατί σε βλέπω καλοντυμένο. Θ' άφησες εκείνη

την άσωση ζωή που έκανες.

— Ναι, βέβαια. Οι δουλειές μου πάνε περίφημα. Με τους νέους τελωνειακούς δασμούς έσώθηκα, άγαπητέ μου! Δεν μου λές; Θέλεις να γίνωμε συνέταιροι;

— Πώς; Δεν καταλαβαίνω...

— Θα σου πω και θα καταλάβης. "Εσύ είσαι παλιός φίλος και μπορώ να σου έμπιστευθώ τα μυστικά μου. Λοιπόν, καθώς έρεεις, τώρα τελευταία, έδω στη Γερμανία, έχει διπλασιασθή ή εισαγωγικός δασμός του καπνού που έρχεται από το έξωτερικό. Τα πούρα, τα τσιγάρα και ό καπνός σε άλλα πληρώνουν διπλόν δασμό.

Άνθρωποι του Κολόμβου από την "Αμερική! "Αφού, λοιπόν, δεν είχα να μεταφέρη τίποτε το καλύτερο στη Γαλλία, μετέφερε τον καπνό, τον παρέδωσε στην Αικατερίνη των Μεδίκων, εκείνα τον έδοκίμασε, τον θρήκε θουμάσιο, οι ύπηκοί της — μια και τότε ή Αικατερίνη — τον θρήκαν θείο και είμεις, οι μεταγενέστεροι, θρήκαμε το σουγιά με το λουρί και τα κράτη πρώτης τάξεως φορολογικών πόρ-
Κανείς με μια υπερίτη-
σι δεν θά πραγματοποιήση
την άπειλή του! Θά καπνί-
ζωμε, κύριοι, εις πείσμα
κάθε έμποδίου! "Αλλως
τε, γυναίκα μάς ελάνθαν-
σε την ώραία, άσος και κα-
ταστρεπτική αυτή συνή-
θεια. Δυστυχώς, πάντα τα
δεινά εκ γυναίκας έκπα-
ρεύονται, και θά ήμαστέ άν-
νάξιοι του έαυτού μας εάν
έκρατούσαμε μόνο τη γυ-
ναίκα και άπηνούμεθα τα
δεινά της!

P. ΚΑΛΙΝΤΑ

ΜΗΤΣΟΣ ΔΕΛΙΝΟΣ

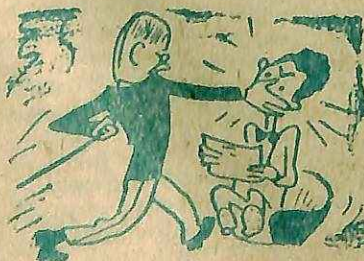
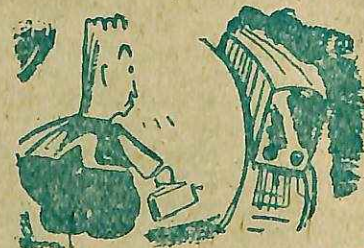
S.O.S.

Τὰ Σ.Ο.Σ. δὲν εἶναι ἀποκλειστικὴ ἐπίκλησις κινδυνούντων πλοίων. Βρισκόμαστε κάποτε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς μας, σὲ ἐπείγουσες περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες καλὸν εἶναι νὰ ξέρωμε νὰ διαλέγωμε μὲ ψυχραιμία τί στᾶσι πρέπει νὰ τηρήσωμε. Ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ ἐξαρτᾶται, ὥστε ἡ κρίσιμη στιγμή νὰ παραμείνῃ ἀπλῶς δύσκολη, ἐνῶ ἡ καταστροφὴ προσεγγίζει...

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΑΤΕ...

ΕΑΝ ΕΠΙΑΝΕ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΑΣ;

★ Θ' ἀνοίγατε ὅλους τοὺς κρουνοὺς τοῦ σπιτιοῦ νὰ νὰ τὸ καταβρέξετε;

★ Θὰ εἶχνατε ἓνα σκέπασμα ἐπάνω ;

★ Θὰ τρέχατε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῶν ποδιῶν σας φωνάζοντας : «Φωτιά!»;

★ Θὰ τηλεφωνούσατε στὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία;

ΕΑΝ ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΗ ΔΟΥΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΑΣ ;

★ Θὰ φωνάζατε σὰν ἀπελπισμένος «Βοήθεια! μὲ σκοτώνουν!»;

★ Θὰ τὸν σκοτώνατε;

★ Θ' ἀρπάζατε ἓνα ὄπλο, γιὰ νὰ δείξετε ὅτι δὲν φοβάσθε ;

★ Θὰ τὸν ρωτούσατε ἥσυχά — ἥσυχά τί ἤθελε;

ΕΑΝ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΕΦΕΥΓΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΑΦΙΞΕΩΣ ΣΑΣ ;

★ Θὰ τρέχατε ἀπὸ πίσω τοῦ μὲ τὴν τρελλὴ ἐλπίδα νὰ πηδήσατε μέσα;

★ Θὰ τοῦ γυρίζατε τὴν πλάτη καὶ θὰ ἐπιστρέφατε ὑπὲρ σας ;

★ Θὰ τὰ βάzaτε μὲ τὸν σταθμάρχην, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ νὰ περιμένῃ;

★ Θὰ περιμένατε μήπως τὴν προσεχὴ ἀναχώρησι;

ΕΑΝ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΑΣ ΕΠΑΘΑΙΝΕ «ΠΑΝ» Σ' ΕΡΗΜΟ ΔΡΟΜΟ;

★ Θὰ περιμένατε ἥσυχος νὰ περάσῃ κάποιος ;

★ Θὰ φεύγατε ἀμέσως πρὸς ἀναζητήσιν βοήθειας;

★ Θὰ λύνατε τὸ μοτέρ σὲ ὅσα περισσότερα μικρὰ κομμάτια μποροῦσατε;

★ Θὰ σᾶς ἐπίαναν τὰ νεῖρα σας καὶ θὰ τὰ σπάζατε ὅλα;

ΕΑΝ ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΖΑΤΕ ΤΥΧΑΙΩΣ ΤΟΝ ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΗ ΣΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΣ;

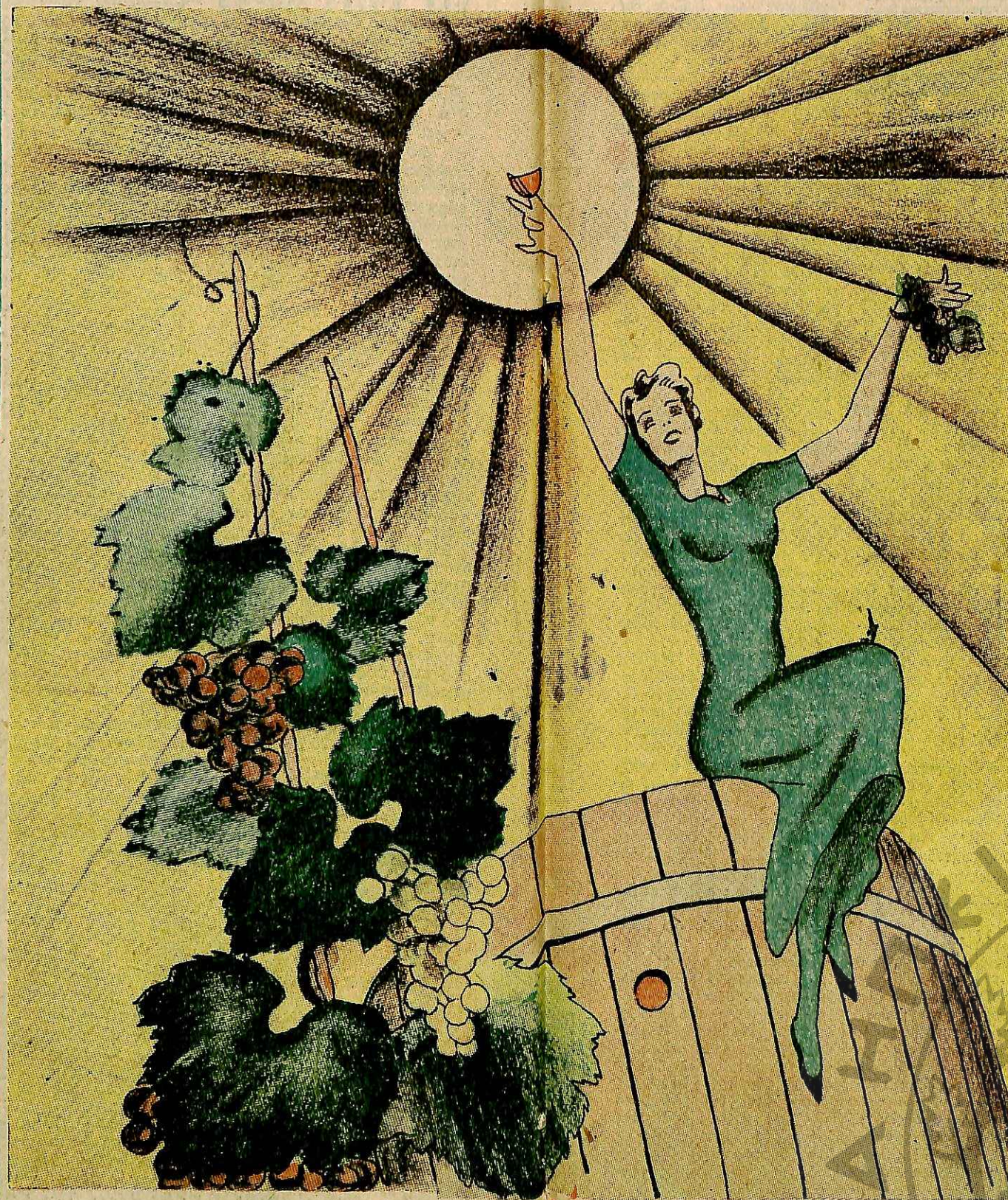
★ Θὰ παίρνατε μάρτυρες τοὺς παρισταμένους, γιὰ ν' ἀποδείξετε ὅτι αὐτοὺς ἀρξίσε πρώτος;

★ Θὰ τοῦ ζητούσατε συγγνώμην καὶ θὰ τὸν περιποιούσασι ;

★ Θὰ ἀπειλούσατε ὅτι θὰ τὸν ξαναχτυπούσατε;

★ Θὰ στρίβατε... ἀλλὰ νάλιζα ;

ΕΒΙΒΑ, ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΜΟΥΣΤΙΕΣ

ΜΕΛΩΔΙΑ

Υπό ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπ' τὴν πλὸσκα φέρτε φίλοι, νὰ ρουφήξω μὲ τὰ χεῖλη ἀπ' τὴν πλὸσκα τὸ κρασί γιὰ ν' ἀκούσω ν' ἀρχινήσῃ σὰν ἀδρόνι νὰ λαλήσῃ τὸ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, φέ, σί, σί.

Ὁ κλοῦ, κλοῦ τῆς πλὸσκα κρᾶ (τοῦ) εἶναι, λένε, ἦχος πρώτος οἱ τεχνίτες μου, γκοί. Καὶ τὸ φέ, σί, σί, τῆς τ' ὅλε εἶν' τὸ ἴσο τὸ μεγάλο ὅπου ψάλλει ἡ βαλτική.

Τοῦ Ἀμφίωνα τὰ μέλη κι' οἱ ρυθμοὶ τοῦ Κουκουζίνη στοῦ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ τῆς φωνῆς, ὅλ' ἄς σιωπήσουν καὶ μὴν τύχῃ καὶ λαλήσουν ὅτ' εἶν' εἰς ὅπως ἤδον.

Καὶ αὐτὴ ἡ καλομοῖρα τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ λύρα, ποὺ στὸν Ὀλύμπο καλεῖ, ἄς τσακίσῃ τὸ δοῦρε μὲρὸς στὸ φέ, σί, σί τῆς γὰρ καὶ ἄς μὴν παρασπᾷ, ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

S.O.S.

Τί θὰ ἐκάνατε, σε παρομοίαις στιγμῆς, ἐὰν δὲν εἶχατε τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε ; Σᾶς δίνωμε πρὸς ἐκλογὴν μεταξὺ τεσσάρων ὁρισμῶν, καθαρῶς φυσικῶν, ἀναλόγως τῶν διαφόρων χαρακτήρων, νὰ διαλέξετε τὸν κατὰ τὴν γνώμη σας καλύτερον. Στὴν σελίδα 48 θὰ βρῆτε τὸν ὁρισμὸν ποὺ πρέπει νὰ προτιμήσετε. Ἐν τῷ μεταξύ ἂς δοῦμε ἀν' ἡ κρίσις σας θὰ σᾶς ὑποδείξῃ ἀμέσως τὴν σωστὴ ἐκλογή.

ΕΑΝ ΣΥΝΑΝΤΟΥΣΑΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΑΣ ΕΝΑΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟ;

★ Θὰ ἐπιταχύνετε τὸν δρόμο σας χωρὶς νὰ φροντίσετε γι' αὐτόν;

★ Θὰ σταματούσατε, θὰ τὸν ἐξετάζατε καὶ θὰ ξαναφεύγατε λέγοντας ὅτι θὰ φροντίσετε ἀργότερα γι' αὐτόν;

★ Θὰ παίρνατε τὸν τραυματισμένον μέσα στὸ ἀμάξι σας;

★ Θὰ τὸν τακτοποιούσατε καλύτερα καὶ θὰ πηγαίνατε πρὸς ἀναζητήσιν γιατροῦ;

ΕΑΝ ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ ΣΑΣ ΣΤΑΜΑΤΟΥΣΕ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ;

★ Θὰ τὸν δρίζατε γιὰ τὴν πράξιν του;

★ Θὰ τὸν ἀκολουθοῦσατε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι;

★ Θὰ ἀντιστεκόσαστε καὶ θὰ δοκιμάζατε νὰ ξεφύγετε;

★ Θὰ τοῦ ἐξηγοῦσατε ἥσυχά ὅτι γελιέται ;

ΕΑΝ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΑΣ ΣΑΣ ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕ ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥ;

★ Θὰ τοῦ λέγατε : «Εὐὸ φταῖς, εὐὸ μὲ ἀνάγκασες νὰ τὸν ἀγαπήσω»;

★ Θὰ τὸν ἀφηφοῦσατε, φωνάζοντας : «Ε, καλὰ! κι' ἐτεῖτα»;

★ Θὰ βάzaτε τὰ κλάματα καὶ θὰ πέφτατε στὰ πόδια τοῦ μετανιωμένου καὶ εὐπειθή;

★ Θὰ τοὺς ἀφήνατε νὰ τὰ κανονίσουν οἱ δύο τους;

ΕΑΝ ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΦΟΡΟΣ ΣΑΣ ΕΛΙΝΕ ΕΝΑ ΜΗΑΤΣΟ;

★ Θὰ τοῦ τὸν ἀνταποδίδετε ἀπλῶς καὶ χωρὶς λόγια;

★ Θὰ τὸν ἐκάνατε κιμᾶ καὶ θὰ τὸν ποδοπατούσατε;

★ Θὰ βγάzaτε τὴν κάρτα σας καὶ θὰ τοῦ τὴν ἐδίνατε;

★ Θὰ γυρίζατε ἄλλο σας μάγουλο;

ΕΑΝ ΒΡΗΤΕ ΕΝΑ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΓΕΜΑΤΟ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ;

★ Θὰ τὸ τσεπώνατε κατευ-

χαριστημένος ;
★ Θὰ πηγαίνατε νὰ τὸ ἀναφέρετε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία ;

★ Θὰ κρατούσατε ἓνα μέρος καὶ θὰ ἀποδίδατε ἀμέσως καὶ ..ἀνωνύμως τὰ ρέστα;

★ Θὰ τὸ ἀφήνατε ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκατε γιὰ νὰ μὴν ἔχετε σκοτούρες;

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΠΡΟΒΙΒΑΖΕΤΑΙ

Ο Μάρτεν Ντάλ έπαιρνε το όρεκτικό του στη «Λέσχη των Ζωοφίλων» όταν ένα χέρι του άπασπασε την εφημερίδα. Ξαφνιασμένος, έστράφη και είδε τον φίλο του Σούμερ.

—Γεια σου, Μάρτεν!
—Εσύ; Πολύ μοντέρνος ο χαιρετισμός σου. Χαιρετισμός που μου στοιχίζει μια πέννα!
—Από πότε άρχισες να τσιγγουνεύσεις;

—Δεν είναι που μου ξέσχι-
σες την εφημερίδα μου, άλ-
λά... μ' έκοψες επάνω στη
γλώκα!

—Στην πίκρα θα θέλεις να
πής. Έκτός πιά αν είσαι πο-
λεμοχαρής.

—Πολεμοχαρής εγώ; Ένα
ούισκι!

—Θα το πιω ευχαρίστως,
αλλά θα πληρώσω εγώ.

—Εκέρδισες μήπως τον πρώ-
το αριθμό του Ντέρμπυ;

—Όχι... αλλά προβιβάστη-
κα!

—Συγχαρητήρια! Θα σε
προβιβάσαν φαίνεται αναγνω-
ρίζοντας τις επιτυχίες που έ-
σημείωσες με την καταδίωξη
του «Λαποδύτη - Φάντασμα».

—Μη με πικραίνεις! Μου
άρεκε η πικρία... του προβιβα-
σμού μου!

—Λέγε λοιπόν...

—Τί να σου πω! Λέγοντάς
σου πως προβιβάσθηκαν έννοώ
δύο φοιτητά και άλλες
φοιτητίδες.

—Α! Αυτός είναι ο προ-
βιβασμός σου;

—Βαλθίκανε να με ξεροστα-
λιάσουν στα πόδια μου.

—Αυτό σημαίνει πως σου ά-
ναγνωρίζουν κάποια αξία.

—Χωρίς, ωστόσο, και να
μου αδιάβουν τον μισθό! Λό-
γω της διεθνούς καταστάσεως
και των άπειρητων νεφών
που συσσωρεύονται στον ορί-
ζοντα...

—Στάσου, στάσου! Άνα-
μεινωθών άποστήθισες ή δγα-
λεις λόγο;

—Μπορεί και να τρελλάθη-
κα! Η «Ιντέλλιτζενς Σέρ-
βις» συνεργάζεται από χθες
με την «Σκότλαντ - Γουάδ»
και μου ανέθεσαν να άνακα-
λύψω μια κατασκοπευτική
σπείρα.

—Διάβολε! Και έτσι, κνη-
γώντας κατασκοπέυεις, θα πά-
ψης να γελοιοποιήσαι από
τον «Λαποδύτη - Φάντασμα».

—Μη μου μιλάς γι' αυτόν!
Η μάλλον, άς μιλήσουμε και

γι' αυτόν! Για πές μου. Πώς
έπερασες τη χθεσινή βραδυά
σου;

—Γιατί αυτή ή άδιακρι-
σία;

—Γιατί χθες βράδυ ο «Λα-
ποδύτης - Φάντασμα» διέρρη-
ξε το καμαρίνι του τενόρου
Ριάλντι, στο «Κόβεντ - Θήα-
τερ».

—Τί μου λές!

—Θα ήθελα, λοιπόν, νάξε-
ρα τί έγύρευε στο καμαρίνι έ-
νός θεατρίνου! Νότες, λιμ-
πρέττα ή πάστες μακιγιαρί-
σματος;

—Πιθανόν να έγύρευε πά-
στες μακιγιαρίσματος... γιά να
αλλάξη ύφος! Άλλά άς ξα-
ναρθούμε στη νέα σου άπο-
στολή. Η κατασκοπευτική αυ-
τή σπείρα έσημείωσε καμνιά
έπιτυχία;

—Επιτυχία όχι. Έκαμε δ-
μως μερικές άποπειρες.

—Αηλαδή;

—Δύο φορές διέρρηξε το
σπίτι του έφευρέτου Μάρτσελ
Ρόις, γιά να του κλέψη τα
σχέδια μιας αυτόματου άμυν-
τικής χειροβομβίδος τετραπλής
εκρήξεως. Εύτυχως και τις
δύο αυτές φορές δεν βρήκε
στο εργαστήριό του τίποτα.

—Ανησυχεί όμως ή «Ιντέλλι-
τζενς Σέρβις» γιά τη ζωή του!
Πρό ήμερών άπεπειράθησαν να
τον άπαγάγουν και έσώθηκε
χάρis στην ψυχραιμία του.

—Δεν είναι άπίθανο και να έπι-
δώξουν να τον δολοφονή-
σουν!

—Να δολοφονήσουν τον
Μάρτσελ Ρόις; Είναι φίλος
μου.

—Δεν μπορεί να μην είναι
φίλος σου, αφού, όπως έσύ,
είναι τρελλός και άπειροε-
πιτος! Ξεροκέφαλος! Άν έ-
γνώριζε πόσο αξίζει ή ζωή
του, θα την έπρόσεχε περισ-
σότερο. Τελευταία, ή «Ιντέλ-
λιτζενς Σέρβις» άνησύχησε
γιάτί τον έβλεπε κάθε βράδυ
με κάποιον Ρώσο πρόσφυ-
γα, τον Βλαδίμηρο Κέρωφ.

—Βλαδίμηρος Κέρωφ; Τόν
γνωρίζω κι' αυτόν. Είναι ή
μάλλον νομίζει πως είναι κι'
αυτός έφευρέτης!

—Είναι επικίνδυνος. Έδώ
και έναν ήμνα όμως, ο έφευ-
ρέτης Μάρτσελ Ρόις, που έ-
ξακολουθεί να συναντάται κά-
θε μέρα με τον Κέρωφ, έχει
συνδεθεί έρωτικά με μιάν υ-
μορφη γυναίκα.

—Με την Ίριμα Μέρσι.

—Άκριβώς. Η γυναίκα
αυτή δαπανά υπέρογκα ποσά,
καθιέκει κάθε τόσο άεροπο-

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΠΡΟΒΙΒΑΖΕΤΑΙ

ρικός στην Έλβετία ή την
Γαλλία, προσπαθεί να εισχω-
ρήσει στους άριστοκρατικούς
κύκλους...

—Κι' αυτήν την γνωρίζω.
Πολύ ώραία γυναίκα και, μά
την άλήθεια, πολύ ύποπτη!

—Αλλά αυτή είναι έρωτευμένη
με τον τενόρο Ριάλντι!

—Τί μου λές!

—Την είδα μαζί του σε γυ-
μναστική κέντρα διασκεδάσεως,
στον Ιππόδρομο, παντού!

—Διάβολε! Γι' αυτό ίσως
ο «Λαποδύτης - Φάντασμα»
διέρρηξε το καμαρίνι του
Ριάλντι! Θα ήλπιζε να βρή
εκεί μέσα κανένα από τα
βαρύτιμα κοσμήματά της.

—Δεν το πιστεύω, Σούμερ,
γιάτί το μόνο άληθινό κόσμη-
μα της Ίριμας Μέρσι είναι...
τα μάτια της! Τα κοσμήμα-
τά της όλα είναι θαυμάσιες ά-
πομιμήσεις!

—Άλλο πάλι αυτό! Θα
με κάνεις, Μάρτεν, να καταγ-
γείλω τις «Ιντέλλιτζενς -
Σέρβις» της Ικανοτήτες σου
γιά να σε έπιτάξουν! Πώς
το ξέρεις ότι είναι ψεύτικα;

—Αυτό είναι δική μου δου-
λειά. Πιές και το τελευταίο,
να πηναιώμε.

—Πού;

—Θα φάμε γρήγορα - γρή-
γορα, θα αλλάξωμε και θα πά-
με παρέα στο «Κόβεντ - Θήα-
τερ». Παίζουν «Οθέλλο» και
λένε ότι ο Ριάλντι είναι άσθα-
στος στον ρόλο του «Οθέλ-
λου».

—Πού πάμε; ρώτησε με πε-
ρίεργεια ο παχύσαρκος.

—Στο ξενοδοχείο του Ριάλ-
ντι.

—Παρετήρησες τίποτα;

—Όταν έπαισεν ή αύλαία,
ένα μεγάλο μαύρο μάτι εκλό-
γησε στην τρύπα της σάλιας,
από την οποία οι ήθοποιοι
κυττάζουν συνήθως στην πλα-
τεία. Το μαύρο αυτό μάτι ή-
ταν το μάτι του «Οθέλλου»!

—Ήταν καρφωμένο στα μάτια
της Ίριμας Μέρσι! Δεν την
έκδιταζε! Της μιλούσε!

—Την άκουσα καλά τη φωνή
του... καίτοι του, γιάτί γνω-
ρίζω το αλφάβητο «Μέρες»!

—Ανοιγοκλείνοντας το μάτι
του, ο Ριάλντι της τηλεγρά-
φισε ότι είχε γι' αυτήν στο
ξενοδοχείο του έπιστολήν ά-
πό το «Κέντρο»! Εκείνη πά-
λι, παρακολουθώντας το μά-
τι, άπαντούσε χτυπώντας σαν
άφηρημένη τάχα τα δαχτυλά-
κια της στο τοσανάκι της!

—Ετσι, με το αλφάβητο
«Μέρες» άπαντούσε ότι θα ή-
γαινε στο ξενοδοχείο του δ-
ταν θα κατώρθωνε να φύγν
από το σπίτι του Μάρτσελ

και κοσμήματα κι' εκάθησε
στην πρώτη σειρά των φω-
τείγ της όρχήστρας. Ο πα-
χύσαρκος «σέρ» εκάλεσε άμέ-
σως τον ταξιθέτη και του επέ-
δειξε μια ταυτότητα. Εκείνος
υποκλίθηκε.

—Διατάξατε...

—Ούτε υποκλίσεις, παρακα-
λώ, ούτε και ένδεξις σεβα-
σμού. Βλέπεις τους δυο άύ-
τους κυρίους, που κάθονται
στη δεύτερη σειρά, πίσω από
την κυρία εκείνη με την κί-
τρινη τουλάττα;

—Μάλιστα.

—Χωρίς να σε άντιληφθή
κανείς, και προπάντων ή κυ-
ρία εκείνη, θα πλησιάσεις και
θα δώσης στον έναν από τους
δυο αυτό το σημείωμα.

Και λέγοντας αυτά, έγρα-
ψε λίγες λέξεις σε ένα χαρ-
τάκι και το παρέδωσε στον
ταξιθέτη, ο οποίος άπομακρύν-
θηκε. Οι δυο τύποι σηκώθη-
καν και ξαναμήκυναν στο φου-
γάι. Ύστερα από λίγο, τους
έπλησίαζαν ο στρατηγός Ντρά-
βιν και ο πλωτάρχης Μάφ-
φρετ.

—Τί τρέχει;

—Στρατηγέ μου, κύριε πλω-
τάρχα, έκαμε με χαμηλή φω-
νή ο παχύσαρκος, είναι άνάγ-
κη να αλλάξωμε καθίσματα.

—Πρόκειται γιά την γυναί-
κα εκείνη;

—Γι' αυτήν και γιά κάποι-
ον άλλον.

—Έχει καλώς. Μπορούμ
να βοηθήσωμε όποσδήποτε
την «Ιντέλλιτζενς Σέρβις»;

—Την έδωθήσατε με την
παραχώρησι των καθισμάτων
σας. Ευχαριστούμε.

—Όταν έτελειωσε ή πρώτη
πράξις, οι δυο τύποι ούτε κι-
νήθηκαν από τις θέσεις των.
Σηκώθηκαν όμως και δέχτηκαν
από την πλατεία, ένα λεπτό
πριν να ύψωθή ή αύλαία γιά
την δεύτερη πράξι!

—Πού πάμε; ρώτησε με πε-
ρίεργεια ο παχύσαρκος.

—Στο ξενοδοχείο του Ριάλ-
ντι.

—Παρετήρησες τίποτα;

—Όταν έπαισεν ή αύλαία,
ένα μεγάλο μαύρο μάτι εκλό-
γησε στην τρύπα της σάλιας,
από την οποία οι ήθοποιοι
κυττάζουν συνήθως στην πλα-
τεία. Το μαύρο αυτό μάτι ή-
ταν το μάτι του «Οθέλλου»!

—Ήταν καρφωμένο στα μάτια
της Ίριμας Μέρσι! Δεν την
έκδιταζε! Της μιλούσε!

—Την άκουσα καλά τη φωνή
του... καίτοι του, γιάτί γνω-
ρίζω το αλφάβητο «Μέρες»!

—Ανοιγοκλείνοντας το μάτι
του, ο Ριάλντι της τηλεγρά-
φισε ότι είχε γι' αυτήν στο
ξενοδοχείο του έπιστολήν ά-
πό το «Κέντρο»! Εκείνη πά-
λι, παρακολουθώντας το μά-
τι, άπαντούσε χτυπώντας σαν
άφηρημένη τάχα τα δαχτυλά-
κια της στο τοσανάκι της!

—Ετσι, με το αλφάβητο
«Μέρες» άπαντούσε ότι θα ή-
γαινε στο ξενοδοχείο του δ-
ταν θα κατώρθωνε να φύγν
από το σπίτι του Μάρτσελ

και κοσμήματα κι' εκάθησε
στην πρώτη σειρά των φω-
τείγ της όρχήστρας. Ο πα-
χύσαρκος «σέρ» εκάλεσε άμέ-
σως τον ταξιθέτη και του επέ-
δειξε μια ταυτότητα. Εκείνος
υποκλίθηκε.

—Διατάξατε...

—Ούτε υποκλίσεις, παρακα-
λώ, ούτε και ένδεξις σεβα-
σμού. Βλέπεις τους δυο άύ-
τους κυρίους, που κάθονται
στη δεύτερη σειρά, πίσω από
την κυρία εκείνη με την κί-
τρινη τουλάττα;

—Μάλιστα.

—Χωρίς να σε άντιληφθή
κανείς, και προπάντων ή κυ-
ρία εκείνη, θα πλησιάσεις και
θα δώσης στον έναν από τους
δυο αυτό το σημείωμα.

Και λέγοντας αυτά, έγρα-
ψε λίγες λέξεις σε ένα χαρ-
τάκι και το παρέδωσε στον
ταξιθέτη, ο οποίος άπομακρύν-
θηκε. Οι δυο τύποι σηκώθη-
καν και ξαναμήκυναν στο φου-
γάι. Ύστερα από λίγο, τους
έπλησίαζαν ο στρατηγός Ντρά-
βιν και ο πλωτάρχης Μάφ-
φρετ.

—Τί τρέχει;

—Στρατηγέ μου, κύριε πλω-
τάρχα, έκαμε με χαμηλή φω-
νή ο παχύσαρκος, είναι άνάγ-
κη να αλλάξωμε καθίσματα.

—Πρόκειται γιά την γυναί-
κα εκείνη;

—Γι' αυτήν και γιά κάποι-
ον άλλον.

—Έχει καλώς. Μπορούμ
να βοηθήσωμε όποσδήποτε
την «Ιντέλλιτζενς Σέρβις»;

—Την έδωθήσατε με την
παραχώρησι των καθισμάτων
σας. Ευχαριστούμε.

—Όταν έτελειωσε ή πρώτη
πράξις, οι δυο τύποι ούτε κι-
νήθηκαν από τις θέσεις των.
Σηκώθηκαν όμως και δέχτηκαν
από την πλατεία, ένα λεπτό
πριν να ύψωθή ή αύλαία γιά
την δεύτερη πράξι!

—Πού πάμε; ρώτησε με πε-
ρίεργεια ο παχύσαρκος.

—Στο ξενοδοχείο του Ριάλ-
ντι.

—Παρετήρησες τίποτα;

—Όταν έπαισεν ή αύλαία,
ένα μεγάλο μαύρο μάτι εκλό-
γησε στην τρύπα της σάλιας,
από την οποία οι ήθοποιοι
κυττάζουν συνήθως στην πλα-
τεία. Το μαύρο αυτό μάτι ή-
ταν το μάτι του «Οθέλλου»!

—Ήταν καρφωμένο στα μάτια
της Ίριμας Μέρσι! Δεν την
έκδιταζε! Της μιλούσε!

—Την άκουσα καλά τη φωνή
του... καίτοι του, γιάτί γνω-
ρίζω το αλφάβητο «Μέρες»!

—Ανοιγοκλείνοντας το μάτι
του, ο Ριάλντι της τηλεγρά-
φισε ότι είχε γι' αυτήν στο
ξενοδοχείο του έπιστολήν ά-
πό το «Κέντρο»! Εκείνη πά-
λι, παρακολουθώντας το μά-
τι, άπαντούσε χτυπώντας σαν
άφηρημένη τάχα τα δαχτυλά-
κια της στο τοσανάκι της!

—Ετσι, με το αλφάβητο
«Μέρες» άπαντούσε ότι θα ή-
γαινε στο ξενοδοχείο του δ-
ταν θα κατώρθωνε να φύγν
από το σπίτι του Μάρτσελ

Ρόις!

—Είσαι καταπληκτικός. Μάρ-
τεν!

—Όχι, Σούμερ! Καταπλη-
κτική είναι ή άνακάλυψίς μας!
Πρέπει να διαβάσωμε την έ-
πιστολή του «Κέντρου» πριν
την διαβάση ή Ίριμα Μέρσι!

Η κομψή κόρσας του Μάρ-
τεν Ντάλ σταματούσε, σε λίγο,
στην πόρτα του ξενοδοχείου
του τενόρου Ριάλντι και ο
Σούμερ ψιθύριζε λίγες λέ-
ξεις στον διευθυντή:

—Είμαι στις διαταγές της
«Ιντέλλιτζενς Σέρβις», άποκρί-
θηκε ο διευθυντής του ξενο-
δοχείου συγκινημένος.

—Ω! Από σάς δεν ζητά-
με τίποτ' άλλο από του να
μας άνοίξετε με το γυνικό
κλειδί σας τó δωμάτιο του
Ριάλντι.

—Είμαι στην διάθεσί σας.
Σε λίγο, ο διευθυντής του
ξενοδοχείου άνοιξε την πόρ-
τα και άποσυρόταν.

Αφού έψαξαν σε συρτάρια
και σε βαλίτσες χωρίς να
βρούν τίποτα, και άρχισαν να
άπελπίζονται, ο Μάρτεν Ντάλ
είχε την έμπνευσι να ψάξη
και τις τσέπες των κοστού-
μιών του Ριάλντι. Μέσα από
μια τσέπη, έβγαλε μιάν έπι-
στολή σφραγισμένη με πέντε
σφραγίδες και ο Σούμερ εδιά-
βασε τó όνομα του παραλή-
πτου: «Άλμπερτο Ριάλντι.

τενόρου, διά μίς «Άμρι».

—Να πάρ' ή όργη! Έκαμε
ο Σούμερ, δεν άπευθύνεται
στην Ίριμα!

—Κάνεις λάθος, φίλε μου!
άπευθύνεται στην Ίριμα! Τó
όνομα «Άμρι, είναι άναγραμ-
ματισμός του όνόματος της
Ίριμας!

—Έχεις δίκιο!

—Στάσου τώρα να άνοίξωμε
τόν φάκελλο χωρίς να τó άν-
τιληφθή ο Ριάλντι! Έχουμε,
Σούμερ, τον τρόπο ν' άνοίξω-
με τόν φάκελλο χωρίς να σπά-
σωμε τις σφραγίδες. Ένας
κατάσκοπος, ωστόσο, είναι ά-
δύνατο να μη γνωρίζει τόν
τρόπο αυτόν. Θα λάβωμε, λοι-
πόν, γνώσιν του περιεχομένου
του φάκελλου με άλλον τρόπο.

Έπηρε ένα μικρό ήλεκτρι-
κό καταρολόκι, έβαλε μέσα
πέντε δάχτυλα νερό και έβαλε
την πρίζα. Όταν τó νερό άρ-
χιζε να κοχλάξη, πλησίασε έ-
πάνω από τó καταρολόκι τόν
φάκελλο, κατά τρόπον ώστε ο
άτμος να υγράνν μόνο τα γραμ-
ματόσημα. Ήσαν τέσσερα τα
γραμματοσημα, της αυτής όλα
αξίας, πρώτον μεγέθους και
έννομένα σχηματίζαν ένα με-
γάλο τετράγωνο, που εκάλυπτε
την επάνω δεξιά γωνία του
μεγάλου φάκελλου. Άμέσως
μάλιστα υγράνθηκαν, τα τράβηξε
προσεκτικά και τα τέσσερα μα-
τί, ο φάκελλος τώρα δεν είχε
τίποτα.

—Ο φάκελλος τώρα δεν είχε
τίποτα.

—Ετσι, με τó αλφάβητο
«Μέρες» άπαντούσε ότι θα ή-
γαινε στο ξενοδοχείο του δ-
ταν θα κατώρθωνε να φύγν
από το σπίτι του Μάρτσελ

Ρόις!

—Είσαι καταπληκτικός. Μάρ-
τεν!

—Όχι, Σούμερ! Καταπλη-
κτική είναι ή άνακάλυψίς μας!
Πρέπει να διαβάσωμε την έ-
πιστολή του «Κέντρου» πριν
την διαβάση ή Ίριμα Μέρσι!

Η κομψή κόρσας του Μάρ-
τεν Ντάλ σταματούσε, σε λίγο,
στην πόρτα του ξενοδοχείου
του τενόρου Ριάλντι και ο
Σούμερ ψιθύριζε λίγες λέ-
ξεις στον διευθυντή:

—Είμαι στις διαταγές της
«Ιντέλλιτζενς Σέρβις», άποκρί-
θηκε ο διευθυντής του ξενο-
δοχείου συγκινημένος.

—Ω! Από σάς δεν ζητά-
με τίποτ' άλλο από του να
μας άνοίξετε με το γυνικό
κλειδί σας τó δωμάτιο του
Ριάλντι.

σα στο τετράγωνο των τεσσά-
ρων γραμματοσημών! Μά ένα
τσιμπηδάκι ετράβηξε τότε
προσεκτικά την έπιστολή από
τόν φάκελλο και έδιάβασε συγ-
κινημένος:

«Κέντρον Α. Κ.
Προς τόν άριθ. 47 Α. Κ.
Λονδίνον

Η τελευταία σας έπιστολή
μιάς υποχρεώνει να σας υπεν-
θυρίσωμεν ότι: Όταν μιάς έ-
προσφέρατε τις υπηρεσίες σας,
δέν παραλείψαμε να σας πού-
με ότι τó έπάγγελμά του κα-
τασκοπού είναι προσοδοφόρο,
αλλά επικίνδυνο. Σήμερα μιάς
ζητάτε την έλευθερία σας, θα
την έχετε τότε μόνον όταν φέ-
ρετε εις πέρας την άποστολή
που σας άνέθεσεν ο άριθ. 36
Α. Κ. Αηλαδή, όταν δολοφο-
νηθή ο Μ. Ρ.»

—Αηλαδή ο Μάρτσελ Ρόις!

Έκαμε ο Σούμερ.

—...Συγχαίρομεν, συνέχισε
διαβάζοντας, συνεργάτην σας
Β. Κ. διά έπιτυχή κωμωδιών
και έδώσαμεν έντολήν εις τόν
άριθ. 36 Α. Κ. να σας μετρή-
ση 200 λίρας. Μετά την δολο-
φονίαν του Μ. Ρ., ο ίδιος
άριθ. 36 Α. Κ. θα σας μετρή-
ση 500 λίρας και θα σας άπο-
δώση την έλευθερίαν σας. Κρί-
νομεν άπαραίτητον να σας προ-
ειδοποιήσωμεν ότι αν δέν βο-
θήσατε, δια να έπιτευχθή ή δολο-
φονία του Μ. Ρ., θα πεθό-
νετε σεις. Συμμορφωθήτε λοι-
πόν και άπακούσατε εις τόν
άριθ. 36 Α. Κ. αν άγαπάτε την
ζωήν σας, αν θέλετε να εισπρά-
ξετε τās 700 λίρας και αν θέ-
λετε να επανακτήσατε την έλευ-
θερίαν σας.

Διά τόν άρχηγόν
«Αριθ. 73 Α. Κ.»

—Είναι τρομερό!, έκαμε ο
Σούμερ. Και τώρα τί θα κά-
μωμε;

—Πρώτ' άπ' όλα θα ξανα-
κλείσωμε την έπιστολή, αφού
πάρωμε αντίγραφο!

Την άντέγραψε και, με την
ίδια προσοχή την ξανάβαλε
στον φάκελλο της. Ακολούθως
πήρε ένα μπουκαλάκι γυίας
και έπέγρασε ένα έλαφρό στρώ-
μα κάτω από τα τέσσερα γραμ-
ματόσημα. Πήρε έπειτα τó
τετράγωνο κομμάτι που είχε
άποσπάσει από τόν φάκελλο
και τó έτοποθέτησε στη θέση
του. Κατόπιν, πήρε τα τέσσερα
γραμματοσημα και τα κόλλησε
προσεκτικά στην πρώτη τους
θέσι.

—Γρήγορα, τώρα γιά την
«Ιντέλλιτζενς Σέρβις», έκαμε ο
Σούμερ μόλις ή κόρσας του
Μάρτεν Ντάλ ξεκίνησε.

Ο Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε
ρωτώντας πριν αναπηδήση
την ταχύτητα της μηχανής του.

—Πήρες είδησι, Σούμερ, γιά

53

Λειά μου, αν δεν είχα δηλαδή γραφείο ευρέσεως εργασίας, αν δεν είχες αυτή την ευκολία να αλλάξεις υπηρεσία κάθε μήνα.
—Να της πης πως τη διώχνω, επανέλαβε η Μίλντρεντ, με ήγερμονικό ύφος, σαν να μην είχε ακούσει τα λόγια του.
—Επρεπε ναρχιζα το αυτοκίνητο επάνω της! συλλογίστηκε ο Χένρυ, και σηκώθηκε από το τραπέζι.
Πήγε στο πλαγινό δωμάτιο, μ' ένα χαμόγελο ευχαριστημένο. Μα με μιάς το πρόσωπό του σκοτεινίωσε.
—Πού είναι το κουκλόσπιτό μου; ρώτησε θυμωμένος.
—Α, έκανε η Μίλντρεντ, βαρυνόμενη, το πήγα στο γκαράζ. Δεν μπορούσα να βλέπω εδώ αυτή την άκαταστασία και τη βρωμία.
—Μα το Θεό... άρχισε ο Χένρυ, κόκκινος από θυμό.
Σταμάτησε όμως άμέσως, μετανοημένος, φόρεσε το αδιάβροχο του, και πήγε στο γκαράζ. Λαστωμένα, ανακατωμένα ήταν όλα του τα σύνεργα. Έκανε δυο ώρες να το ξανασυνυρτίσει το κουκλόσπιτο.
—Όταν απόκτησε την κόρη του την 'Αντέλα, άρχισε να φτιάχνει κουκλόσπιτα τις ώρες που τούμεναν ελεύθερες. Μα της 'Αντέλας δεν της άρεσαν οι κουκλές, κι έτσι όλα τα σπιτάκια που είχε φτιάξει με στοργή ο πατέρας, πήγαν σε ξένων παιδιών χέρια. Αυτός όμως το είχε πάρει συνήθεια, κι έφτιανε κουκλόσπιτα για το κόσμο τα παιδάκια.

—Πρόσεχε! Θα κάμης ζημιά! Τι άργα που σερχίρει αυτό το κορίτσι. Θεέ μου!... Πάλι έχεσες τη σαλάτα; Κι όμως το μεσημέρι στο είπα, να την θυμηθής!...
Σε κάθε καινούργια παρατήρησή της Μίλντρεντ, το αίμα άνοκατέβαινε γοργό στα μάγουλα της Σέιλας, της καινούργιας υπηρέτριας. Ένα σύννεφο περνούσε στα γαλανά της μάτια. Κι όμως, τα μάτια αυτά φαινόταν έτοιμα να γελάσουν, κι ήταν παιδιαστικά, όπως κι όλο το σωματάκι της κοπέλλας.
Σοβαρός σκυμμένος στο πιάτο του, ο Χένρυ, έτρωγε και δεν μιλούσε. Σε μιά στιγμή όμως που είδε τα δάκρυα να μαζεύονται στα γελαστά μάτια της μικρής, ψιθύρισε στη γυναίκα του:
—Δεν νομίζεις ότι αρκετές παρατηρήσεις της έκανες για πρώτη τη μέρα;
—Τί έννοεις; ρώτησε η Μίλντρεντ δυσχεραστημένη. Πρέπει να συνηθίσω από την αρχή. Είναι η πρώτη φορά που πάει σε σπίτι, και πρέπει να καταλάβει τη θέσι της.
—Και τί δουλειά έκανε ως τώρα; ρώτησε ο Χένρυ μ' ένδιαφέρον.

—Ήταν υπάλληλος σε μαγαζί.
—Γι' αυτό έχει ένα ύφος σαν σπουδαία κυρία, είπε η 'Αντέλα.
—Έτρωγε μαζί τους απόψε. Είχε έλθει για να πη τα παραπονα της έναντιον του άντρός της στη μητέρα της. Ο Μπλήτλετ προσπαθούσε κάμποση ώρα να μπη κι αυτός στην κουβέντα, μα η 'Αντέλα, απέφευγε να του απαντήσει στις ερωτήσεις του. Τον άγνοουσε συστηματικά, και σε λίγο σώπασε ο πατέρας...
Ναι, ήταν απαράλλαχτη η μητέρα της κι αυτή... 'Από μικρή, δεν είχε ποτέ περάσει τα χερμάκια της γύρω στο λαιμό του. Τα χέρια του τα δεχόταν πάντα έχθρικά. Το σπίτι του φάνηκε ξαφνικά αβάσταχτα πνιγρό. Θυμήθηκε μιά πρόσκληση της παρέας του, να πάη να παίξει χαρτιά, και πετάχτηκε με παιδιαστική χαρά.
—Αλήθεια, φώναξε, όσο πιδ μαλακά μπορούσε, φεύγω. Παρά λίγο να ξεχάσω πως ο Ντίκ με περιμένει για το ποκεράκι μας.

—Θα πās τώρα: τοίρισε η Μίλντρεντ με κρατημένο θυμό.
—Γιατί όχι; είπε εύθυμα αυτός. Έσθ έχεις συντροφιά, σās αφήνω να πητε τα δικά σας. Έξ άλλου, είναι κάτι που μ' εύχαριστεί!
—Τί ήλιθο πράγμα το χαρτί! ψιθύρισε η 'Αντέλα, χωρίς να τον κυττάξη.
—Καληνύχτα σας! φώναξε χαρούμενος ο Χένρυ.
—Καληνύχτα! μουρμούρισαν μέσα από τα δόντια τους οι δυο γυναίκες, δίχως χαμόγελο.
Έκανε να κατεβή τη σκάλα, μα κάτι τον έσπερξε προς την κουζίνα.

Η Σέιλα του χαμογέλασε με το απλό της χαμόγελο μόλις τον είδε.
—Θέλετε τίποτα, κύριε;
—Ναι, ήθελα λίγο νερό, άποκρίθηκε ο Χένρυ.
Και την ώρα που τούδινε η κοπέλλα το ποτήρι, πρόσθεσε με χαμηλή φωνή:

—Ε, πώς σου φαίνεται πως θα περάσης εδώ μέσα;
—Θα προσπαθήσω να σās ευχαριστήσω όσο μπορώ, άποκρίθηκε η μικρή κοιμνίζοντας παιδιαστικά.
Ήταν τόσο εγκάρδιος ο τόνος της φωνής της, που ο Χένρυ αισθάνθηκε την ανάγκη να της φερθή απλά κι ανθρώπινα.
—'Ακουσε, Σέιλα, είπε μαλακά. Δεν πρέπει να το παίρνης κατάκαρδα αν σου κάνωμε και καμιά παρατήρηση.
—Όχι, όχι, είπε η κοπέλλα, και τα δάκρυα θάλωσαν για μιά στιγμή τα γελαστά μάτια της.
Τα σκούπισε διαστικά με το χέρι της, και στην κίνησή της

αυτή ο Χένρυ πρόσθεσε το μπράτσο της, άσπρο, μαλακό, σαν φίλντισι. Τάχα θα ήταν έτσι μαλακό αν τάγγιζε κανένας;
—'Η σκέψις αυτή, τον έκανε να πάρη το ασηνρό ύφος του άφεντικο.
—Καληνύχτα, Σέιλα, είπε διαστικά.
—Καληνύχτα σας! είπε η μικρή σιγανά. Καλή τύχη.
Γύρισε και την κυττάξε. Του χαμογέλασε, με το πλατύ της χαμόγελο που πήγαινε ίσια στην καρδιά. Τα μαλλιά της άστρφταν κοκκινόχρυσα στο φως του ηλεκτρικού...

Το κουκλόσπιτο

ΕΝΑ δωάδυ —είχαν τρώσει καμιά δεκαπενταριά μέρες— καθόταν μόνος ο Χένρυ, και δούλευε το κουκλόσπιτό του. Η Μίλντρεντ θα περνούσε τη βραδυά σε μιά ξαδέλφη της.
—Ω τί όμορφο, κύριε! Μοῦ επιτρέπετε να το δω;
—'Η φωνή της Σέιλας, θερμή και παιδιαστική, τον έκανε να σηκώση το κεφάλι.
—Σ' άρέσει; την ρώτησε χαλαγελώντας.
—Θαύμα! φώναξε αυτή, και σταυρώνοντας τα χέρια το κύτταξε συγκινημένη.

—Πρώτη φορά το βλέπεις;
—Από κοντά, ναι.
—Θα σ' άρεσε να παίξης ακόμα με κουκλές; ρώτησε ο Χένρυ, χαμογελώντας.
—Ω, εγώ... φώναξε τρομαγμένη η μικρή... εγώ... όχι... αλλά... για ποιά παιδάκι το φτιάνετε;
—Δεν ξέρω ακόμα σε ποιά θα το χαρίσω... Έχεις εσθ κανένα υπ' όψη σου;

Το αίμα ανέθηκε στα διάφανα μάγουλα της κοπέλλας. Στα μάτια της πέρασε μιά περίεργη λάμψη...
—Ω, ξέρω κάποιο παιδάκι που θα τρελλανόταν μ' αυτό, ψιθύρισε. Μα δεν έχω αυτή την αξίωση...
—Για λέγε μου πάντως ποιά είναι αυτό το παιδάκι;
Τον κυττάξε με τα γελαστά της μάτια, σαν να θέλε να τον ψυχολογήση, σαν να ζύγιζε την καλωσύνη του πριν ξεθαρρέψει να μιλήση.

Εκείνη τη στιγμή όμως χτύπησε ανάλαφρα η πόρτα της υπηρεσίας. Πετάχτηκε η Σέιλα τρομαγμένη.
—Ποιάς να είναι τέτοια ώρα;
—Πήγαινε να ιδής, είπε ο Χένρυ με καλωσύνη.
—Εφυνε αυτή πεταχτή, κι άμέσως άκουσε τη φωνή της που ρωτούσε άήσυχα:

—Ποιάς είναι;
Μιά άνδρική φωνή άκούστηκε καθαρή:
—'Ανοιξε! Εγώ είμαι, ο Τσάρλς.
Το έπιφωνήμα της άκούστηκε σαν λυγμός, κι άμέσως άνοιξε την πόρτα.
Από την άνοιχτή πόρτα του χώλλ, είδε ο Χένρυ ένα νέο παλληκάρι, μελαχροινό, όμορφο, να μπαίνει στην κουζίνα, με σίγουρο βήμα, σαν στο σπίτι του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα γελαστά στην κοπέλλα...
Μετά έκλεισε η πόρτα του χώλλ κι ο Χένρυ δεν είδε ριά τίποτα.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Έπειτα, άκούστηκε το άνοιγόκλειμα της πόρτας της υπηρεσίας, και σε λίγο ξαναφάνηκε η Σέιλα, με τα μάγουλα κατακόκκινα, με τα μάτια κατεβασμένα.
—'Ο Χένρυ της χαμογέλασε με καλωσύνη και την κυττάξε ένθαρυντικά κι ερωτηματικά.
—Ευχαρίστητί έπίσκεψι; την ρώτησε επί τέλους, βλέποντας να διατάξη ακόμα να μιλήση.
Τον κυττάξε κάμποση ώρα, με την εξεταστική ματιά, κι έπειτα, είπε σιγά:

—Είσαστε τόσο καλός μαζί μου, που ντρέπομαι να σās κρατάω μυστικά.
—Δεν είναι και τόσο σπουδαίο το μυστικό σου, είπε ο Μπλήτλετ καλόκαρδα. Έξ άλλου, συγχαρητήρια, είναι αλήθεια όμορφο παλληκάρι.
—Κύριε Μπλήτλετ, φώναξε έξαφνα η κοπέλλα, και το ύφος της πήρε με μιάς μιά παράξενη σιγουριά που δεν ταίριαζε ούτε στην ηλικία της, ούτε στην ταπεινή της θέσι. Κύριε Μπλήτλετ! Είσαστε η καλωσύνη προσωποποιημένη. Θα σās τα πό όλα... 'Αλλά θέλετε να σās πω πρώτα για ποιά παιδάκι θα θέλα το κουκλόσπιτο;

—Καλά! 'Ας άρχίσωμε από το κουκλόσπιτο! φώναξε ο Χένρυ καλόκαρδα.
—Για το δικό μου το παιδάκι, για την κορούλα μου, που είναι πέντε χρονών.
—Είσαι παντρεμένη; ρώτησε ο Μπλήτλετ, γουρλώνοντας τα μάτια.
—Χωρισμένη. Κι' ο νέος που ήλθε άπόψε είναι ο πρώην άνδρας μου, ο πατέρας του παιδιού μου... 'Ημουν δεκάξη χρονών... άγαπηθήκαμε τρελλά... Μα ο γάμος μας ήταν ένα λάθος μεγάλο. Σε τρεις μήνες μ' άφησε, κι ούτε κι ήξερε ως άπόψε πως είχαμε παιδί...
—Και τί θέλει τώρα από σένα; ρώτησε ο Χένρυ σοβαρά.

Κοκκίνισε η κοπέλλα ως τ' αυτή. 'Αποκρίθηκε μετά κάμποση ώρα:
—Εμαθε πού εργάζομαι... 'Ο άνθρωπος αλλάζει με τα χρόνια...
Τον κυττάξε βαθιά στα μάτια κι' η ματιά της είχε γίνει τώρα δότρελα γυναικεία.
—'Ο Χένρυ άναστέναξε άθελα και παραξενεύτηκε για το ξαφνικό σφίξιμο πούνοιωσε στην καρδιά. Μα άμέσως χαμογέλασε, και φώναξε χαρούμενος:
—Λοιπόν, Σέιλα, την άλλη Κυριακή θα πάμε μαζί το κουκλόσπιτο στην κορούλα σου με το αυτοκίνητο.
Τα μάτια της νέας γυναίκας άστρφσαν ευτυχισμένα.
—Ω, τί καλός του είσαστε, τί καλός! φώναξε αθόρυγητα.
—Εσθ είσαι καλή κοπέλλα, είπε ο Μπλήτλετ σιγά, και δειλά το χέρι του άγγιξε το μπράτσο της.
Μέρες τώρα ήθελε να δοκιμάση αν το άσπρο αυτό χέρι ήταν και στο άγγιγμα τόσο άπαλό όπως φαινόταν. Κι' ήταν αλήθεια, μαλακό σαν βελούδο...

Τινάζοντας το ζυγό

ΚΤΥΠΟΥΣΕ τα χερμάκια της η Λεώρα, ξεφώνιζε, και κάθε τόσο σηκώνονταν στις μύτες των ποδιών της, για να φιλήση τον «θείο» που της είχε χαρίσει το παραμυθένιο κουκλόσπιτο. Η Σέιλα ήταν θαρραυμένη από τη χαρά. Έπειτα τον άποχαίρετο ευγενικά, κι' η Σέιλα του είπε πως έχει δουλειά.

Παραξενεύτηκε για το σφίξιμο πούνοιωσε στην καρδιά του όταν έμεινε μόνος. Κυριακή άπόγευμα, η χειρότερη μέρα. Πού να την περάση; 'Αν πήγαινε στις κόρες του; Μα κι' εκεί δεν θαβλεπε χαμόγελο. Χθές άκριβώς είχε ιδη τον Φρέντυ, τον γαμπρό του, και τον είχε λυπηθή κατάκαρδα. 'Η κόρησιν, η θλιψη, είχε κιόλας γεράσει την φυσιονομία του νέου παιδιού. Καί σ' όλα αυτά έφταιγε η κόρη του. Τί να πάη να κάνει και τί να πη; Μιά μόνο κουβέντα θα ήταν ειλκρινής.

—Χώρισε! Χώρισε τώρα που είναι καιρός, τώρα που είσαι νέος και μπορείς να ξαναφτιάξης τη ζωή σου. Δες τη δική μου την κατάσταση. 'Αναγκάζομαι να χαμογελώ, μα ήλθε η στιγμή που σκέφθηκα να γίνω φονιάς.
—'Αν τάλεγε όμως αυτά, κι' ο ίδιος ο Φρέντυ θα τον έπαιρνε για τρελλό...

Πήγε στους φίλους του κι' έπαιξε χαρτιά, και γύρισε το πρωί.
Η Μίλντρεντ, ξεπλωμένη στο κρεβάτι της, δεν κοιμόταν. Τον ύποδεχθηκε με ειρωνεία.
—'Από τότε προτιμάς τα χαρτιά από τα κουκλόσπιτα;
—Ε, κατά τα κέφια, άγάπη μου, είπε ο Χένρυ με σιγανή φωνή.

—Και σε ήθελα τόσο! έξηκολούθησε η Μίλντρεντ παραπονιάρικα.
Είχε κάποιον άνθρωπινο τόνο η φωνή της, κι' η καρδιά του άνδρός της μαλάκωσε για μιά στιγμή.

—Τί τρέχει, χρυσή μου;
—Μά, τί θα κάνω μ' αυτή τη Σέιλα. Τώρα, δυο λεπτά πριν από σένα, γύρισε κι' αυτή.

—Τώρα;
Στα μάτια του Χένρυ πέρασε μιά σκοτεινή λάμψη.
—Τώρα! δόγγηξε η Μίλντρεντ. Έχει φίλο, κι' είναι πολύ άναίδης.

—'Ο Χένρυ πήρε άμέσως πάλι τη συνηθισμένη του καλόβολη κι' ήρεμη έκφραση.
—Τί σε μέλλει; Αυτή έχασε τον ύπνο της. Μιά φορά, για τη δουλειά ήλθε στην ώρα της.

—Το ήξερα πως θα την δικαιολογούσες, είπε η γυναίκα του, κυττάζοντάς τον με μάτια γεμάτα μίσος. Αυτό άκριβώς λέγαμε με την 'Αντέλα, γθές. Πως έσεις οι άνδρες τις δικαιολογείτε πάντα.

Το αίμα ανέθηκε στα μάτια του Μπλήτλετ. Σάπασε και σηκωσε τους ώμους του με άρδια.

—Όταν σε λίγο ήλθε η 'Αντέλα, η μητέρα της άρχισε να της διεκτραγωδή τη διαγωγή της Σέιλας, με κατερούδες ύπαινιμούς για την άνεκτικότητα του Χένρυ. Η κόρη δεν μιλούσε. Μόνο σε μιά στιγμή, κάτι έσκυψε κι' είπε στο αυτί της μητέρας της. Τον κυττάξαν κι' οι δυο με ειρωνεία. Έπειτα η Μίλντρεντ σηκώθηκε, και χάθηκε για λίγη ώρα. Όταν γύρισε, κυττάξε τον άντρα της στα μάτια, προκλητικά.

—Τί τρέχει; Τί με κυττάς έτσι; ρώτησε αυτός δόδυμα.
Στάθηκε λίγη ώρα μπροστά του, χοντρή, πελώρια, με μιά έκφραση θοιάμβου στη βαρεία της φυσιονομία.

—Της είπα να έτοιμάση τα πράγματά της και να φύγη! είπε επί τέλους με κρύα φωνή.
—Της είπες...;
—Αυτή ήταν η μόνη λύσις, έκανε η 'Αντέλα άποφθεγματικά. Με μάτια θολά από θυμό, έτρεξε ο Χένρυ στην κουζίνα. 'Η Σέιλα έκλεινε σπαρτακτικά. 'Ακούμπισε στο χέρι του που τρεμε στο γεμμένο της κεφάλι, κι' είπε μαλακά:
—Μην κλαίς! Πές μου έμένα: Γιατί άργησες;

Με φωνή κομμένη από τ' αναφυλλητά, άποκρίθηκε η κοπέλλα:
—Ξέρετε, μπορείτε να μαντέψετε.
—'Ησουν με τον Τσάρλς;
Οι λυγμοί της νέας γυναίκας δυνάμωσαν.
—Συμφιλιωθήκατε; ρώτησε ο Χένρυ.
—Δεν θα τον ξαναϊδω ποτέ πιά! ψιθύρισε η Σέιλα μ' άναφυλλητά.

—Κι' όμως, πέρασες μιά ερωτική νύχτα μαζί του, έκανε ο Χένρυ, με φωνή άθελα σκληρή.
—'Ηταν άνδρας μου, μουρμούρισε η κοπέλλα, πατέρας του παιδιού μου. Νομίζα πως μπορούσε να ξαναβίση η άγάπη μας. Πως μπορούσε να με βοηθήση για την άνατροφή της μικρής... Ξέρετε πόσο βασανίστηκα ως τώρα, πόσο βασανίζομαι...
—Κι' αυτός;

—Αυτός... μου δήλωσε κυνικά πως με πόθησε για μιά βραδυά, και πως σήμερα κιόλας πρόκειται να φύγη για το Σικάγο. Θάφυγε κιόλας τώρα.

Το κομμά της τραντάζονταν από τ' αναφυλλητά.
—Σέιλα, τον αγαπάς; Γι' αυτό κλαίς;
—Για όλα, άποκρίθηκε η κοπέλλα. Και πιδ πολύ γιατί θρίσκομαι πάλι χωρίς δουλειά, και γιατί... γιατί... λυπάμαι που δεν θα σās ξαναϊδω έσας... και γιατί... ακόμα, ξέρω πως είσαστε κι' έσεις δυστυχισμένος.

—Δεν θέλεις να φύγης; ρώτησε ο Χένρυ, κι' ένοιωσε μιά παράξενη ευσυχία να τον πλημμυρίξη.
Τον κυττάξε κι' ένα χαμόγελο άστρψε στα βουρκωμένα της μάτια.

Δίχως να περιμένη άλλη της λέξη, τραβήξε ο Χένρυ στην τραπέζαρία. Οι δυο γυναίκες τον κυττάξαν ερωτηματικά, ύποπτα.

Στάθηκε αυτός μπροστά τους, και προσπαθώντας να φανή ήρεμος, είπε:

—Μίλησα με τη Σέιλα. Δεν ήχαρει λόγους να φύγη. 'Ο άνδρας που συνηντησε γθές, είναι ο πατέρας του παιδιού της.
—'Ο πατέρας του παιδιού της; ξεφώνισε η Μίλντρεντ. Ένας λόγος παραπάνω να φύγη. Άκούς νάχη παιδί και να μου το κρύψη;

—Τί σημασία έχει αυτό; έκανε ο Χένρυ σηκώνοντας τους ώμους. Μιά φορά στη δουλειά της είναι περίφημη. Έξ άλλου, είναι σκληρό να την διώξουμε. Έχει ανάγκη να εργασθή για να συντηρήση το παιδί της.

Μητέρα και κόρη κυττάθηκαν, σαν να θέλαν να πάρουν θάρρος ή μιά από την άλλη.
—Θα φύγη αυτή τη στιγμή! είπε κοφτά η Μίλντρεντ.

—Συμφωνώ, έκανε μονοσύλλαβα η 'Αντέλα.
Τότε έγινε κάτι απάνταχο. 'Η φωνή του Χένρυ άκούστηκε, δυνατή, κυριαρχική, όπως δεν είχε άκουστή ποτέ στο σπίτι.
—Δεν θα φύγη επειδή εγώ δεν θέλω να φύγη!

—Χά, χά! έκανε η κόρη ειρωνικά.
Κι' η Μίλντρεντ τσίρισε:

—Έπρεπε να την είχα διώξει πιδ νωρίς, είχε δική κάποια φίλη μου που μου είπε πως είναι επικίνδυνα όμορφη. Δεν είναι σπάνιο ένας μεσόκοπος κέρως ν' άγαπήση το νεαρό δουλκό του.

—Πες ότι θέλεις, είπε ο Χένρυ με κρατημένη λύσσα. Μα η Σέιλα θα φύγη από το σπίτι μόνον όταν το θέλωσώ εγώ.

—'Αντέλα, έκανε σαν κουρασμένη η Μίλντρεντ, κύττα σε παρακαλώ να έτοιμάση τα πράγματά της και να φύγη μιά ώρα άρχητερα.

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του Χένρυ. 'Η φωνή του άκούστηκε πνιγμένη:
—'Αν φύγη αυτή, θα φύγω κι' εγώ από το σπίτι.
—Πολύ καλά, έκανε η Μίλντρεντ με άξιοπρέπεια. Φέρσου όπω νομίζης πως πρέπει να φερθής.

Μ' ένα βαθύ άναστεναγμό, σηκώθηκε ο Χένρυ. Παραξενεύτηκε κι' ο ίδιος για την ξαφνική γαλήνη πούνοιωσε μέσα του. Τραβήξε στην κουζίνα, κι' είπε στη Σέιλα:

—'Ετοιμη; Έλα! Να φύγωμε μαζί.
—'Η κοπέλλα τον κυττάξε με μάτια γεμάτα τρόμο.
—Όχι, όχι, ψιθύρισε. Δεν πρέπει να το κάνετε αυτό για μένα. Δεν αξίζω τέτοια θυσία.
—Ποιά θυσία; έκανε ειρωνικά ο Χένρυ. Έσθ η ίδια δεν είπες πριν πως είμαι δυστυχισμένος; 'Ας είσαι εύλογημένη που μουδώςες το θάρρος να τινάζω το ζυγό.
Το πρόσωπό της φωτίσθηκε παράξενα. Στα χείλη της παιγνίδιος έκαινο το απλό, ανθρώπινο χαμόγελο.

—Έξω έπεφε χιόνι... Όταν την ένοιωσε να στοιμάχεται κοντά του στο αυτοκίνητο, δεν βάσταξε ο Χένρυ. 'Ακούμπισε για μιά στιγμή τα χείλη του στα κοκκινόχρυσά μαλλιά της κοπέλλας, σ' ένα φιλή, πατρικό μαζί κι' ερωτικό.

Δεν φάνηκε να τρώμαζε ή μικρή. Κοκκίνησε μονάχα κι' έσκυψε το κεφάλι.

Θέλω να ξαναρχίσω τη ζωή μου

ΚΑΘΟΤΑΝ ή Σέϊλα χλωμή και τὰ μάτια της δούρκωναν κάθε τόσο. Δεν ήξερε αν ήταν εύτυχισμένη... 'Ο Χένρυ την αγαπούσε όπως δεν την είχε αγαπήσει ποτέ ο άνδρας της. Κι' αυτή έννοιωθε μια παράξενη τρυφερότητα για τόν ώριμον αυτόν άνδρα, έναν πόθο να του χαρίση την εύτυχία που μάταια είχε ζητήσει στο γάμο του κι' αυτός... Δάκρυζε όταν συλλογίζταν πόσο ευγενικά της είχε φερθή. Της είχε δοθ' καλή θέσι σ' ένα κατάστημα, της είχε νοικιάσει το περιποιημένο αυτό δωματάκι, αγαπούσε τη Λεώρα της.

Πετάχθηκε ή Σέϊλα καθώς άκουσε τη φωνή του Χένρυ χαρούμενη.

—Ε, μικρούλα μου, τί όνειρεύεσαι;

—Τίποτα! Ψιθύρισε ή κοπέλλα και του χαμογέλασε με τὸ πλατύ της χαμόγελο.

Τὴν έσφιξε στὰ δυνατά του μπράτσα, άκούμπησε τὸ στόμα του στὸ αὐτί της και τις ψιθύρισε:

—Έχω νέα! 'Υπέβαλα αίτησι διαζυγίου.

—'Οχι!

—'Αθελα δὴγ'ηκε τὸ ἐπιφώνημα τρομαγμένο ἀπὸ τὰ χείλη της. Μὰ ὁ Χένρυ ἄρχισε ὀρμητικά:

—Πῶς ἀλλοίως μπορούσαν να τελειώσουν ὅλα αὐτά; Πρέπει νὰ παντρευτούμε. Θέλω νὰ ξαναρχίσω τὴ ζωή μου. Θέλω νὰ σὲ κάνω κι' ἐσένα εύτυχισμένη.

—Κύριε Μπλήτλετ...

—'Αφ'ησε τὸς τύπους. Μπορεῖ νὰ σὲ ξαφνιαζή ή ἀγάπη μου.

—'Αν συλλογιστῇς ὅμως πόσο ὑπέφερα στὴ ζωή μου... 'Όταν τὲ γνώρισα ἔλεγα μέσα μου: «Τί καλὰ πὸν θάταν νὰ μὸν χαμογελάσῃ αὐτὴ ή κοπέλλα ὅταν φτιαχὸν τὰ κοινά σου». Γιατί νὰ μὴ χαρῶ κι' ἐγὼ αὐτὸ πὸν χαίρονται χιλιάδες φτωχοί; 'Ενι ήσυχο, ζεστὸ σπιτάκι, με τὸ δικὸ σου τὸ χαμόγελο και με τὴ χαρούμενη φωνούλα της Λεώρας;

—'Εγερει ή Σέϊλα στὸν ὄμο του, κι' ἔκλαψε αἰγανά. 'Η εύτυχία αὐτὴ ή ἀναπάντεχη τὴν ἔπνιγε. Καὶ πλάι στὴ δακρυομένη αὐτὴ ἀπλή κοπέλλα, έννοιωθε ὁ Χένρυ ξανὰ πίστι στὴν εύτυχία.

—Κύριε Μπλήτλετ, εἶπε ὁ δικηγόρος Γῶρνερ με παγετώδη ευγένεια, σὰς λέμε γιὰ τελευταία φορὰ πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς δώσωμε τὸ διαζύγιο.

—Μὰ σὰς εἶπα πῶς εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω ὅποιαδήποτε ἀποζημίωσι. 'Όλη μου τὴν περιουσία τὴν θυσιάζω.

—'Η Μίλντρεντ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, πελώρια, με τὸ κεφάλι ψηλά. Τὰ ματάκια της ἀστράψαν χαιρέκακα γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ή φωνή της ἀκούστηκε σφυριχτή:

—'Οχι!

Σὰν πειστωμένο, σκληρὸ παιδί ἀποκρινόταν ή γυναίκα του μονοσύλλαβα.

—'Ο Μπλήτλετ ἔμεινε κάμποση ὥρα συντριμμένος. 'Εξαφνα ὅμως ή φαισιγνωμία του ἔγινε σκληρή:

—Πολὸν καλὰ, ἔκαμε, και τὸ χαμόγελό του ἔγινε πιδ ἔντονο. Τότε λοιπὸν δὲν μὰς μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δοκιμάσουμε και τὴ συμβουλή του κυρίου Γῶρνερ. Νὰ προσπαθήσουμε ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ζήσουμε μαζί. 'Ισως γίναμε καλύτεροι μ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

—'Εσὸ, δηλαδή, ἴσως νάγινες καλύτερος, εἶπε ή Μίλντρεντ, σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

—'Εγὼ, ναι, ἐγὼ διδάχθηκα πολλά, μουρμούρισε ὁ Χένρυ κι' ή φαισιγνωμία του ἔγινε ἄγρια γιὰ μιὰ στιγμή.

—'Ανέως ὅμως χαμογέλασε πάλι και εἶπε:

—Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος ν' ἀπασχολοῦμε ἄλλο τὸν κύριο Γῶρνερ. 'Εγὼ τὸ ἀμάξι κάτω. 'Ερχεσαι;

Σηκώθηκε ή Μίλντρεντ, χοντρή, βαρειά, με μιὰ φανερὴ ἔμφρασι θριάμβου.

—'Όταν ἔδωσε ὁ Χένρυ τὸ χέρι του στὸ δικηγόρο γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, δὲν τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τὸ χέρι του ὅμως ἦταν παγωμένο.

Μὲ τὸ χέρι στὸ βολάν

ΕΒΡΕΧΕ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὴ στιγμή πὸν ἀνέθηκε στὸ αὐτοκίνητο ὁ Χένρυ μὲ τὴ γυναίκα του, ή βροχὴ δυνάμωσε.

—Τί καιρὸς! μουρμούρισε ή Μίλντρεντ. Πρόσεχε, μὸν λέ- ρωσες τὴ φούστα με τὰ πόδια σου.

—'Ο Χένρυ ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ με ταχύτητα δαιμονισμένη.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε σὰν ἀστραπή στὸ σπίτι τους.

—Νὰ τὸ βάλω στὸ γκαράζ; εἰπ'ηγε ὁ άνδρας με βραχνή φωνή.

—'Ακου ἐρώτησι; ἔκανε ή Μίλντρεντ, και κατέβηκε βαρειά. Μουρμούριζοντας κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ, ἄρχισε νὰ προσπαθῇ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, πὸν τὴν δυσκόλευε πᾶντα.

Κρύος ἰδρὼς περιέλουσε τὸν Χένρυ. Αὐτὴ ἦταν ή στιγμή...

ή μοναδικὴ εύκαιρία... «τὴν ξεπάστρεψα γιὰτὶ μὸν χτυποῦσε στὰ νεῦρα...» 'Οχι, αὐτὸς δὲν θάλεγε τέτοιο πράγμα... Δυστύχημα φοβερό...

Τὸ μούγκρισμα της μηχανῆς ἔκανε τὴ Μίλντρεντ νὰ γυρίσῃ ξαφνικά τὸ κεφάλι. Τὸ ἀμάξι ἦταν ἀκίνητο. Οἱ προβολεῖς ἔτρεμαν πολὸ ἀπὸ τὴ δόνησι της μηχανῆς. 'Η πόρτα τοῦ γκαράζ δὲν ἔλεγε ἀκόμα ν' ἀνοίξῃ. Ἀρχὰ ἄρχισαν νὰ γυρνᾶνε οἱ ρόδες... Κι' ή Μίλντρεντ στριμωγμένη στὴν κλειστὴ πόρτα ἄκουσε τὸ σύρσιμο τοῦ ἀμαξιοῦ στὸ πλακόστρωτο. Κι' εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τὰ μάτια τοῦ Χένρυ νὰ τὴν κυττᾶνε ἀπίθανα μεγάλα και βασανισμένα. Σέϊλασε ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, κι' έννοιωσε τὴν ὑγρασία νὰ της πειρουναίξῃ τὴν καρδιά. Καὶ τότε πιδ κατὰλαβε τί σκοπὸ εἶχε ὁ Χένρυ... Τί ἤθελε νὰ κάνῃ, τί τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ κάνῃ... ἔκανε νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Προσπάθησε ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια της ἱκετευτικά, μὰ οἱ κλειδῶσεις της δὲν ὑπήκουαν. Τότε ἔκλεισε τὰ μάτια της και περιμενε τὸ θάνατο, παραλυμένη ἀπὸ τὸν τρόμο...

★

—'Εξαφνα ὁ Χένρυ σταμάτησε τὴ μηχανή. 'Ανοίξε τὴν πόρτα και πῆδ'ηκε κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Τὸ καπέλλο του κύλησε μακριὰ. ἔσθυσε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου, κι' ή Μίλντρεντ ἄκουσε κάμποσα δευτερόλεπτα τὴν ἀναπνοή του βαρειά, σὰν νὰ εἶχε λαγυναίσι ἀπὸ τρέξιμο τρολλό.

—'Επειτα ἄκουσε ὁ Χένρυ τὸ δῆμα της γυναίκας του κοντὰ του. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια στὸ μισοσκόταδο. Δεν εἶπε λέξι μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὁ άνδρας πῶς εἶχε μαντέψει καλὰ τὸ σκοπὸ του αὐτῇ. Τὴν κύτταξε με θάρρος στὰ μάτια, νιὰ νὰ μὴν της ἀφήσῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ σικὰ ἀμφιβολία. Αὐτὴ χλωμή, κατέβασε τὰ μάτια και προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι.

—'Ο Χένρυ ἀναψε ἕνα τσιγάρο, και τράβηξε διπὸ - τρεῖς, θα- θειῆς ρουφηξιές. ἔμεινε λίγη ὥρα ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμέ- νος. Τὸ μυαλό του προσπαθοῦσε νὰ δουλέψῃ ξάστερα, νὰ ξε- διαλύνῃ τὰ πράγματα. Εἶχε πραγματικὰ σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώ- σῃ; ἔξερε ὅπως δῆποτε πῶς θὰ μετάνιωνε τὴν τελευταία στιγμή; Ὅαυε τὸ θάρρος νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα αὐτὰ της Σέϊ- λας ποτὲ;...

—'Όταν πῆκε ἐπὶ τέλους στὸ σπίτι του πῦρε τὴ γυναίκα του στὸ τηλέφωνο, κι' άκουσε τις τελευταίες λέξεις της συνομιλίας της: «Μάλιστα, κύριε Γῶρνερ, ἔλατε ἔσο πιὸ γρήγορα μπο- ρεῖτε».

—'Οχι, φώναξε ὁ Χένρυ, δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Κρέμασε σιγὰ τὸ ἀκουστικό ή γυναίκα και κάθισε σὰν παρα- λυμένη. 'Ο τρόμος ἦταν ζωγραφισμένος στὴ φαισιγνωμία της. Θάθελε αὐτὸς νὰ της πῇ ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε, μὰ τὰ λό- για κοκκάλωναν στὸ λαιμό του.

Τώρα πὸν εἶχε περάσει, ἦταν τόσο φοβερό, πὸν δὲν μπορούσε νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν κάνῃ νὰ πιστέψῃ πῶς εἶχε γελαστῇ.

—'Η φωνή της Μίλντρεντ ἀκούστηκε ἐπὶ τέλους τρεμουλιαστή:

—Ξέρεις, ἄλλαξε γνώμη, θὰ σοῦ δώσω τὸ διαζύγιο...

—'Ετρεξε κοντὰ της νὰ τὴν φιλήσῃ. 'Η καρδιά του χτυποῦσε νὰ σπάσῃ, μὰ δὲν ἔξερε τώρα σίγουρα αν ἦταν ἀπὸ χαρὰ ή ἀπὸ οἰκτο.

—'Η Μίλντρεντ ὅμως σήκωσε ἀδύνατα τὸ χέρι της μπροστὰ στὸ πρόσωπό της, σὰν νάθελε νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ κάποιον χτύ- πημα. 'Η τῆψις ἔκανε τὸ Χένρυ νὰ σταθῇ ἀκίνητος σὰν ἄγα- μα. 'Η φωνή του ἀκούστηκε μαλακιά:

—Τί κάνεις, Μίλντρεντ; Δεν ἦταν δυνατόν νὰ σοῦ κάνῃ κα- κό, τὸ ξέρεις...

Ἀκριβοπληρωμένη εύτυχία

Η Σέϊλα τρώμαζε ὅταν τὸν εἶδε. ἔπεσε ὁ Χένρυ σ' ἕνα κάθισμα, κι' ὁ ἰδρὼς ἐστάλαξε στὸ μέτωπό του.

—Γιὰ τὸ Θεό, ἐφώναξε ή κοπέλλα, τί τρέχει;

—Εἶμαι ἐλεύθερος!, εἶπε μ' ἀδύνατη φωνή ὁ άνδρας...

—'Ω, ἀγάπη μου!

Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του, μικρὴ - μικρὴ, τρεμάμενη.

Μὰ σὲ λίγο πετάχτηκε ξαφνιασμένη. Ἐνας λυγρὸς εἶχε τραν- τάξῃ τὸ δυνατὸ κορμὶ τοῦ άνδρος.

—Τί ἔχεις; εἰπ'ησε με τρόπο.

—Ἦταν χλωμός σὰν κέρινος, και τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ λόγια που δὲν τὰ καταλάβαινε.

—Σέϊλα, νάξερεις τί ἀκριβὰ πὸν ἀγοράζεται ή ἐλευθερία κι' ή εύτυχία!...

...

—'Η ζωή τους ὅταν παντρεύτηκαν ἦταν χαρούμενη, γελαστή. 'Όπως τὴν εἶχε ὀνειρευτῇ ὁ Χένρυ. Κι' ὅμως ὄρες - ὄρες ἔ- βλεπε ή Σέϊλα παραξενεμένη τὰ μάτια του νὰ κυττᾶνε σὰν ἄ- δεια, με φρίκη, και τὸν ἄκουγε νὰ ψιθυρίζῃ δυὸ λέξεις:

—Θάταν φοβερό... θάταν φοβερό...

Μὰ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ της ἐξηγήσῃ τί ἤθελε νὰ πῇ...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΒΑΒΟΥΛΟΝΙΑ

Σμυρνέϊκες κουβέντες

Η ΞΑΝΘΙΑ!

—'Η Ζαμφώ καθισμένη στὴν πόρτα της, στὸν Ποδό- νιφτη, ἔρριψε μιὰ ποδιά τοῦ μικροῦ της.

—Περνοῦσε ή κόρη της ὁ- ὥρας τοῦ Τσιγγιλι, μὰ μελαγχολοῖ με τὴν κόκκινη μούτη.

—Ζί κάνεις καλὲ ἔρομ φίλη; ρώτησε ή Ζαμφώ.

—Καλὰ, κόνα Ζαμφώ μου, ἀπὸ τὴ ράφτρα ἔργο- μαί. 'Ηπ'α νὰ μὸν ράψῃ μιὰ ρούπα πὸν μὸν χάρισε ή νονά μου, θαλασσιά.

—'Αχ! κόρη μου, τὰ θαλασσινὰ θὰ σὲ δείχνουν μαύρη. Τὸ κόκκινο κολὸρι εἶνε ὁ σουλούμας τοῦ μελαγχολοῦ. Δεν ἔξερ- νὰ σοῦ τῆνε κόψῃ κόκκινη!

—Τί νὰ κάνῃ; Τώρα πιδ μὸν τὴν ἔκοψε. Κι' ἀπ'ε, νὰ σοῦ πῶ, τζάμπα εἶδ'ι γλυκὸ σὰ μέλι.

—'Οχι δά, καλύτερα θάτανε με τὰ μαύρα καλλία σου ή κόκκινη, εἶπεν ή Ζαμφώ. Μὰ... γιὰ στάσου, γιὰτὶ δὲ θάφεις τὰ μαλλιά σου με ὀδύνε, νὰ τὰ κάνῃς ξανθὰ; Δὲ ἔλπεις πῶς ὕλες τὰ θάψανε, ή Ζωή τοῦ Γιάννακα, πὸν εἶνε και γεροντοκόρη, τάκανε σὰν Ἐγ- γλέζα. Καὶ θὰ σοῦ πηγαίνουν, γιὰτὶ ἐσὺ εἶ- γεις μάτια θύοφα, δὲν εἶσαι τοιμηλὸ σὰν ἐκείνη πὸν τὰ μάτια της εἶνε σὰ μπουτουνί- ρες.

—Φοδούμαι νὰ μὴ θυμώσῃ ή μαμά μου, κόνα Ζαμφώ μου.

—Καλὲ, ἄντε, πὸν θὰ τὴν ἀρωπῆσῃ κιό- λα! 'Ακουσε νὰ σοῦ πῶ, κόνα της μόδας με κόκκινη ἀλάνη και ἑλαστήμα με. Θὰ γί- νης κουφέτα!

—Δὲν ξέρω μονάχη μου.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

Τὸ Σουρπούτσα κάρτσες γύριψε ἔχτες.

—Καραμπέτ, τώρα κρύ- ος τὰ κάνῃ, κάρτσες τὰ πά- ρης ἔμεινε.

—Καλὸ, Σουρπούτσα, κάρτσες τὰ πάρομε.

—'Αιὰ καλές. Ἐτάμ μεταξὼς νὰ ἴνεται.

—Ἐτάμ, Στάμ ντὲν ἔξω. Πᾶμε μαζία Μονα- στηράκι κάρτσες τὰ ἡψουνί- σω.

—Πήγναμε ντὸμὸ 'Ατη- νὰς, ἕνα μασιζὶ πῆκαμε κάρτσες μὰς ἡψαλε.

—Καλὸς ντὲν εἶνε! Κα- ρομπέτ! Σουρπούτσα φῶ- νάς.

—'Ε! Σαράρ γιόκ. Ἄλλος μασιζὶ τὰ πάμε. Ἐκεῖ κοντὰ ἕνας ἄνθρωπος φῶνάς!

—Μεταξὼτες κάρτσες ἡτήνὸ παῖμα, σὶνὸ πρᾶμα!

—Σουρπούτσα στάτῃκε, εἶντες:

—Καλὲ εἶνε, εἶπε. Χέρια του μέτρησε τοῦ κάνει.

—Νὰ προσβάω; ἀρώτησε.

—Νὰ προσβάω, ἄνθρωπος εἶπε.

—'Ενα γασάκκο κατᾶφλο κᾶτ'ης, παπούτσι του ἡένηλε, κάρτσα ἡπρόθα ἡκαε.

—'Αμὰν ἁμὰν Καραμπέτ, φανάζει.

—Τί ἔνεται Σουρπούτσα;

—Κάρτσα ἱσκιότῃκε.

—Βαί, μπουταλά, εἰά!

Κάρτσα ἀνοίξε, ντὸν κομμάτια νένῃκε.

—Τί γιολὰν πρᾶμα εἶνε αὐτὸ; εἶπα στὸ ἐν- τρωπος.

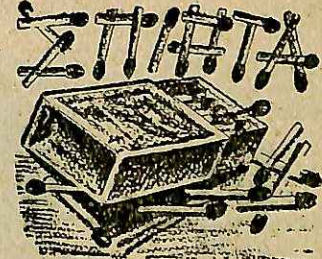
—Νὰ πλερώσῃς ζῆμα φῶνάςε τὸ πούλη- τῃς.

—Μπα, τί τὰ πλερώσω! Κοιμένος κάρτσα πούλησε.

—Ντὲν εἶνε καμένος, λέει. Ἄμα χοντρὸ ποντᾶρι γυνάικα σου ἔκει.

—Μπα, ἐντὲφίξί! φῶνάςε. Χοντρός ποντᾶ- ρια Σουρπούτσα ἔκει! Ντὲν ντρεπέσαι; Μα- σκαρά.

—'Ενα κλωτσὰ στὸ κοιλιά ἔντ'ως, χάμῃς πέ-

Γιὰ τὰ σπύρια, τοὺς μικροσκοπικοὺς ἐκείνους φορεῖς τῆς φωτιάς τοὺς τοιμε- ροὺς και τόσο χράσιμους, ὑπάρχουν ἄπει- ροι θούλοι σὲ ὅλες τις γῶρες και σ' ὅλες τις φιλολογίες, τις γραφικὲς ἱστορίες και τις ποικιλτικὲς ἀφηγήσεις.

Γνωστότατος και ὠραϊστότατος εἶνε ὁ μυ- θος τοῦ Ἀντέρσεν. Στὴν περιπαθὴ ἐκείνην ἀφήνησε λάμπουν οἱ φλογίτσες τῶν σπύ- ρων στίς ὅποιες ὁ μεγάλος συγγραφεὺς ἀνάθετε νὰ θερμάνουν λίγο και νὰ χαρο- ποιήσουν ἕνα στωχό, ἐτοιμοθάνατο κορί- τσι. Ἐνα τραγούδι τοῦ Ποῦσκιν, πὸν τίτλο φορεῖται «Τὸ τελευταίο σπύριο» συμβολί- ζει τὴν γλυκύτητα μιᾶς στερῆς ἐλπίδος.

—'Ενα νοσηλικὸ ποιητάκι ἀγνώστου ποιητοῦ, ἀφηνεῖται με ζωηρά τὴν θύρα τῶν σπύριων. Ὁ μέγας θεὸς τῆς Φωτιάς θέλπει κάποτε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ φλογερὸ του ψυχῇ κι' ἔχάρισε στους ἀνθρώπους τὰ σπύρια.

Κάθε σπύριο μπορεῖ νὰ εἶνε μιὰ παρη- νορία ἀλλὰ και νὰ προκαλέσῃ μιὰν ἀνε- πνόθητη καταστροφή. Ἄλλως τε και ὁ ἀνθρώπος πὸν ἔγινε ἀπὸ λίγη λάσπη δὲν ἔχει στὰ κατάβασα της ψυχῆς του μιὰ τέ- ταια φλογα πὸν μπορεῖ νὰ μεγαλοπνεύσῃ, ἀλλὰ και νὰ καταστρέψῃ.

Τὸ σπύριο, τὸ μικρὸ ἐκείνο προσηματάκι ἔπάνῳ ἀπ' τὸ ὅποιον πνέει τόσο ἀνεμὸς ποιήσεως, ἔκαμε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του σχετικῶς πολὺ ἀργά. μολὶς κατὰ τὴν 1830. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ τσακάκι και ή τσακκακόπετρα, τὰ πανόναγια αὐτὰ μέ- σα γιὰ τὸ ἄναιμα τῆς φωτιάς ἄρχισαν τὴν κανονική τους ὀπνογῶρησι, ὡς πὸν ἔ- γαθ'ηκαν τελείως, ἐκποτισμένα ἀπὸ τὰ σπύρια.

Τὰ σπύρια, πὸν κατεσκευάσεν ή χημικὴ σοφία τῶν παπουδῶν μας, εἶχαν μεγάλῳ κεφάλι ἀποτελούμενον ἀπὸ λευκὸ φῶσφο- σο, γλαυροὺχον ποτάσσον, κόλλα και ἄλ- λες ὁσείες πὸν ἀναπτύσσουν ὀδυνόνο. Καὶ ή σπουδαία αὐτὴ ἐφευρέσις ἐδημιούργησε μιὰ νέα βιομηχανία, πὸν ἐπαρόκειτο πολὺ γρήγορα νὰ διαδοθῇ παντοῦ και νὰ εὐδο- κιμήσῃ.

Μιὰ νέα ἐφευρέσις, χάρις στὴν ὁποία ἦταν δυνατὴ ή κατασκευὴ τοῦ ἐρυθροῦ φωσφόρου και ή ἀντικατάστασις με αὐτὸ τοῦ λευκοῦ πὸν ἦταν αἰτία τῶν ἐνοχλή- σεων και ἀρεκτῶν θανατηφόρων κρουσμά- των, ἔδωσε μιὰ νέα σπουδαία ὠθησι στὴ βιομηχανία τῶν σπύριων.

—'Απὸ τὴν πατοῖδα τοῦ Λάντσαμ πὸν ἔκαμε τὰ περισσότερα και ἐπιτυχέστερα πελαῖματα, τὰ σπύρια πὸν χρησιμοποιοῦμε σήμερα λέγονται «σουηδικὰ». Τὸ κεφάλι τους ἀποτελεῖται ἀπὸ γλαυροὺχον πάσσα- σαν, θειοῦχον ἀντιδύονον και ἄλλες ὁσεί- ες πὸν παράγουν ὀδυνόνο. Τὸ ἄμωρο κόκκινο φῶσφορο περιέχεται σ' ἕνα μίγμα με τὸ ὅποιον ἀλείφουν τὰ πλευρά τῶν κου- τῶν, ἐκεῖ ὅπου γίνονται ή προστοιδή.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἀνοικάλυψι αὐτὴ τὸ λευκὸ φῶσφορο ἔξακολουθῇ γιὰ κά- μπισον καιρὸ νὰ θαυανίζῃ ἐκείνους πὸν μεταγειρίζονταν σπύρια. Τέλος, σὲ μιὰ διάσκεψι, ὅλα τὰ κράτη ἀποφάσισαν νὰ κατανοήσουν τὴν γοῆσι τοῦ λευκοῦ φω- σφόρου και τοῦ θείου πὸν ἦσαν τόσο κα- ταστρεπτικὰ και ἀπὸ τότε ὅλα τὰ κουτιά τῶν σπύριων ἄρχισαν νὰ φέρουν τὴν ἔ- πιγραφὴ «'Ανεμ θείου και φωσφόρου».

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩ
ΜΟΥΖΑΙΩΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΘΟΝ

Εκείνος στον οποίον αποτάθηκε ο Σααντή και τον ώνομασε Ζάλευκος, ήταν ένας Έλληνας έμπορος.

Ένας άνδρας, μεσόκοπος, ώριμος και δυνατός, αλλά πολύ σοβαρός. Αν και ήταν ένας άπιστος — όμως τον αγαπούσαν οι συνταξιδιώτες του, γιατί με την συμπεριφορά του, τους είχε εμπνεύσει σεβασμό και εμπιστοσύνη. Επί προσθέτως είχε μόνον ένα χέρι και οι σύντροφοί του υπαψίζονταν, πως αυτή η απώλεια, τον έκανε έτσι μελαγχολικό.

Ο Ζάλευκος άπάντησε σ' αυτή την ερώτηση του Σααντή, που ήταν δείγμα φιλικού ενδιαφέροντος.

—Μου κάνει μεγάλη τιμή η δικαιοσύνη και η εμπιστοσύνη που με περιβάλλετε. Δεν έχω καμιά φροντίδα ή τούλαγιστον καμιά πον να υπολογίζω σε σας, με όλη την καλή σας θέληση να μου την γιατρέψετε. Όμως, επειδή ο Σααντή φαίνεται πως κατακρίνει τη στάσι μου, γι' αυτό θα σας διηγηθώ μερικά πράγματα που θα με δικαιολογήσουν, αν είμαι πάλι βαρύν από ό,τι είπα άλλοι άνθρωποι. Βλέπετε ότι μου λείπει το αριστερό μου χέρι. Δεν μου λείπει εκ γενετής, αλλά το έχασα πληρώνοντας τρομερές ημέρες της ζωής μου. Αν φταίω, αν έχω άδικο, να είμαι πάλι σοβαρός από ό,τι ταιριάζει στη θέση μου, κι αυτό από κείνη τη μέρα, αυτό θα το κρίνετε σεις αφού ακούσετε την ιστορία του κομμένου χεριού.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Γεννήθηκα, άρχισε ο Ζάλευκος, στην Κωνσταντινούπολη. Ο πατέρας μου ήταν δραγουμάνος στην Πύλη και κοντά σ' αυτό έκανε και ένα άρκετά προσοδοφόρο εμπόριο με άρωματα και μεταξωτά ύφασματα.

Μουδωσε μια καλή μόρφωση. Με έξεπαιδευσε διδάσκοντας με στην αρχή μόνος του και μετά με παρέδωσε σε

ναν από τους παπάδες μας να μου κάνει μαθήματα.

Στην αρχή με προωρριζε να αναλάβω το κατάστημα του, έπειδή όμως έδειξε περισσότερες ικανότητες από ό,τι περιέμενε, αποφάσισε, ακολουθώντας και τις συμβουλές των φίλων του να με κάνει γιατρό. Γιατί ένας γιατρός που έχει μάθει κάτι παραπάνω από ό,τι ξέρουν εκείνοι που φοιτούν στην αγορά, μπορεί να κάνει την τύχη του στην Κωνσταντινούπολη.

Στο σπίτι μας, έρχονταν πολλοί φράγκοι. Ένας απ' αυτούς, έπεισε τον πατέρα μου να μ' αφήσει να ταξιδέψω μαζί του, στην πατρίδα του, στο Παρίσι, όπου μπορούσε κανείς να διδαχθώ καλύτερα από κάθε άλλο μέρος, αυτά τα πράγματα και χωρίς πληρωμή. Και αυτός ο ίδιος θα με έπαιρνε μαζί του στο ταξίδι. Της έπιστοργής δωρεάν.

Ο πατέρας μου, που είχε κι αυτός στη νεότητά του, ταξιδέψει, συγκατένευσε, και ο φράγκος μου είπε σε τρεις μήνες να είμαι έτοιμος.

Ήμουν τρελλός από χαρά, που θα έβλεπα ξένες χώρες και άγνωστα περιμένοντα τη στιγμή που θα μπαρόκαρμε.

Τέλος ο φράγκος τελείωσε τις υποθέσεις του και έτοιμάστηκε για το ταξίδι. Το τελευταίο βράδυ πριν από αυτό, ο πατέρας μου με ωδήγησε στην κρεββατοκάμαρά του. Έκει είδα ωραία φορέματα και όπλα άπάνω σε ένα τραπέζι. Εκείνο όμως που τραβήξε πάλι πολύ το βλέμμα μου, ήταν ένας μεγάλος σωρός χρυσού, γιατί δεν είχαν ξαναϊδεί άλλοτε τόσο πολύ, έτσι μαζεμένο.

Ο πατέρας μου μ' αγάλλισε και μου είπε:

—Βλέπεις, παιδί μου, ότι εφρόντισα για τα φορέματά σου για το ταξίδι. Αυτά τα ύφλα είναι δικά σου. Είναι τα ίδια που μου κράμασε ο παππούς σου, όταν φρενύγ στα ξένα. Ξέρω ότι είσαι άξιος να τα φέρεις, να μη τα χρησιμοποιήσεις, παρά μόνον όταν σου επιτίθενται. Τότε όμως χτύπα νερά. Η περιουσία μου δεν εί

νε μεγάλη. Την χάρισα σε τρία μέρη. Το ένα είναι δικό σου, το άλλο είναι για τη συντήρησή μου, το τρίτο μου εινε ιερό και άγγιχτο. Αυτό θα μένη πάντοτε έτοιμο να σε εξυπηρετήσει σε μια σου ώρα ανάγκης.

Έτσι μίλησε ο πατέρας μου και δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια του. Ίσως από προαισθησι, γιατί δεν τον ξαναείδα πιά.

Το ταξίδι πήγε καλά. Φθάσαμε γρήγορα στη χώρα των φράγκων και μετά λίγες ημέρες φθάσαμε στη μεγαλούπολη, στο Παρίσι.

Εκεί μου νοίκιασε ο φίλος μου ένα δωμάτιο και με συνεβούλευσε να ξοδεύω προσεκτικά το χρήμα μου. Είχα εν όλω δυό χιλιάδες τάλληρα. Έξησα τρία χρόνια σ' αυτή την πόλη και έμαθα ό,τι έπρεπε να μάθω ένας άξιος γιατρός.

Θα έλεγα όμως ψέματα, αν πρόσθετα ότι, μου ήταν εύχρηστη η διαμονή εκεί, γιατί τα έθιμα εκείνου του λαού δεν μου άρεσαν. Είσις είχα μόνον λίγους καλούς φίλους εκεί, αυτοί όμως ήταν εγγενείς νέοι.

Τέλος, η νοσταλγία γι' την πατρίδα με κυριεύσε. Όλοι εκείνον τον καιρό δεν είχαν καμιά είδηση από τον πατέρα μου, και γι' αυτό άρπαξα μια καλή ευκαιρία που μου τύχε για να γυρίσω πίσω στο σπίτι.

Έτυχε δηλαδή να πηγαίνω μια πρεσβεία από τη Γαλλία στην Ύψηλη Πύλη. Προσελήφθηκα στην ακολουθία του πρεσβευτού ως γιατρός και έφθασα καλά πίσω στη Σταμπόλη.

Βρήκα όμως το σπίτι του πατέρα μου κλειστό. Οι γείτονες εξεπλάγησαν μόλις με είδαν και μου είπαν ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει πριν δυό μήνες.

Ο παπός που ήταν δάσκαλός μου όταν ήμουν νέος, μου έφερε το κλειδί. Μόνος και εγκαταλειμμένος πήγα στο ερημό σπίτι. Τα βρήκα ακόμα όλα, όπως τα άφησε ο πατέ

ρας μου. Μόνο το χρυσάφι που μου είχε υποσχεθί να μου αφήσει έλειπε. Ρώτησα τον παπα έπάνω σ' αυτό κι εκείνος υποκλίθηκε και είπε:

—Ο πατέρας σας πέθανε σαν άγιος άνθρωπος, γιατί κληροδότησε το χρυσάφι του στην εκκλησία.

Αυτό μου ήταν και μου έμεινε ανεξήγητο. Όμως τί να έκανα; Δεν είχα κανένα μάρτυρα και έπρεπε να θεωρήσω τον εαυτό μου εύτυχ ή που ό παπός δεν θεώρησε και το σπίτι και τα πράγματα του πατέρα μου ως κληροδότημα για την εκκλησία.

Αυτό ήταν η πρώτη άτυχία που με βρήκε. Απ' εδώ και πέρα όμως μου ήρθε χτύπημα έπάνω στο χτύπημα.

Η φήμη μου ως γιατρού άρχισε να διαδοθή. Γιατί ντορεπόμουν να διαλαλώ το έπαγγελμά μου στην αγορά και γενικά μου έλειπε η σύσταση του πατέρα μου που θα με είσις στους προύχοντας και στους πλουσιωτέρους, οι οποίοι τώρα είχαν ξεχάσει πιά τον φτωχό Ζάλευκο.

Είσις και τα έμπορεύματα του πατέρα μου δεν πουλιώντουσαν, γιατί μετά το θάνατό του, οι πελάτες είχαν σκορπίσει και νέους άποστάει κανείς μόνον σιγά - σιγά.

Μια μέρα, εκεί που άπαρηγόρητος σκεπτόμουν τη θέση μου, θυμήθηκα ότι είχα ιδή πολλές φορές ανθρώπους από την πατρίδα μου, να περιέρχονται τη χώρα των φράγκων και να πουλούν στις αγορές των πόλεων τα έμπορεύματά τους. Θυμήθηκα ότι άνδράζαν ευχαρίστως απ' αυτούς, γιατί έρχονταν από τα ξένα και ότι μ' αυτό το έμποριο μπορούσε να κερδίσει κανείς το εκατοντάπλάσιο.

Αμέσως πήρα την άφρασι. Πούλησα το πατρικό μου σπίτι, έδωσα από τα χρήματα που πήρα ένα μέρος σε έναν καλό και άξιο φίλο μου να μου τα φυλάξει και με τα υπόλοιπα άγόρασα ό,τι ήταν σπάνιο στη χώρα των φράγκων. Διάφορα δηλαδή μεταξωτά, μύρα και λάδια. Μετά ναύλωσα μια θέσι σε ένα πλοίο και έτσι ξεκίνησα για το δεύτερό μου ταξίδι για τη χώρα των φράγκων.

Μόλις περάσαμε τα στενά των Δαρδανελλίων, φάνηκε πως η τύχη άρχισε πάλι να με εύννη. Το ταξίδι μου ύπηρεξε σύντομο και καλό.

Άρχισα να περιέρχομαι, μικρές και μεγάλες πόλεις των φράγκων και εύρισα παντού προσθίμους αγοραστές για τα έμπορεύματά μου. Ο φίλος μου, από τη Σταμπόλη μου στέλνε όλο και νέες προμήθειες και μέρα με την ημέρα, πήγαινα και καλύτερα.

Όταν τέλος μάζεψα αρκετά και νόμισα ότι μπορούσα να κάμω ένα μεγαλύτερο εμπόριο, τραβήξα με τα έμπορεύματά μου για την Ιταλία.

(Ακολουθεί)

Η ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Ο Πάλ Τρόιχαϊτ έπρεπε να αφήσει την πρωτεύουσα για μερικές ημέρες και έτακτοποιούσε θιαστικούς τις υποθέσεις του. Καθώς έδινε στον υπάλληλο τις τελευταίες του οδηγίες, σταμάτησε άφηρημένος και μια θασανιστική ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό του. Αν ή πολυαγαπημένη του γυναίκα Τρίε του ήταν πιστή. Είχε κάτι ύποψιες, γιατί ο άδελφικός του φίλος Ρόμπερτ Χένρεχ, έρχόταν πολύ συχνά τον τελευταίον αυτόν καιρό να τους έπισκεφθί και σχεδόν πάντα τις ώρες που ήταν αυτός άπασχολημένος.

Η Τρίε όμως τον άγαπούσε πάντα, αυτό ήταν φανερό και αυτός στα τέσσερα χρόνια της παντρειάς τους δεν της έκανε καμμιάν άπιστία. Η ιδέα όμως αυτή της άφιθελίας τον έθασάνιζε, γι' αυτό έπρεπε με κάθε τρόπο να θεσπαιωθί πριν φύγη για τις υποθέσεις του.

Ποιόν τρόπο όμως να βρή; Η παρακολούθησις της μυστικής άστυνομίας; Δεν είχε άρκετό χρόνο. Την επομένη έπρεπε να φύγη. Το ήρθε ξαφνικά στο νου η παλιά του φίλη, η μικρή Ούσι.

Καλά έκανε και δεν είχε κόψει κάθε δεσμό μαζί της. Έτρεφε πάντα γι' αυτή μια συμπάθεια και αν αυτός αγάπησε την γυναίκα του, το ώφειλε λίγο και στην Ούσι. Είχε μια φωνή τόσο γλυκειά, τόσο παθητική, και έμοιαζε τόσο με τη φωνή της Τρίε.

Έκάλεσε άμέσως την παλιά φίλη του στο γραφείο και άφοψ της έξηγησε τί ήθελε απ' αυτήν και της υποσέθηκε και μιάν ωραία τσολέττα, της έδωσε το τηλέφωνο και έι δυο τους τώρα μόνι στο γραφείο και με τα άκουστικά στ' ούτια έπερίμεναν. Η άγωνία ήταν ζωγραφισμένη στην φυσιογνωμία του Πάλ και η Ούσι έζήλευε για την αγάπη που είχε στην γυναίκα του.

Στην άλλη άκρη του σύρματος έρισκόταν ο Ρόμπερτ Χένριχ, ό συμπαθής και στενός φίλος του Πάλ.

—Άλλό! Έδώ ο δόκτωρ Χένριχ. Με ποιόν μιλά;

—Άλλό, Ρόμπτ! Έδώ ή Τρίε σου.

— Τρίε... Μά... ποιά Τρίε, παρακαλώ;

—Η Τρίε Τρόιχαϊτ, ποιά άλλη ήθελες νάταν; Όστε, Ρόμπτ, υπάρχει και καμμιά άλλη Τρίε για σε να: Τί άστειος που μου

"Ένα έξυπνο μοντέρνο διηγηματάκι της ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

φαίνεσαι σήμερα!

Σιωπή για λίγα λεπτά στο τηλέφωνο.

—Όστε δεν έχεις κανένα τρυφερό λογάκι για μένα σήμερα;

Και πάλι η φωνή του Ρόμπερτ:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Μά είσθε έσείς ή ίδια ή κυρία Τρίε Τρόιχαϊτ;

Αυτή τη φορά η Ούσι έκανε τη θυμωμένη.

— Άκουσε, Ρόμπτ, άσε τ' άστειά! Θα σού άναγυγείλω κάτι, που θα ένθουσισαθής. Ο άντρας μου φεύγει αύριο για κανά δυό έβδομάδες. Μά, επί τέλους, τί έχεις; Δεν ένθουσισαθής γι' αυτή την έκπληξι; Κάνεις σαν να σού ήμουνα τελείως άδιάφορη, ή μήπως έπαφες να μ' άγαπάς;

Και ή Ούσι άναστένανε θοειά.

Ξανακούστηκε πάλι η φωνή του Ρόμπερτ:

— Κυρία Τρίε, άγαπητή

κυρία, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να μην άστειεύεσθε με μένα. Τα θέληγ τρά σας, ή πικάντικη όμορφιά σας θα με συγκινούσε πάρα πολύ αν δεν είσαστε ή γυναίκα του φίλου μου. Σας θεσάω, δεν σας καταλαβαίνω. Μήπως έξελάσθατε για έρωτα την φιλία μου για σας; Γην ελικρινή αυτή φιλία την δίχως ύστεροβουλίες;

— Άχ, Ρόμπτ μου, τον διέκοψε ή Ούσι. Τί είναι αυτά που μου λές; Γιατί με πληγώνεις έτσι;

— Μάλιστα, άγαπητή κυρία, έτσι είναι. Και αυτό το είπα με τόνο σταθερό και μάλλον άποτομο.

Και σε λίγο προσέθετε κάπως ήπιώτερα:

— Μά, κυρία Τρίε, έρετε δά πόσο σας εκτιμώ... Μ' άρέσετε, για να μην πω σας άγαπά.

Ο Πάλ ένιωσε ένα σφιξιμο στην καρδιά του και

έοχισε ν' άνησυχί γι' αυτά που θ' άκουε παρακάτω...

— Μά ξέρετε καλώς άγαπητή φίλη, όσο και να μου άρέσετε, είσθε ή σύζυγος του καλύτερου μου φίλου και σας θεσάω, όσο μεγάλος πειρασμός και αν είσθε, δεν θα έκανα ποτέ, μ' άκούτε, ποτέ την άτιμία αυτή στον παλγό μου φίλο.

— Τί άγιος άνθρωπος! κοροΐδεψε ή Ούσι.

— Πολύ καλά, κοροΐδέψτε όσο θέλετε. Ξέρω, κυρία Τρίε, ότι αυτό είναι ένα είδος σπόρ για σας. Το κάνετε άπλως για να με δοκιμάσετε. Είμαι πεπεισμένος και γνωρίζω καλά τον εύθον χαρακτήρα σας, ότι ποτέ σας δεν θα άπατήσετε τον καλό σας σύζυγο. Μη με θοσανίζετε περισσότερο. Όση μεγάλη εύχαρίστησι και αν έρισκω, στην έξυπνη συντροφιά σας, όσο και αν με έλκύη το σπίτι σας, ποτέ δεν θα ήμουν ικανός να άπατήσω έναν φίλο και έσείς το ίδιο. Χαιρετισμούς στον Πάλ και...

— Ρόμπτ, είσαι ένα ζώον!

Και ή Ούσι χτύπησε δυνατά το άκουστικό!

Είπε αυτή τη φράσι, γιατί, φυσικά ως γυναίκο, ήθελε νάχη αυτή την τελευταία λέξι.

Ο Πάλ Τρόιχαϊτ ήταν τώρα κατενθουσισαμένος. Έτριβε τα χέρια του από εύχορίστησι και πλήρωσε την Ούσι για τον κόπο της. Όταν θρέθηκε μόνος, σκεπτόταν μεγαλοφώνως.

— Νά που υπάρχουν και σήμερα πραγματικοί φίλοι. Μπράβο, Ρόμπτ!

Καθώς έφευγε το τραϊνό, ξανάσφιξε ο Πάλ Τρόιχαϊτ το λεπτό χεράκι της γυναίκας του και της είπε:

— Για να μην στενοχωρηθής πολύ κατά την άπουσία μου, παρακάλεσα το φίλο μας τον Ρόμπερτ να σού κάνει συντροφιά.

Μισή ώρα άργότερα, ή Τρίε έρισκόταν στο διαμέρισμα ενός ώραιου κυρίου και έαπλωμένη στο πολυτελές ντιβάνι, έλεγε:

— Ο θεός Έρως μάς προστατεύει, Ρόμπτ. Τί εύτυχής σύμπτωση, άκριβώς της στιγμής που τηλεφώνουσε εκείνη ή άνωφώνουσε ενάγων εγώ έστη, να έρισκωσι εγώ έδω στην άγκαλιά σου.

Άριστοσυρηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσος.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Οι λήσταρχοι Γκαρνιέ και Μπονώ, αφού εξηπάτησαν την αστυνομία Τουλούζης και την έκαμαν να πιστέψει ότι διέφυγαν προς τα Έλβετικά σύνορα, μετμεμφισμένοι ως χαροφύλακες, επέδρασαν μιάς άμαρτοστοχίας που έφωγε για το Παρίσι. Αφού γέλασαν με την καρδιά τους για το πάθος της αστυνομίας, έαπαλσαν στα καίσιμα ένδρα θάγκονισ, ο Μπονώ είπε στον Γκαρνιέ ότι είναι σκοπιμότερο να κατεβούν ένα σταθμό πριν από το Παρίσι και τού έξηγησε τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να γίνει αυτό.

—Δεν έχεις άδικο, Μπονώ! Στον προτελευταίο λοιπόν σταθμό με ζυνάς. Τώρα ως τον πάρομο λίγο.

Και ο Γκαρνιέ έαπαλθηκε άναπαυτικά στο κάθισμά του κι' άποκοιμήθηκε ήσυγος και άφοβος).

25ον

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ήταν νύχτα πιά όταν οι δυο λήσταρχοι αφού είχαν κατεβή σ' ένα σταθμό πριν από το Παρίσι, έβράδιναν ήδη πεζή προς την πρωτεύουσα.

Ατάραχοι, άφοβοι, μετμεμφισμένοι πάντοτε σε άστυνομικούς, συζητούσαν κάποτε με τους σκοπούς... συναδέλφους τους, και προχωρούσαν προς το έσωτερικό της πόλεως, κατειρωνεύοντο τις άρχες που δεν έπαυαν από τού να έξαποστέλλουν διάφορες διαταγές και ένισχύσεις προς την άστυνομία της Τουλώνας.

Γκαρνιέ, είπε ξαφνικά ο Μπονώ, φθάσαμε στο Παρίσι κι' άκούη δεν κανονίσανε που άκριβως θα μένωμε.

—Τί θέλεις να πής;

—Πρώτ' απ' όλα που θα κρυφθούμε.

—Σ' ένα φιλικό μου σπίτι.

—Όχι, βέβαια, στής κομήσης Βιρτώφ!

—Α, μπά! Πρώτα γιατί δεν έχω πεποιθήσει ότι δεν θα μās προδώσει στις άρχες, για ν' άπαλλαγί απ' έμένα και να μείνη ελεύθερη με τόν έραστή της και για να πάρη την άμοιβή των έκατό γιλιάδων που προκηρύχθηκε το κεφάλι μου και δεύτερο γιατί δε θα μπορώ να έξακρίβωσω την άλγθεια.

—Σχετικώς με τί;

—Με τόν έραστή της, διάβολε!

—Άλλά δεν θα παρουσιασθής καθόλου σ' αυτήν;

—Βεβαίωτατα. Προηγούμενος όμως θα πάρω όλα τα μέτρα μου, ώστε να μην μπορή εύκολα ν' άποκοιμήση τ' άληθινά της αίσθήματα.

—Τί θα κάνης, δηλαδή;

—Για την ώρα ούτε έχω ξέρω. Θα σκεφθώ και θ' άποφασίσω. Πάντως όχι πριν περάσουν άκοιτες μέρες.

—Και γιατί αυτό;

—Για να μου δοθή στο μεταξύ ο καιρός να βεβαιωθώ τί ιδέα έχουν για μās οι άστυνομικοί, που νομίζουν πως κρυβόμαστε, και που έχουν στρέψη την προσοχή τους.

—Έχει καλώς. Στο μεταξύ όμως: Πού θα μείνωμε;

—Στο σπίτι ενός φίλου μου.

—Έχεις πεποιθήσει σ' αυτόν;

—Βεβαίως...

Ο Μπονώ αφού έμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμές:

Γκαρνιέ, είπε ξαφνικά, καταλαβαίνεις βέβαια πολύ καλά ότι το ζήτημα της παραμονής μας στο Παρίσι, είναι άρκετά σοβαρό για μās;

—Φυσικά.

Η μεγάλη άμοιβή της προκηρύξεως από την μιά μεριά, και η συναίσθησις τού κινδύνου στον όποιον θα έκατεθί εκείνος που θα θελήση να μās παράσχη άσυλο από την άλλη, είναι δυνατόν να έμβάλουν σε πειρασμό τόν καθένα και να τόν κάμουν να μās προδώσει... Γι' αυτό...

—Τί;

—Θα σου προτείνω κάτι.

—Δηλαδή;

—Να πάμε στο σπίτι της έρωμένης μου Κλοτίλδης, που ποτέ δεν μπορεί να σκεφθή να είδοποιήση την άστυνομία να μās πιάση.

—Ξεχνάς, Μπονώ, ότι η έρωμένη σου αυτή παρ' όλίγο να με προδώσει στον Μαρινώ και τόν Γκουισάρ, τότε που κατέφυγα στην έπαυλή της τραυματισμένος και της έζητησα άσυλο;

—Δεν το ξεχνώ, μη φοβάσαι! Τότε όμως το έκαμε γιατί ήξερε ότι ήσουν αντίπαλός μου. Τώρα όμως που είσαι φίλος μου...

—Έχεις πεποιθήσει, Μπονώ, ότι δεν θα σκεφθή να με βιάση τώρα;

—Απόλυτη.

—Τότε ως πάμε εκεί. Μένει στην ίδια έπαυλή που έμενε και τότε;

—Όχι! Κατά συμβουλήν δική μου, έπειτα απ' όλα συνέβησαν στην έπαυλή μετ' την άναχώρησί σου, έφυγε απ' εκεί... Τώρα κατοικεί στην άλλη άκρη της πόλεως.

—Τό ίδιο έκαμε και η άθλια ή δική μου έρωμένη. Πες μου όμως, υποθέτεις ότι είναι καλύτερα να καταφύγωμε στο σπίτι της έρωμένης σου;

—Δεν γίνεται συζήτησις γι' αυτό...

—Δεν έχουν γεννηθή υποψίες έναντίον της;

—Όχι!

—Τότε, τί να σου πώ... "Ας πάμε κι' ως κρυφθούμε εκεί, ως τη στιγμή που θα έξορμήσουμε και πάλι έναντίον τού Παρισίου, για ν' άρχίσωμε τις άντεδικοίσεις και τιμωρίες μας. Έμπρός, Μπονώ..."

—Θα μπορούμε σ' άμάξι;

—Όχι! Δεν είναι άνάγκη να μάθη κανείς το μέρος που θα διαμείνωμε. Ο άμαξας βέβαια δεν θα μās υποψιασθή, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μās άπειλεί κίνδυνος κι' εκ μέρους του.

—Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Μπονώ. "Ας πάμε πεζή..."

★

Μιά ώρα άργότερα οι δυο λήσταρχοι χτυπούσαν την πόρτα της νέας κατοικίας της έρωμένης τού Μπονώ και χρειάσθηκε να πετάξη γελώντας τα μουστάκια του ο σύντροφος τού Γκαρνιέ για να τούς άνοίξη ή πιστή καμαριέρα της Μαρίνα, που

έτρεξε άμέσως να είδοποιήση την κυρία της.

Η Κλοτίλδη που έτρεξε άμέσως, μετ' τις πρώτες έρωτικές διαχύσεις, στράφηκε και κύταξε έρωτηματικά τόν άνθρωπο που συνόδευε τόν έραστή της. Ο Μπονώ της έξηγησε ότι δεν ήταν άλλος από τόν Γκαρνιέ, προσθέτοντάς της ότι τού λοιπού έπρεπε να τόν θεωρή όπως αυτόν τόν ίδιο. Μετ' της άνεκούνισε την άπόφασί τους να διαμείνουν εκεί, πράγμα που ή Κλοτίλδη δέχθηκε μ' άνυπόκριτο ένθουσιασμό.

Όταν άργότερα οι δυο λήσταρχοι πέταξαν απ' έπάνω τους την στολή τού χοροφύλακος, ώδηγήθηκαν από την ίδια Κλοτίλδη σ' ένα δωμάτιο όπου έδεινθησαν. Κι' ένφ' ή Μαρίνα προετοίμαζε τα δωμάτια που θα διέμεναν οι λήσταρχοι, ή Κλοτίλδη τούς διηγόταν όλα συνέβησαν κι' έλεγονταν στο Παρίσι τις τελευταίες ημέρες.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΝΑΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ...

Αυτο δόλοκληρα ήμερονύκτια οι λήσταρχοι δεν βγήκαν ούτε στιγμή από το σπίτι της Κλοτίλδης.

Επαιρναν όμως όλες τις έφημερίδες, και απ' αυτές παρακολουθούσαν τις ένεργειες της άστυνομίας που είχε γελασθή και τούς κατεδίωκε προς τα έλβετικά σύνορα.

Μιά έφημερίς της τρίτης ήμέρας έγραφε τα έξης:

«Μέσα στους άγρους, και λίγο προτ' τού μέρους εκείνου που έκηρυκνίσθη το αὐτοκίνητο - φάντασμα τών λησταρχών, ο ύπαρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας κ. Μαρινώ, άνεθερ δυο ποδήλατα και δυο έπανωφόρια που έδεβαίωθη ότι άνηκαν στους λησταρχους. Έτσι έξηγείται το μέρος όπου άνευρεθή συντριμμένο το αὐτοκίνητό τους.

Φαίνεται ότι οι λησταί, προτ' τού κινδύνου να συλληφθού, επήδησαν από το αὐτοκίνητό τους και το άφησαν να πέση στο βάραθρο, αυτοί δέ, επιβάντες ποδηλάτων, τα όποια άναμφιδόλως είχαν εἰς το αὐτοκίνητο, έτράπησαν προς άνατολάς, με κατεύθυνσι πάντοτε προς τα έλβετικά σύνορα.

Η άστυνομία γνωρίζει άσφαλώς που κατευθύνονται. Και ενεργεί συντόμως και μεθοδικώς; εἰς τρόπον ώστε να παρέχεται άπόλυτος βεβαίωσις ότι οι άρχισυμμορίτες θα κατορθωθή να συλληφθού προτ' της παρελεύσεως πολλών ήμερών».

Δαμπαρό! Έκαμε γελώντας ο Μπονώ, όταν διάβασε την είδησι, εκείνη. Την έπαθαν.

Μας άναζητούν προς τα έλβετικά σύνορα! είπεν ο Γκαρνιέ. "Ε, τί διάβολο! Μήπως άπέχομε και πολύ απ' εκεί;... Κάμποσα ήμερονύκτια μονάχα.

—Και το σπουδαιότερο απ' όλα το πρόσεξες;

—Ότι την έπαθαν από το γράμμα;

—Όχι!

—Άλλά τί λοιπόν;

—Ότι ο Μαρινώ δεν είναι στο Παρίσι.

—Α, ναί!

—Κι' έτσι είμαστε ελεύθεροι έμείς ν' άνασυντάξωμε τη συμμορία μας που έχει διαλυθή και να έτοιμασθούμε για νέα πάλη, που, θα είναι τρομερώτερη βέβαια από την προηγούμενη.

—Ε, λοιπόν, ως άρχίσωμε από σήμερα.

Και χωρίς να χάσουν καθόλου καιρό οι λήσταρχοι, μεταμφιεσμένοι καταλλήλως, έφυγαν από το σπίτι της Κλοτίλδης κι' έπεδόθησαν στην άνασύνταξι της συμμορίας τους.

Τρεῖς απ' το συντρόσιό τους βρέ-

θηκαν από την πρώτη στιγμή κι' έβοήθησαν τούς άρχηγούς τους στο έργο τους. Διάφοροι έγκληματίαι που είδοποιήθηκαν έτρεξαν να ταχθούν πρόθυμοι υπό τās διαταγās των δυο άρχισυμμοριτών αφού άλλωστε όλα τα τέτοιου είδους ύποκείμενα το θεωρούσαν μεγάλο τους ευτύχημα ν' άποτελούν μέλη της περίφημης συμμορίας που τόσο είχε δοξασθή κατά τις τελευταίες εκείνες ήμέρες.

Όσοι πάλι, από τούς παληούς συντρόφους τους, που δεν είχαν άναμειχθή στις τελευταίες τους έπιχειρήσεις και δεν είχαν προσελκύσει τις ύπόνοις των άρχών, τους φάνηκαν ίκανοί να δράσουν μαζί τους, είδοποιήθηκαν κι' έσπευσαν να τ' έβουν κι' αυτοί υπό τις διαταγές τους.

Και μέσα σε λίγες μέρες, κι' ένφ' ή άστυνομία τούς άναζητούσε προς τα έλβετικά σύνορα, οι δυο λήσταρχοι, κατόρθωσαν ν' άναδιοργανώσουν τη συμμορία τους και να την καταστήσουν τρομερώτερη και έπιφοβότερη από πριν, ίκανή ν' άναστατώση για δεύτερη τώρα φορά το Παρίσι.

—Και τώρα, είπε ο Γκαρνιέ, ως άρχίσουμε. Είκοσι σχεδόν από τούς συντρόφους μας είναι κλεισμένοι στις φυλάκες. "Αν δεν μπορούμε να έλευθερώσωμε αυτούς, μās είναι εύκολο όμως να εκδικηθούμε εκείνους, που ύπηρεξαν ή άφορηή της συλλήψεώς τους.

—Και την κόμησας; ρώτησε ο Μπονώ πού, προτ' παντός άλλου, έπιθυμούσε την τιμωρία τού Ζαν Ντενέ. Δεν θα την έπισχεφθής την κόμησας;

—Η εκδίκησίς μου θ' άρχιση πρώτα απ' αυτήν. Θα πάω σπίτι της. Κι' αν πέσθω ότι εκείνος που αγαπά είναι ο Ζαν Ντενέ, ώρκισθώκα να τόν εκδικηθώ σκληρά, και θα τηρήσω τόν όρκο μου.

—Έχεις δίκιο, Γκαρνιέ, είπε ο Μπονώ που δύσκολα έκρυβε την χαρά του. Μ' όλο σου το δίκιο πρέπει ν' άρχισης απ' εκεί που ενδιαφέρεσαι εσύ. Μ' έβοήθησε να σκοτώσω τόν ταμία τού ύποκαταστήματος της Τραπεζής τού Σαντιλλύ, έχω ύποχρέωσι να σε βοηθήσω κι' έχω στην εκδίκησί σου.

Και, για να ξεερεθίση περισσότερο τόν Γκαρνιέ:

—Θα είναι πραγματικώς τρομερό πράγμα, πρόσθεσε, αν ο άληθινός κλέφτης της ευτυχίας σου είναι εκείνος τού όποιου έσώσωμε με τόσους κινδύνους τη ζωή του. Και στην περίπτωσι αυτή ή εκδίκησίς σου πρέπει να είναι τρομερή, άγρια... Πότε θ' άρχισής, Γκαρνιέ;

—Αυτή τη στιγμή!

—Θα πās να βρής τόν Ζαν Ντενέ;

—Όχι, βέβαια...

—Άλλά τί θα κάνης τότε;

—Θα έπισκεφθώ την κόμησας Βιρτώφ.

—Θα πās δηλαδή σπίτι της;

—Ακριβώς...

—Κάμε όπως νομίζεις καλύτερα. "Εν πάση περιπτώσει όμως, θα μου έπιτρέψεις να σου δώσω μια συμβουλή...

—Ακούω.

—Να μην άπειλήσης την κόμησας, Γκαρνιέ, με όση και να δείξης πως την ύποπτεύεις. Όλοι νομίζουν πως βρισκόμαστε στην Έλβετία ή προς τα έλβετικά σύνορα. "Αν ή έρωμένη σου σε δη και φοβηθή από τούς τρόπους σου, αν θελήση ν' άπαλλαγί από σένα για να μείνη ελεύθερη με τόν έραστή της, πρώτη της δουλειά θα είναι να πάη στην άστυνομία και να σε καταγγείλῃ.

—Μείνε ήσυχος, Μπονώ, και ξέρω έχω πως θα μάθω την άλγθεια χωρίς να διατρέξω κανέναν κίνδυνο.

—Θέλεις νάρθω μαζί σου;

—Όχι!

—Δεν με χρειάζεσαι σε τίποτε;

—Σχετικώς με την κόμησας δε... Θα

σε παρακαλέσω όμως, Μπονώ, να κάμης έναν περίπατο ως το σπίτι της Ματθίλδης ντε Βιλ. Να μάθης τί σκοπεύουν να κάμουν, που βρισκόνται, αν έκαμαν τόν γάμο τους, και με μιά λέξη, κάθε τι που άφορῷ αυτήν και τόν Ντενέ.

Με μάτια που άστραφταν από χαρά ο Μπονώ άρπαξε τόν συνάδελφό του από το χέρι.

—Γιατί θέλεις να μάθης όλα αυτά; τόν ρώτησε.

—"Αν άποδειχθί άλγθεια ότι έραστής της έρωμένης μου είναι ο Ζαν Ντενέ, θα τόν χτυπήσω εκεί που θα πονέση περισσότερο... Στην ίδια οικονομική καταβαράθρωσι που ήταν πρώτα θα τόν ρίξω και πάλι. Στην ίδια άπελπισία που βρισκόταν προτ'υ έπέμβω και τόν σώσω έχω, θα τόν σπρώξω και πάλι.

Στάθηκε για μι' στιγμή σκεπτικός και, σαν κάτι να θυμήθηκε ξαφνικά:

—Μπονώ, ρώτησε μετ' τόν σύντροφό του, έσύ πήρες από τα χέρια τού σκοτωμένου πατέρα του το άλλο κομμάτι τού χαρτιού;

—Ναί, μόλις τόν σκότωσα με το πιστόλι τού γιουί του, έτρεξα να τού άρπάξω το χαρτί που είδα στα χέρια του, αλλά τώσφηνγε τόσο δυνατά ώστε μόνο το μισό κατόρθωσα να τού άποσπάρω και να φύγω γιατί άκουσα απ' έξω φωνές...

—Τό έχεις φυλάξει;

—Ναί!

—Είναι πολύτιμο χαρτί αυτό, Μπονώ. Τό άλλο του το κομμάτι το έχω έχω.

Ο λήσταρχος κύταξε κατάπληκτος τόν Γκαρνιέ και φανόταν πως δεν πίστευε σ' αυτά που άκουγε.

—Πώς! Έκαμε. Τό έχεις εσύ είπες;

—Ναί, σου ξαναλέω.

—Μα αυτό είχε παραδοθή στον εισαγγελέα που μου το είχε έπιδειξει. Προσέγραψα μάλιστα τα δυο κομμάτια αλλά δεν έβγαλα τίποτε.

—Έχεις δίκιο, έκαμε ο Γκαρνιέ. "Εκείνος που σκόδωσε ο εισαγγελέας, ήταν πλαστό. Τό έχω βάλει έχω στη θέση τού άληθινού το όποιον και έκλεψα. Είμαι βέβαιος όμως πως, όταν προσαρμόσωμε τα δυο χαρτιά, θα δώμα δει πρόκειται για κάποια θέλησι τού άθρανόντος, για κάποια διαρῆα του προς το παιδί του. Δεν είναι όμως καιρός γι' αυτά τώρα. "Ας βεβαιωθούμε πρώτα ότι αυτόν πράγματι αγαπά ή κόμησας και θα δης πόσο σκληρή και άγρια θα είναι ή εκδίκησίς μου...

Σηκώθηκε και, χειρονομώντας νευρικά έξεστράμισε νέες άπειλές κατά τού Ζαν, και:

—Τώρα, είπε, τέλος στον Μπονώ, πηγαινε να πληροφορηθής τί γίνεται ή Ματθίλδη ντε Βιλ κι' ο Ζαν Ντενέ. "Εγώ πηγαίνω στο σπίτι της κομήσης, θα ξανασυναντηθούμε έδω.

★
Οι δυο άρχισυμμορίτες αντίηλλαξαν μερικώς σκέψεις τους άκόμη, βγήκαν από το σπίτι και χωρίστηκαν.

Και ο μὲν Γκαρνιέ διευθύνθηκε προς το μεγάλο της κομήσης Βιρτώφ, ο δὲ Μπονώ προς την οδό "Ορντινέ, εύχαιριστή- μένος, χαμονελώντας και ψιθυρίζοντας:

—Ότι δεν κατόρθωσα τότε, θα το κατορθώσω τώρα. Φαίνεται ότι είναι γραμμένο να την κάμω δική μου την Ματθίλδη. Και προχωρώντας με θήμα άργό και βυθισμένος στις σκέψεις του κατέπερνε τα σατανικά του σχέδια:

—Ο Ντενέ, έπανελάθε, είναι βέβαιος πως είναι εκείνος που αγαπάται από την κόμησας Βιρτώφ. "Αλλά κι' αν ύποτεθή ότι αυτό δεν είναι άλγθεια, ή ότι ο Ζαν άποφύγει την κόμησας, ξέρω έχω με ποιόν τρόπο θα κάμω τόν Γκαρνιέ να πιστέψῃ ότι αυτός είναι ο άντεραστής του.

Χαμογέλασε και πάλι εύχαιριστήμένος

και πρόσθεσε:

—Και τότε, αυτός μὲν θα καταστραφί, τα δὲ εκατομμύριά του και την Ματθίλδη θα τα βάλω στο χέρι...

Έσφιξε τις γραβιές του.

—Θα κίσηκα να εκδικηθώ, έγρύλλισε, και θα το κάμω... Και θα εκδικηθώ άγρια τίς φορές αυτή...

Και εξακολουθούσε βαδίζοντας προς το σπίτι της Ματθίλδης, ένφ' την ίδια ώρα ο Γκαρνιέ, έμπαινε στη νέα κατοικία της μορφης κομήσης...

Η ΜΙΚΡΗ ΑΝΗΨΙΑ ΚΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Εκείνη τη στιγμή, μόλις είχε δώσει ο ήλιος, ή κόμησας Βιρτώφ βρισκόταν στον κήπο της και, καθισμένη με τη μικρή άνηψιά της σ' ένα ξύλινο κάθισμα, της έδειχνε μι' φωτογραφία και την ρωτούσε:

—Σου άρέσει, μικρούλα μου, ο κύριος αυτός;

Η φωτογραφία εκείνη ήταν τού Ζαν Ντενέ που ή κόμησας τόν ποθούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά τώρα.

Η μικρή εξέφραζε τόν ένθουσιασμό της γι' αυτόν και ή κόμησας άπορορημένη στο να παρατηρή με λαχτάρα τη φωτογραφία τού Ζαν και να συζητή μαζί με την άνηψιά της, δεν έπρόσεξε ότι από την μεγάλη σιδερένια πόρτα τού κήπου είχε μπη, πριν λίγες στιγμές ένας κύριος με άμειπτο έξωτερικό.

Εν αντίθεσι όμως προς αυτήν, ο κύριος αυτός που δεν ήταν άλλος από τόν άρχισυμμορίτη έραστή της Γκαρνιέ, διέκρινε την έρωμένη του καθισμένη στο βάθος τού κήπου και ότι εκείνη κρατούσε κάτι στα χέρια της.

Πατώντας τότε στα δάκτυλα των ποδιών του ο άρχισυμμορίτης, και χωρίς να τόν αντίληφθί κανείς από το ύπηρετικό προσωπικό, προχώρησε προς το μέρος που βρισκόταν ή έρωμένη του με την μικρή και που είχαν στραμμένα τα νώτα τους προς αυτόν.

Χωρίς να κάμν την παραμικρότερο θόρυβο, έφθασε τόσο κοντά τους ώστε άκουσε πια καθαρά τα λόγια που αντίηλλασαν θεία και άνηψιά. Στάθηκε τότε και τέντωσε τ' αυτιά του.

—"Ωστε σου άρέσει ο κύριος αυτός; ξαναρώτησε πάλι εκείνη την στιγμή ο κόμησας Βιρτώφ.

—Ναί, έκαμε ή μικρή κουνώντας καταφατικά το κεφάλι της.

—Είναι όμορφος πολύ. Και εύγενικός... Και καλός... Τόν είδες τότε που ήλθε και μ' έπισκέφθηκε.

—Πότε, θεία;

—Με προτ' ήμερών, παιδί μου...

Η μικρή σκεφθηκε λίγο. Μετ' μόρφασε και τέλος άπάντησε:

—Όχι! Θεία, δεν τόν είδα, δεν θυμάμαι...

—Μα έδω ήσωνα.

—Ιωως, θεία μου. Δεν τόν είδα όμως. "Αλλά κι' αν τόν είδα, δεν τόν παρητήρησα, δεν τόν πρόσεξα.

Η κόμησας σιώπησε κι' έβριξε πάλι τα βλέμματά της άπάνω στη φωτογραφία ένφ' πίσω της ο Γκαρνιέ εξακολουτούσε να παραμένη άκίνητος στη θέση του.

Η εύχαιριστής που έννοιωσε ή κόμησας, μιλώντας για το πρόσωπο εκείνο, ήταν φανερό.

—Ποιός νάναι τάχα αυτός για τόν όποιον ενδιαφέρεται τόσο πολύ; διελόγησθ ο άρχισυμμορίτης.

Όπως ένύσταζε, είδε ότι κρατούσε στα χέρια της μι' φωτογραφία, που, άλλοτε την έδειχνε στην άνηψιά της κι' άλλοτε την άπεθαίναζε στή.

«Κοιτάξτε την φωτογραφία τού! Ψιθύρι-

σε σκυθρωπάζοντας ο άρχισιμμορίτης. Τι λοιπόν; Τόση λατρεία του έχει, και τόσο προσφιλή της είναι ο άνθρωπος αυτός;»

Σε μια στιγμή η ζήλεια του τον έξαγριωσε σε τέτοιο βαθμό, που έκαμε την σκέψη να δολοφονήσει έναντιον της έρωμένης του και να την πνίξει, και να της σπαράξει την καρδιά της, για να εκδικηθεί για τον πόνο που ένοιωσε η δική του καρδιά.

Δεν το έκαμε όμως.

Νέα, ψυχραιμότερη σκέψης τον έπεισε πως δεν έπρεπε να ενεργήσει μ' αυτό τον τρόπο. Ούτε ότι ήξερε τα πάντα έπρεπε να φανερώσει, ούτε να δείξει πως βρισκόταν στο Παρίσι τον συνέφερε.

Έπρεπε να εξακολουθήσει να κρύβεται και γι' άλλους λόγους, αλλά και γιατί μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα κατώρθωνε να εκδικηθεί τον άντραστή του, οποιοσδήποτε κι' αν ήταν.

Και ήταν απορροφημένος στις σκέψεις αυτές ο λήσταρχος, όταν άκουσθηκε και τάλι η φωνή της έρωμένης του:

—Είναι πολύ καλός! Έλεγε η κόμησα στην άνηψιά της. Θα γίνει θεός σου...

Ο λήσταρχος άνεσκήρτισε:

«Μπα! ψιθύρισε. Σκοπεύει δηλαδή να παντρευτεί η Λίζα;»

«Αρχισε να σκέπτεται; Έάν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, σημείον ότι εκείνος που αγαπά η κόμησα, δεν είναι ο Ζαν Ντενέ, που πρόκειται να παντρευτεί, αν δεν την παντρεύτηκε, την Ματθίλδη ντε Βίλ.

Ήταν άλλος, λοιπόν; Μα ποιός. Και πως η κόμησα σκέφθηκε να παντρευτεί ενώ αυτός ζούσε ακόμη, χωρίς να ζητήσει την συγκατάθεσή του, χωρίς να πάρει την άδειά του;

Στις απορίες του, ο Γκαρνιέ δεν μπόρεσε ν' απαντήσει, αλλά και δεν στάθηκε με τα χέρια σταυρωμένα.

Η κόμησα κρατούσε μια φωτογραφία εκείνου που αγαπούσε και τον όποιον η άνηψιά της θα τον έκαμε, όπως είπε η ίδια, θεό της. Ποιά άλλη καλύτερη εικόνα για να μάθει ποιός είναι ο άντραστής του!

«Πρέπει να βεβαιωθώ τώρα άμέσως», ψιθύρισε.

Κι' ενώ η κόμησα, κρατώντας στα χέρια της την φωτογραφία του Ζαν Ντενέ, την παρατηρούσε γλυκά, λοξοδρομώντας ο άρχισιμμορίτης, και κρυβόμενος τελείως από κάποιο δένδρο που βρισκόταν πίσω και πλαγίως από το ξύλινο καθίσμα που καθόταν η έρωμένη του, έπροχώρησε πατώντας στις άκρες των ποδιών του.

Εφάσσε και στάθηκε τώρα πίσω και σχεδόν επάνω από την έρωμένη του, που εξακολουθούσε να παρατηρεί την φωτογραφία του Ντενέ.

Παραμέρισε μετά τα κλαδιά του δένδρου ο άρχισιμμορίτης, έκαμε δυο βήματα ακόμη και έσκυψε να ιδεί ποιανού την φωτογραφία κρατούσε στα χέρια της η έρωμένη του Λίζα Σεριόν, κόμησα του Βιρτόφ, να μάθει δηλαδή ποιός ήταν εκείνος που έπρεπε να εκδικηθεί κατά τον άγριο και απάνθρωπο τρόπο...

ΜΕΡΟΣ ΕΝΑΤΟΝ

Με τὰ τὴν ἀθώωσι

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Κατά την επανάληψη της δίκης της υποθέσεως της δολοφονίας του τραπέζιου Λουδοβίκου Ντενέ, όχι μόνον απηλλάγη από κάθε κατηγορία ο Ζαν Ντενέ, εφ' όσον ο Γκαρνιέ, που έκαρτετο στις φυλακές, είχε δηλώσει ότι αυτός δολοφόνησε τον τραπέζιτη, αλλά απεκαλύφθη κι'

εκείνο που ο Ζαν Ντενέ έκαρτε τόσο καιρό, καιτοι αυτό που έκαμε ήταν τόσο καταστρεπτικό γι' αυτόν.

Ο ύποδιουκτης της 'Ασφαλείας κ. Μαρινώ, είχε κατορθώσει να κατάσχει ένα γράμμα του λησάρχου Καρού, γράμμα άναμφισβήτητα γραμμένο από το χέρι του λησάρχου. Ο γραφικός χαρακτήρας του γράμματος αυτού παρεβλήθη μ' εκείνον που είχε αντικαταστήσει το στα χέρια του Ντενέ κατασχεθέν γράμμα της Ματθίλδης, κι' έτσι έπιστοποιήθη ότι το μέσα στο φάκελλο της δικογραφίας βρισκόμενο δ ήταν γράμμα του Καρού, δεν προερχόταν απ' αυτόν.

Ανεπιφύλακτα λοιπόν τότε το δικαστήριο απέφανε περί της αθώωτης του Ζαν Ντενέ και ο κόσμος άνευοφισθη όταν έπληροφορήθη την αθώωσή του ενώ συγχρόνως άρχισε να συζητεί μ' ευμένεια για τον Γκαρνιέ, που δεν είχε αφήσει να συντελεσθή ένα τέτοιο τρομερό αδίκημα, που προερχόταν από φανερή δικαστική πλάνη.

(Ακολουθεί)

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

ΠΕΠΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Στις έρημες περιοχές της Νοτιοδυτικής Αφρικής και συγκεκριμένα στα έδδαφη του κολλίσκου της Φουλαίνης, υπάρχει ένα φυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως η θεία πρόνοια των δυστυχισμένων φυλών που κατοικούν στην άνδρη και άγονη έκεινη περιοχή. Το φυτό αυτό ονομάζεται «Ναρράχ» και έχει πολλές όμοιότητες με την δική μας πεπονιά. Έν αντίθεσι όμως προς δ-λα τ' άλλα φυτά του γένους του, δεν έχει διόλου φύλλα, γιατί μόλις σχηματισθούν επάνω στον κορμό του φυτού, ξεραίνονται, πέφτουν και αντικαθίστανται από μεγάλα και σκληρά άγκάθια που φυτρώνουν κατά ζεύγη. Τα άγκάθια αυτά προστατεύουν αποτελεσματικά τους καρπούς του φυτού από τὰ ζώα και τα πουλιά, που οι άνθρωποι κατορθώνουν να τους δρέπουν, δίχως να τοιμπώνται.

Οι καρποί του «Ναρράχ», που περιέχουν έξοχες θεραπευτικές ουσίες, αποτελούν τον μοναδικό πόρο των νομάδων φυλών της ερήμου, που θα καταδικάζονταν στον έξ αστίας θάνατο, αν για τον ένα ή τον άλλον λόγο καταστρεφόταν ή συγκομιδή.

Οι ρίζες του «Ναρράχ», που μοιάζουν αρκετά με τις ρίζες του θάτου, έλαχρωδούν πολύ θάφειά μέσα στα στρώματα της άμμου, μέχρις ότου συναντήσουν ύγρο έδαφος, που πολλές φορές βρίσκεται σε όθος 20 μέτρων. Η άπουσία φύλλων είναι μια ακόμη απόδειξη της αξιοθαύμαστης προσαρμογής του «Ναρράχ» στο περιβάλλον. Οι δυνατοί σιμούν της έρήμου που σκάνουν σύννεφα άμμου, θα έθαφταν άσφαλώς το φυτό αν είχε φύλλα. Με μόνο το άγκαθωτό κορμό του το «Ναρράχ», παρουσιάζει μεγαλύτερη αντίστασι στους ανέμους, έπροβάλλει δε εύκολότερα και πάλιν έξω από την σφαρά της άμμου που το έκάλυψε και δεν άργεί να ξαναβρεί την θέσι του στο φώς και στον ήλιο.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ένας ευγενής Αυστριακός έστοιχημάτισε με μερικούς φίλους του ό-τι σε λιγώτερο από μιάν ώρα, θακά-νε ώστε να συλλαμβανόταν από την άστυνομία, χωρίς έν τούτοις να δια-πράξει την παραμικρότερη αξιόπονη πράξη.

Φόρεσε λοιπόν ένα παλιό ξεσχι-σμένο και λασπωμένο κοστούμι και τράβηξε σ' ένα από τα γνωστότερα κέντρα της Βιέννης, όπου παρήγγει-λε ένα ποτήρι μυύρα.

Μόλις τó ήπια, φώναξε τó γκαρ-σόνι και ζήτησε να πληρώσει.

—Έξη φράγκα, τού άπήντησε τó γκαρσόνι.

—Έξη φράγκα! έκαμε ο πελά-της. Είναι πολύ ακριβά! Πάρε τέσ-σερα φράγκα που έχω και θα σου χρωστώ τα ρέστα.

Πρό της άρνήσεως τού γκαρσο-νιού, που άρχισε να δημιουργεί θό-ρυβο, ο κακοντυμένος πελάτης, ά-ρχισε να ψάχνει την μιά ύστερα από την άλλη όλες τις τρύπιες τσέπες του και τέλος, θγάζοντας τó παπού-τσι του, έτράβηξε από μέσα ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα των πέν-τε χιλιάδων φράγκων, λέγοντας:

—Ορίστε, πληρώθηκε! Κρατήστε τὰ έξη φράγκα σας και δώστε μου τέσσερις χιλιάδες έννεακόσια ένε-νήντα τέσσερα πίσω.

Πέντε λεπτά άργότερα, τή στιγμή που με τὰ ρέστα στο χέρι, ήταν έ-τοιμος να βγεί από τó κέντρο, τó θα-ρύ χέρι ένός πόλισμαν, που έκλήθη έπειγόντως τηλεφωνικώς έπεφτε στον ώμο του.

Είχε κερδίσει τó στοίχημα.

Τι γίνεται

και τι διαδάζεται

Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

* Η Άγγλία πληρώνει 78 λίρες σε συντάξεις χηρών και όρφανών πολέμου.

* Οι Άμερικανοί έξοδεύουν 20.000 δολάρια σε ταξίδια διά ξηράς, θαλάσσης και άέρος.

* Οι διαφημιστάι τού Χόλλυγουντ δίνουν 24 δολάρια στους διαφόρους άστρες τού κινηματογράφου, για να διαφημίζουν την αξία διαφόρων καλλυντικών και άλλων προϊόντων.

* Η Βόρειος Ίρλανδία έξάγει έ-ναν τόννο μεταλλεύματος έκ τού ύ-πεδάφους της.

* Η Ίσπωνία χρησιμοποιεί έκα-τοντάδες έργατών στη βιομηχανία τού ψαριού.

* Στή χώρα τού ανατέλλοντος ή-λιου κάθε λεπτό της ώρας φαρεύο-νται φάρια αξίας κατά μέσον όρον 90 λιρών.

* Κάθε λεπτό, νύχτα και μέρα, ο Καναδός παράγει έννεακόσια κιλά ζάχαρη!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 65

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Εύρίσκεται και αυτός μεταξύ των δέκα πρώτων.
- 2) Όνομα άρχαίος ελληνικής άποικίας και νεώτερας ελληνικής πόλεως της Σικελί-ας.— Όνομα τού μεγίστου τών Θεών τών άρ-χαίων Αιγυπτίων, Κυρίου τού Κάτω Κόσμου.
- 3) Χρονικόν έπίρηρημα.
- 4) Κάμνω τι όμαλόν. Ισοπέδω— έξισω.— Χαρακτήρ; Ιδιοσυμτασία επί πραγμάτων ιερ-φί, είδος.— Συμπερασματικός σύνδεσμος.
- 5) Μουσικός φθόγγος.— Τό ύπαρχον.
- 6) Τά διαρκούντα έφ' όρου ζωής.— Δοξα-στικόν έπίφωνημα.
- 7) Τελικός σύνδεσμος.— Μουσικός φθό-γγος.
- 8) Έβραϊκόν τοπωνύμιον κοιλιάς τινός έννός της Ίερουσαλήμ όπου οι Ίσραηλίται επί ειδικολατρίας έραιπτον τὰ τέκνα των εις την πυράν ως θυσίαν εις τόν Μολώχ.— Αίαν εύχάριστοι εις την δρασιν.
- 9) Τό έχον ζωή.— Η ίδια αυτή λέξις εύ-ρίσκεται και όριζόντιως εις την ίδίαν αυτήν θέσιν.
- 10) Είς τών τριών υιών τού Νώε.— Κινη-ματογραφικόν έργον της παρελθούσης χειμ-ονίης περιόδου, με πρωταγωνιστήν την Ντα-νιέλ Νταρριέ.— Ααυλός έξ ευφέλκτου εύλου, πρὸς φωτισμόν.
- 11) Υιός τού Νώε, ο δεύτερος κατά σει-ράν άναφερόμενος.
- 12) «...Σιμόν! Γαλλίς ήθοποιός την όποιαν έθαυμάσαμεν εις τὰ «Ανθρώπων κτήνη».— Όπή τού κλείστρου τών πυροβόλων δι' ής μεταδίδεται τó πύρ εις την νόμισαν.
- 13) Ό άναφερόμενος εις τας ήθους ή έξ αυτών προερχόμενος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ψευδοίθησις καθ' ήν νομίζει τις ότι πεύγει τó έβαρος υπό τούς πόδας του και ότι δλα γύρω του περιστρέφονται.
- 2) Κεντρική πολιτεία της Β. Άμερικής, πρωτεύουσα αυτής ή Τομπικά.— Ό εισερχών εις τήν ώριμον ήλικαν της χειρφεσίας και άντεφύσεως.
- 3) Διάσημος Γάλλος συγγραφέας και μθθ.

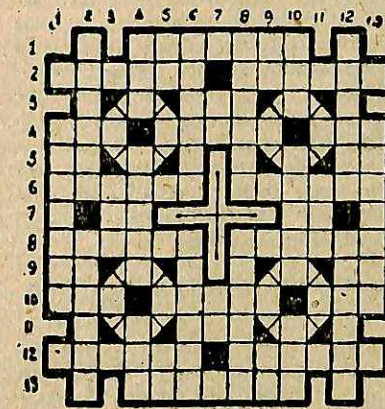
Αποτελέσματα διαγωνισμών

ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ

- 8) Δημήτριος Κουτσόπουλος (Άργος). 9) Νικόλ. Παπαδόπουλος (Άθήναι). 10) Ό κα-τάκτητης. 11) Λεοντία Λάσκαρη (Άθήναι). 12) Γεώργ. Καμπάνης (Άθήναι). 13) Δημ. Δανδαλίδης (Εσάνθη). 14) Βούλα Σωμόνλου. 15) Βασίλειος Καραβίτης (Φιλιατρά Μεσση-νίας). 16) Άκριτις (Σύσρα) — ο όποιος μάς άποστέλλει ένα θαυμάσιο πεζονόμισμα έ-πι τή θάσει της Α' περιπετίας τού Μπαρμπα Μαθίου. Δυστυχώς όμως τó πεζονόμισμα αυτό είχε πολύ μεγάλο και άδύνατον να δημοσιευ-θώ, τώρα μάλας με την μειώσιν τών σελί-δων. Πάντως συγχατήρια...

Β. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥ-ΡΟΛΕΞΟΥ

- 12) ΝΙΚ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ (Άθήναι). Μερικές άνυπαρκτές λέξεις όπως π.χ. ΑΝΙ — ΣΤΕΡ — ΡΟ κλπ. καταστρέφουν τελείως τó σταυρο-λεξόν σας. Βαθ 7 επί 10. 13) ΕΛΕΥΘ. ΠΙΝΑΤΗΣ (Ψυχικό Άθη-νών). Άρκετα καλό τó σταυρολεξό σας. Θα δημοσιευθώ με την σειρά του. Βαθ. 9 επί 10. 14) ΑΛΕΞ. ΣΠΑΝΟΝ (Λαμία). Άρκετά καλό τó σταυρολεξό σας. Βαθ 9 επί 10. 15) ΑΓΓ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (Κοζάνη). Δεν γνωρίζω άν πρόκειται περί άδελφού σας, πάν-τως ή σεις άντιγράψατε ή αυτός άντεγράψε. Άποτέλεσμα: στέλνεται τó ίδιο σταυρολεξό με τόν Β. Γιαννάκη και ΑΝΝΟΥΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Άθήναι). Τό σταυρολεξόν σας θα ήταν θαυ-μάσιο άν είχατε άποψύνει μερικές λέξεις ό-πως π.χ. ΝΑΪΝ, ΣΑΛΙ και μερικές άλλες. Πάντως θα δημοσιευθώ. Βαθ. 8 επί 10. 17) ΕΓΩ (Άθήναι). Πολύ καλό τó σταυρο-λεξόν σας. Δεν θα άρνήσθ να δημοσιευθώ. Βαθ 10 επί 10. 18) ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ (Άν. Παρα-σκεύη). Πολύ καλό τó σταυρολεξόν σας θα δημοσιευθώ λίαν προσέχον. Βαθ 10 επί 10. 19) ΝΙΚ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ (Ν. Φιλαδέλ-

στοριογράφος. 4) Όλος, όλόκληρος.— Ή πρωτεύουσα της Κούβας αλλά και τών πούρων.— Άνθος. 5) Άριθμητικόν.— Κατοματικόν μόριον εύρηστον νύν μόνον ειρωνικός. 6) Εισοδημαίος στελλομένη, παραγγελία, έντολή.— Κακοποιόν στοιχείον, έγκληματίας. 7) Ό χοίρας παρ' άρχαίους άλλως ούς.— Άρθρον (πληθυντικός). 8) Εφιστά την προσοχήν, μεγαλοποιώ.— Κασοποι κατάλληλοι πρὸς θρέψιν. 9) Άναφορική άντωνυμία.— Ό μεγαλύτε-ρος ποταμός της Ίταλίας (ή Ιταλική αυτού διοικασία). 10) Γνωστός συνεταιριστικός όρος.— Ό πολλά ύποφέρων, ταλαίπαρος, δυστυχής.— Κεφαλή και μεταφορικώς, άρχηγός, φύλαρχος (λέξεις αλθιοπική). 11) Βεβαιωτικόν μόριον. 12) Δεν είχε διόλου εύχάριστον εις την γε-σιν.— Ό παραδεχόμενος τας άρχάς τινος ύπερμυος, ήσυχώτης. 13) Ό εις δν άρμόζει αξίωμα ή άλλη διά-κρισις.

μα:

1 "Ήσανε Άπόκριες. Κι' ένθ' ο κόσμος έγλεν- (τόσος) ο κύρ Μαθίος στην φυλακή με έεροκόμματα (δεινότητες). Είχε δύο χρόνια δικασθή για διαφόρους κα- (τανοήσεις). Κι' ήταν ώχρος κι' άδύνατος από τις πολλές (στερήσεις).

2 Έξοφνα τού κατέβηκε μιá ιδέα τολμηρή Άπεφάσισε να λείψη μιá θραυά άπ' τή σου (λακή). Να γλυντήση και αυτός όπως τὰ παλιά τὰ (χρόνια). Ποίν τόν πάση ή ντροπή και τού κόσμου ή κα- (ταφρόνη).

3 Με κατάδικον στολή άπ' τó παραθύρι θγάνει. Παριστών τον μασκαρά, εις την Όπερα πη- (γάνει) Πού έγλένταγε ο κόσμος κι' ήτανε χορός μα- (σκε) Και θα έπακολουθούσε πλουσιώτατον Σουπέ. (τραπέζ).

4 Μπαίνει εις τó ρεστωράν της με τσιμπέ πολύ (νκαρόν).

5 Τρώγει πέριδικα, γαειάρι, συναγρίδα και λαγύ Πιν' ούτσου και σάμπανια παγωμένη. Ποιεύ (γρόνα). Κι' έπειτα για να γωνέψη, πίνει και μιá (Σουρατή).

6 Σάν παλός καταγραστής κατεγράσθη τó (νκαρόν) Και χωρίς καμμιá ντροπή άσ' οδ έροίξε κα- (νόν) Έστρίψε ο κύρ Μαθίος με μεγάλη άναγνωγνία Και στην φυλακή πηγαίνει την παλιά του κα- (τοικία).

ΜΙΤΣΑ ΘΩΜΑ

2ον Βραδείον: ΜΑΡΙΑ ΗΛΙΑΔΟΥ Άθθ- ναι, ή όποια μάς άποστέλλει τó ακόλουθον ποίημα:

1 "Ο Μαθίος στην φυλακή ποίος να έέρη γιατί υπήκω έλεπω όμως ή σάκη δεν τ' άσέει, συμφωνήτες Λένε πως στην φυλακή ή ζωή δεν είν' όσεία για σκεφθίτε τόν Μαθίό μονακό, δίχως παρέα!

2 "Όταν νύχτασε λοιπόν να τó σκάς άποσάσει τρέμον και καθοιστητόν τόν φωνήτη δασοκλάι. Να πού ένινε δασάπης ο Μαθίος, ποίος δεν θαυμάζει; Ποίος είν' έκείνος που τολμά, κουτεντέ να τόν φωνάξει;

3 Μόλις θνήκε ο καμένος σ' ένα ρεστωράν πηγαίνει κι' όπως εινε πεισιμύνης δεν τόν μέλλει τί έα νένη. Φαίνεται πως τó νκαρόνι δεν τó ένοιασε πολύ όταν είδε τόν Μαθίό μας με τού θρεάκου τή στολή

4 Σε λουκούλλιο τραπέζι ολγνεται για τὰ καλά του κι' όπως τσιμπούα τού παίζει τελευταίως ή κοιλία του τώπει, πίνει, δεν γοργάει. μήν τόν πιασουν δέν φοβάται. Πανε όσα έχει περάσει τώρα πιά δεν τὰ θυλάται!

5 Εσφονικά, τί έλπω. Θε μου! νάτον στο κελί μουέει έσπελλάσθηκες Μαθίε μου! Άλκυο την ψευροή νοιζέει! Κουτεντέ να σέ φωνάξουν όδικο δεν έγουν οί άλλοι τó κορμί ό-τι τρεβάει πάντα στείλει τó κεφάλι.

ΜΑΡΙΑ ΗΛΙΑΔΟΥ

3ον Βραδείον: ΒΟΥΛΑ ΣΩΜΟΦΟΥ (Βό- λος). Τó ποίημα που μάς άποστέλεν ή άνα- γνώστριά μας αυτή είναι τó κάτωθι:

1 Δεν φάνει ή κακομοιρία και τó μεγάλο γάλλ τόν κλείσανε και φυλακή εις τού πόδα ζάλη Μά μήπως έκανε κακό που πάει να την πατήσι

με κρύα συμπάνια κι' άστακό μιά δίγως νά
(πληρώση);

2

Κι' άπ' τ'ό φαί τής φυλοκής με λύπη του με-
(νάλη)
Δέν μπόραγε σ'τό στόμα του ούτε μπουκιά νά
(βάλει)
Μά στα σωστά σας πέστε μου πώς ήταν δυ-
(νατόν)
νά φάη ρίζι ο Μαθιός με κονσομέ κροτόν;

3

Πρό τού μεγίστου δράματος, νά μείνη νηπι-
(κός)

μέ τ'ό κουτάλι ώπλιστηκε, σάν άλλος άστακός
και παίρνοντας μιά δύναμι λείοντων έκατόν
έπέταξε και σίδηρα και κονσομέ κροτόν.

4

Με πόσα τώρα φεύγοντα και με πόλη καμάρι
Σέ ρευστόν έστάθμισε την πείνα να καλ-
(μάση).

κι' αν και δεν έχ' ούτε δραχμή, αυτό δεν τόν
(πειράζει)

Ξαπλώνεται φαρδύς πλατύς και σ'τό γκαρσόν
(φωνάζει).

5

"Ετοιμάσε μου γρήγορα δύο καλά τρυγόνια
και φέρε σέ παρακαλώ παπίτιο μακαρόνια.
Δώσε μου έν τώ μεταξύ λίγα μυαλά πανέ,
παχειά νέν' ή έντράδα μου και τά νεφρά
(σώσε).

6

Πρόσεξε ή συμπάνια μου νά είνε πανωμένη,
ταία μπινυκάκια φέρε μου, τ'ό τέταρτο άς μείνη
Φρούτα δέν θέλω και πολλά πέντ' έξη πορτο-
(κάλλια).

Κουνήσου, κάνε γρήγορα, μη θέλεις πασακά-
(λια).

7

Και σάν τά πάντα έφαγε με όρεξι μεγάλη
"Επρεξε και έκλείστηκε μέσ σ'τό κελλάι του πάλι
Γιατί παντού θά ψάχνουνε με λύσσα νά τόν
(βρουν).

Γκαρσόν και μαίτρο ντ' "Οτέλ μαζί, μ' άδίκως
(τόν λητούν).

ΒΟΥΛΑ ΣΩΜΟΓΛΟΥ

(Συνέχισε στο προσεχές μας τεύχος, σ'τό
όποιο θά δημοσιευθούν πολλά άλλα καλά ποι-
ήματα, καθώς και μία τριτη περιπέτεια τού
Μπακού Μαθιού).

Α.Ο.Δ.Ο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΤΖΕΝΥ

Η άστυνομία τού Σικάγου πεινθεί γιά τόν
θάνατο τής Τζένυ, ένός ηλυκού λυκά-
σκυλου, πού είχε προσφέρει πολλές και σπου-
δαίες υπηρεσίες στη δικαιοσύνη. Παρ' όλη τή
νεαρά τής ηλικία ή σκύλα αυτή είχε άρκετά
κυκλοθυμία σ'τό ένεργητικό της. Τό περιλαί-
μιό της ήταν σκολιό μ' ένα άσημένιο ά-
στέρι, ένα είδος παρασημού γιά μιά μαχαίρα
πού έφαγε κυνηγώντας ένα δράπτην τών φυ-
λακών.

"Η Τζένυ είχε λάβει μέρος στήν καταδίωξι
πολλών άπό τούς διασημότερους κακοποιούς
τού Σικάγου, ή δέ μητέρα της είχε τραυμα-
τισθή δεκαοκτώ φορές σέ τέτοιου είδους έπι-
κίνδυνες άποστολές.

Τελευταίως ή Τζένυ έμπηκε εις ένα άπό τά
πιά κακόφημα σπιτία τού Σικάγου άναζητών-
τας ένα κακοποιό πού είχε διαπράξει πολλούς
φόνους. Πράγματι τόν έβρηκε κι' έπήδησε ά-
πάνω του με άνοιχτό τ'ό στόμα γιά νά τόν ά-
φοπλίση. Άλλά δέν τ'ό κατώρθωσε, γιατί εκεί
γας έπρόφρασε νά πυροβολήση και νά τήν σκο-
τώση.

ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Ο προηγούμενος Πάπας Πίος ΙΑ', πού ή-
ταν ώς γνωστόν λάτρης κάθε προόδου,
είχεν έπιτρέψει σ'τό Βατικανό τήν χρησιμοποί-
ησι αυτοκινήτων, τηλεφώνων, ραδιοφώνων
και κινηματογράφου με ταινίες θρησκευτικής
και μορφωτικής κατά τ'ό πλείστον ύποθέσεως.
"Ο τωρινός άγίος Πίος ΙΒ' έφάνηκε άκόμα
πιο προοδευτικός, μέχρι τού σημείου ώστε νά
δημιουργήσῃ κληρικούς και ιεραποστολούς αε-
ροπόρους!

"Αποφάσισε δηλαδή νά ιδρύσῃ στή Ρώμη
μιάν αεροπορική σχολή, στήν όποιαν θά φοι-
τούν και θά παίρνουν δίπλωμα πιλότου όλοι οί
ιεραπόστολοι και οί κληρικοί εκείνοι πού έ-
πρόκειτο νά πάνε έφημέριοι σέ μέρη μακρινά
και έκτεταμένα όπου δέν υπάρχει άλλος τό-
πος συγκοινωνίας άπό τ'ό αεροπλάνο όπως λό-
γου χάριν ή 'Αλάσκα, τά ένδοτερα τής 'Ασί-
ας, τής 'Αφρικής, ή Γιολυνθία κλπ.

44

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΑΙ

Οί άνθρωποι πού πέφτουν
...άπό τόν ουρανό!

"Από τά τελευταία πολεμικά ά-
νακρινόμενα έμάθαμε ότι μερικοί
Γερμανοί αλεξιπτωτιστάι κατέβηκαν
σ'τό πολωνικό έδαφος, όπου συνελή-
φθησαν άπό τούς Πολωνούς, πού τούς
έπιβίβασαν έμέσω ως κατασκόπους.
"Επί τού προκειμένου θά είχαμε
πολλά ένδιαφέροντα πράγματα νά
πούμε, πρό παντός γιά τ'ό ύψος άπό
τό όποιον μπορεί σήμερα νά πέση
ένας αλεξιπτωτιστής.

ΜΕ 400 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ

Μόλις άφθεη άπό τ'ό αεροπλάνο
του, ο αλεξιπτωτιστής πέφτει σάν
σώμα άδρανές σ'τό κενόν, άκολου-
θώντας τούς νόμους τής βαρύτητας.

"Από πειράματα πού έγιναν κατά
τά τελευταία χρόνια προέκυψε ότι
έναν άνθρωπο πού πέφτει σ'τό κε-
νόν άπό ύψος δέκα χιλιάδων μέ-
τρων, άποκτά μιά ταχύτητα πού κυ-
μαίνεται άπό 350 έως 400 χιλιομέ-
τρα τήν ώρα. Στά κατώτερα όμως
άτμοσφαιρικά στρώματα, όπου ο αέ-
ρας είναι πυκνότερος, ή ταχύτης
αυτή λιγοστεύει, και σέ ύψος 1.000
μέτρων φθάνει τά 180 έως 200 χι-
λιόμετρα τήν ώρα, δηλαδή περί τά
55 μέτρα σ'τό δευτερόλεπτο.

Τή στιγμή πού άνοίγει τ'ό αλεξι-
πτωτο γίνεται μιά άπότομη ελάττω-
σις τής ταχύτης. "Ο αέροπόρος και
τό αλεξιπτωτο παθαίνουν τότε ένα
πρόνταγμα πού ισοδυναμεί με τήν
ώθησι θάρους 300 έως 700 χιλιο-
γράμμων.

"Ένας άπό τούς μεγαλύτερους ά-
λεξιπτωτιστάς τού κόσμου, ο Φρέρι,
έφευρέτης ένός νέου τύπου αλεξι-
πτώτου γνωστού με τ'ό όνομα «Σω-
τήρ», ύποστηρίζει ότι ένα καλό αλε-
ξιπτωτο κατά τή στιγμή τού άνοι-
γματος πρέπει νά είνε εις θέσιν νά
κρατήσῃ ένα βάρος 90 χιλιογράμ-
μων πού πέφτει με ταχύτητα 400 χι-
λιόμετρων τήν ώρα. Τό μεταξωτό ύ-
ψος κατωφέρει χρησιμοποιείται γιά τήν
κατασκευή αυτών τών αεροστάτων
πρέπει νά είνε πολύ μεγάλη άντο-
χής, γιατί διαφορετικά υπάρχει κίν-
δυνος νά σχισθή, κατά τ'ό άπότομο ά-
νοιγμα.

"Η ταχύτης τής πτώσεως, μετά τ'ό
άνοιγμα τού αλεξιπτώτου και σέ ύ-
ψος 1.000 μέτρων, περιορίζεται σέ
πέντε έως έξη μέτρα κατά δευτερό-
λεπτο. "Ωστόσο, αν και δέκα φορές
μικρότερη άπό τήν προηγούμενη, ή
ταχύτης αυτή είνε, άκόμη άρκετά
μεγάλη γιά μιά άκίνδυνη προσγει-
ωσι και φέρνει τά ίδια άποτελέσμα-
τα ένός πηδήματος άπό ύψος τριών
μέτρων. "Ο αλεξιπτωτιστής, λοιπόν,
πέφτει σάν νά είχε βάρος 300 χιλιο-
γράμμων.

Είνε λοιπόν άπαραίτητη μιά κα-
λή προπόνησι και ένα γυμνάσιο τών
ποδηλών και τών χεριών γιά νά κά-
νουν πιά άπλή τήν πτώσι.

Μία άπό τας μεγαλύτερες δυσκο-
λίες πού παρουσιάζονται σ'τόν αλε-
ξιπτωτιστήν είνε ότι δέν μπορεί νά
πάρη τήν κατεύθυνσι πού θέλει και
νά προσγειωθή σ' ένα ώρισμένο ση-
μείο. "Ο αλεξιπτωτιστής έρίσκεται
πάντα στή διάθεσι τού άνέμου πού,
και όταν άκόμη είνε άσθενέστατος,
μπορεί νά τόν μεταφέρῃ σέ μέρος
πολύ άκατάλληλο γιά προσγειωσι.

ΑΠΟ ΎΨΟΣ 10 800 ΜΕΤΡΩΝ!

Τό ρεκόρ πτώσεως άπό μεγάλο ύ-
ψος τ'ό είχε μέχρι τού θανάτου του
ο διάσημος αλεξιπτωτιστής Τζαίη-
Γουίλιαμ, πού σκοτώθηκε στίς 14
Αυγούστου 1938 κατά τήν διάρκεια
μιάς έπιδείξεως.

Τόν Μάρτιο τού 1938 ο Γουίλιαμ
έπεσε άπό ύψος 10.800 μέτρων, άνοι-
γοντας τ'ό αλεξιπτωτο μόνο όταν έ-
φθασε 150 μέτρα επάνω άπό τ'ό έδα-
φος. Τό αλεξιπτωτο έλειτούργησε
καλά και αυτός προσγειώθη κανο-
νικά. "Εκαμε, λοιπόν, ένα τεράστιο
πήδημα άπό δέκα χιλιάδες 550 μέ-
τρα σέ δύο λεπτά και πέντε δευτε-
ρόλεπτα. Καί κατά τήν διάρκεια τού
πρωκτικού αυτού ταξιδίου, τ'ό ο-
ποιον κανένας άνθρωπος δέν είχε
κάνει ποτέ, ο Γουίλιαμ είχε τήν
ψυχραιμία νά άνοίξη τ'ό αλεξιπτωτο
τή στιγμή πού έπρεπε, διαλύοντας
τά τελευταία 150 μέτρα σέ 18 δευτε-
ρόλεπτα.

Οί μεγάλοι στρατοί έχουν ειδικά
τιμήματα αλεξιπτωτιστών, πού, όπως
έχει άποδειχθή, κάνουν θαύματα έν
καιρ'ό πολέμου. Τό σπουδαιότερο κα-
τά τήν έκπαίδευσι, είνε νά μάθη
κανείς πότε ακριβώς πρέπει ν' άνοι-
ξη τ'ό αλεξιπτωτο.

Γιατί τά έχθρικά αεροπλάνα και
τό πυροβολικό μπορούν εύκολά νά
νά χτυπήσουν έναν στόχο πού κατε-
βαίνει άργά σ'τό κενόν με ταχύτητα
6 μέτρων κατά δευτερόλεπτο. Άλλά
κανένα όπλο δέν μπορεί νά χτυπήσῃ
έναν στόχο πού πέφτει με ταχύτητα
200 χιλιομέτρων τήν ώρα. Τό άνοι-
γμα, λοιπόν, τού αλεξιπτώτου πρέ-
πει νά γίνῃ όσο τ'ό δυνατόν άργό-
τερα.

Οί στρατοί διαφόρων χωρών με-
ταχειρίζονται ειδικούς καταπέλτες
γιά τήν εκγύμνασι τών αλεξιπτωτι-
στών. Οί καταπέλται αυτοί λειτουργ-
γούν με πιεσμένον αέρα πού συγ-
κεντρώνεται με μιάν ζερανική κυ-
νομένη με μωτέρ αεροπλάνου.

Τά πρώτα πειράματα έγιναν άπό
ύψος 26 μέτρων γιά νά συνηθίσῃ ο
μαθητευόμενος, και τ'ό ύψος μεγαλ-
ναι σταδιακά ως πού φθάνει τά χί-
λια και δύο χιλιάδες μέτρα.

Οί αλεξιπτωτιστάι χρησιμοποιούν-
ται, τέλος, και γιά τόν άεροδιασπο-
νών προφυλακών καθώς και μονά-
δων, ή έπαφή τών όποιων με τ'ό κύ-
ριον σώμα έχει κοπή 'έπό τόν έχθρό.

Ο ΑΡΕΙΟΣ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ορασμένων έποχών μπορούμε νά
κάμωμε ένα φορεματάκι κομψό-
τατο, γιατί μπορούμε νά τά έ-
νώσωμε με ώραιότατους συνδυα-
σμούς, και κανείς νά μη καταλά-
βῃ πώς όλα αυτά έγιναν λόγω
οικονομίας.

...και σ'τά καπέλλα θά ίδου-
με πολλές άναμίξεις όχι μόνον
ύφασματος και καστοριού αλλά
και καστορία δύο χρωμάτων.

...τά πλεκτά θά είνε και έφε-
τος στήν ήμερησία διάταξι. "Ο-
σες δέ είνε προνοητικές έχουν
άργίσει νά πλέκουν γιά νά είνε
έφωδιασμένες μόλις άρχίσουν τά
πρώτα κρύα

Είν' αλήθεια, άγαπήτη μου μι-
κρούλα, πώς ή ζωή δέν παρουσι-
άζεται σέ όλους ρόδινη, μιά αν
έξέταστε λιγάκι τριγύρω σας
θά ίδητε πως κανείς δέν είνε ά-
πόλυτα εύτυχισμένος, γιατί άπό-
λυτη εύτυχία δέν υπάρχει. Άντί
όσο προχωρεί ή ζωή νά παρου-
σιάζῃ περισσότερες εύκολίες, πιο
ήμερα, πιο γρήγηρη συμβαίνει
ακριβώς τ'ό αντίθετον: "Η ζωή
παρουσιάζεται πιο πολύπλοκη,
πιο πολυσύνθετη και ίσως-ίσως
κι' έμεις οί ίδιοι κομμάτια φορά
κάνομε ό,τι μπορούμε νά νά δη-
μιουργήσωμε τή δυστυχία μας.

"Ωστόσο δέν πρέπει ν' άποθαρυν-
νάσωμε και τούναντιον σέ κάθε
δυσκολία στιγμή πού μας παρου-
σιάζεται νά έπικαλούμεθα όλο
μας τ'ό θάρρος και νά καταβάλ-
ωμε κάθε προσπάθεια γιά νά
μπορέσωμε ν' άντεξέλωμε. Τί
νίκη, τί ικανοποίησι όταν κατα-
βάσωμε νά ύπερνικήσωμε όλα τά
έμπόδια!

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

Μη λυπώθε, λοιπόν, καλή μου
φίλη πού ζήτε σ' αυτό τόν
αίωνα γιατί οί δυσκολίες
θά σφυρηλατήσουν τόν χαρα-
κτήρα σας και αυτό θά σας ώ-
φελήσῃ πολύ στήν μετέπειτα ζωή
σας. "Επειτα νά πούμε και τήν
αλήθεια, δέν είνε όσο τανγκο
φαντάζεσθε αυτό πού σας συμβαί-
νει. Μά φρόνησι και θάρρος θά
κατορθώσετε νά παραγκωνίσετε
όλες τίς δυσχέρειες και θά ίδη-
τε πόσο πιο εύκολα είνε μερικά
πράγματα, όταν τά κάνωμε πα-
ρά όταν τά σκεπτόμαστε.

νε σκοτεινόχρωμα με επί κεφα-
λῆς τ'ό μαύρο.

Τό σπίτι

Η ΑΠΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τά τελευταία χρόνια παρατη-
ρείται κι' έδώ κάποια τάσις πρὸς
κατάργησι τής ύπηρεσίας σ'τά
σπίτια πού δέν είνε πολύ πλου-
σία. Εισήχθη κι' έδώ τ'ό σύστημα
πού επικρατεί στήν Εύρώπη: Οί
γυναίκες πού πηγαίνουν και έρ-
γάζονται ώρισμένες ώρες τήν ή-
μέρα. Αυτή είνε μιά μεγάλη οί-
κονομία, διότι όταν δέν έχωμε
ύπηρετριά αποφεύγουμε έξοδα
γιά τ'ό φαγητό της, γιά τ'ό ντύ-
σιμό της, γιά παντοφίλες, όωρα
κλπ. φθάνει δέ νά έρωμε μιάν
εύθυνη γυναικα γιά νά μάς
κάνῃ όλες τίς δουλειές τού σπι-
τιού σέ διάστημα 3-4 ώρων.

Αυτό στοιχίζει πολύ ολιγώτερο
και άποποιεί πολλά πράγματα.

Επαναλαμβάνομεν ότι διερχό-
μεθα τέτοια έποχη, πού πρέπει
νά ζυγίζωμε τ'ό κάθε τι και νά
άποφεύγωμε τά περιττά έξοδα.

"Οσα γρήγορα όμως πού έχει
παραδουλεύσει γιά ώρισμένες
ώρες, πρέπει και νά έχῃ βαθείον
έπίγνωσι τής οίκοκυρικής και νά

Επαναλαμβάνομεν ότι διερχό-
μεθα τέτοια έποχη, πού πρέπει
νά ζυγίζωμε τ'ό κάθε τι και νά
άποφεύγωμε τά περιττά έξοδα.

"Οσα γρήγορα όμως πού έχει
παραδουλεύσει γιά ώρισμένες
ώρες, πρέπει και νά έχῃ βαθείον
έπίγνωσι τής οίκοκυρικής και νά

Επαναλαμβάνομεν ότι διερχό-
μεθα τέτοια έποχη, πού πρέπει
νά ζυγίζωμε τ'ό κάθε τι και νά
άποφεύγωμε τά περιττά έξοδα.

"Οσα γρήγορα όμως πού έχει
παραδουλεύσει γιά ώρισμένες
ώρες, πρέπει και νά έχῃ βαθείον
έπίγνωσι τής οίκοκυρικής και νά

Επαναλαμβάνομεν ότι διερχό-
μεθα τέτοια έποχη, πού πρέπει
νά ζυγίζωμε τ'ό κάθε τι και νά
άποφεύγωμε τά περιττά έξοδα.

λίθος θήρυλος (έν ελλείψει σμά-
ραγδός).

ΧΙΟΝΑΤΗΝ, Κηφισιάν.— Οί-
κονομική κατάσταση άσάφης.
Πάντως πρέπει να περιμένετε
μιάς σύντομης και σοβαράς κα-
λυτέρευσης. Θά έχετε όμως με-
ρικούς περιπατητικούς στο μέλλον.
Περιπτώσεις συντόμου γάμου δέν
έλεπω. Σοβαρά δυσχερείαι. Η ά-
γάπη του φίλου σας πραγμα-
τική, αλλά την περίπτωση γά-
μου δέν την αντιμετωπίζω σοβα-
ράς προς το παρόν. Αποφύγω
να σας απαντήσω για μελλοντι-
κούς έρωτας. Προσέξτε μόνον
διότι η ιδέα του πλούτου και
των τιμών είναι δυνατόν να σας
παράσση πολύ. Ημέρα Πέμπτη,
άρθμος 6, λίθος ρουμπίνι.

Ε. Δ. Α. — Έλαβε πολύ άρ-
γά το γράμμα σας ώστε μου ήτο
αδύνατον να σας απαντήσω έν-
τός της προθεσμίας που μου ή-
τάτε. Διά να σας απαντήσω με
μεγαλύτεραν ακρίβειαν, θα μου
έχρειάζετο ημερομηνία γεννή-
σεως του φίλου σας. Πάντως η
ζωή σας προμηνύεται κάπως ά-
νισχυος και ταραχώδης και ά-
συνιστώ να προσέξτε. Οικογε-
νειακή δυσαρμονία. Ως χαρακτή-
ρη εστέ στενόχωρος και μικρόψυ-
χος. Πρέπει να δώσετε μεγαλύτε-
ρη έλευθερία στον έαυτό σας.
Δέν νομίζω ότι πάρεχτε πιθανόν
της πολύ συντόμου γάμου. Θά
σας απαντήσω λεπτομερέστερον
όταν μου στείλετε τα στοιχεία
του σας ζητώ.

5. Μ. Σ. Π. — Ήμπεριτε να
υπολογίζετε σε μία σοβαρά έν-
νοια της τύχης, η όποια όμως
δέν θα έκδηλωθι άμέσως. Άν-
τιθέτως στα πρώτα σας θέματα
θα συναντήσετε αρκετά εμπό-
δια, και θα δοκιμάσετε οικογε-
νειακός στενόχωρος. Μην έκτι-
θεσθε προφώς σε έρωτικές πε-
ριπετείας, διότι λόγω του χα-
ρακτήρος σας υπάρχει κίνδυνος
να δοκιμάσετε απογοητεύσεις.
Πολλά μετανιώσεις Γάμος άρ-
γότερα έξ έρωτος. Καλή οικο-
γενειακή ζωή. Σχετική ευημε-
ρία.

ΑΝΗΣΥΧΟ ΠΝΕΥΜΑ, Βέρ-
ροισιν.— Η ζωή σας εμφανίζει
κάποια ασάφεια. Δέν κατωρ-
βάσατε ως σήμερα να θυγίτε έ-
ξω από ώρισιμένα πλαίσια. Με-
ρικά εμπόδια τα όποια θα έξο-
μαλυνθούν. Από το τέλος του
τρέχοντος έτους θα άρχισι μία
σημαντική καλυτέρευσι στη ζωή
σας. Η άποκατάστασις σας δέν
θα έρδωθι επί πολύ. Θά προ-
έλθι όμως μάλλον από συνουκί-
σιον. Κατά τα άλλα η ζωή σας
θα είναι αρκετά ευτυχής και οί-
κονομικώς άνετος.

Ι. Κ. ΚΑΡ. (Θεο)νίκη.— Η
ζωή σας ως σήμερα όπηρε έ-
καστη από προσπαθείας και άγώ-
νες. έν τώ συνόλω της όμως άρ-
κετά ευτυχής, διότι πολλή
προσπάθεια σας έκαρποφόρη-
σαν. Οί άγώνες αυτοί θα έξο-
μαλυνθούν και μελλοντικώς, έ-
πιφέροντες μίαν θαυμασίαν, άλ-
λά συνεχή βελτίωσιν της κατα-
στάσεως σας. Έκείνο το όποιον
παράσση σε σας είναι ότι ό-
λοι αί υποθέσεις σας δέν έξομα-
λυνονται άμέσως, αλλά παρου-
σιάζουν πολλές περιπλοκάς. Έ-
χετε όμως την ικανότητα να ά-
γωνίζεσθε και αυτό είναι ένα
πολύ καλό προτέρημα. Είς τις
οικονομικές υποθέσεις σας θα
συναντήσετε μερικά εμπόδια.
Άλλά θα τα υπερηγήσετε εύκό-
λως. Συνεχίστε τας σημερινάς
εργασίας σας. Θά καρποφώρη-
σούν. Δικαστ' κός άγών μακρός.
Θά σας κουράσι πολύ. Τό έτος
1940 θα πάει σημαντικόν ρόλον
ση πολλάς ευκαιρίας καλυτέρε-
σεως της θέσεως σας. Έπαφ-
λήθητε. Η κόρη σας είναι άλί-
γων βελή και άστομος, αλλά
κατά βάθος χαρακτήρ ανεξάρτη-
τος. Φυσική δύναμις και διάθε-
σις όνειροπόλος. Προσέχετε την
υγείαν της. Θά ευτυχισι στη
ζωή της, αλλά θα γνωρίσσι με-
ρικές μεταπτώσεις. Πολύ καλή ή-
λικία.

ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
Χ. Π. ΧΙΟΝ. — Μοδ γράφετε ότι
έγεννήθητε τό έτος... 191. Υπο-

θέτω ότι θέλετε να ήπτε τό 1911
και έπ' αυτού θαζώ τας προ-
βλέψεις μου. Η ζωή σας όχι
ευχαριστος ως σήμερα. Πολλά έ-
ναντιότητες, στενόχωρια και έμ-
πόδια. Ελπωή όμως μίαν πολύ
σύντομον καλυτέρευσιν και πτω-
νότητα γάμου κατά τό έτος 1941.
Η υγεία σας καλή, Μην άνησυ-
χίτε. Ημέρα Τετάρτη. Καταπο-
λεμήστε την άπαισιδοσία από
την όποιαν κατέχετε. Η οικονο-
μική σας κατάσταση θα βελτιωθι
Μεγάλαι πιθανότητες να κερδι-
σετε χρήματα από ανέλιστον
αίτιον πιθανόν λαχέων.

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ. — Σύμπτωσις
χαρακτήρων και αίσθημάτων. Η
ζωή σας προμηνύεται ευχαριστος
και από οικονομικής απόψεως
καλή. Ο νέος να προσδεύσι εις
την εργασία του και θα επιτύχι
μεγαλύτεραν ευοίων εις τό μέ-
λο. Προς το παρόν όμως θέλω
μερικά εμπόδια. Δέν θα έλπετε
ίσως να διασθήτε πολύ. Σταθε-
ρότης αισθημάτων και από τό
δύο μέρη. Η νέα θα έπηρεάσσι
ευνόικως την ζωήν του μελλοντός
συζύγου της. Ο τελευταίος δέν
πρέπει να παραμείη την υγείαν
του.

ΑΡΑΠΙΝΑΝ, Βέρροισιν.— Πι-
θανότης γάμου μεταξύ των έτών
1940—42. Μάλλον από συνου-
κίσιον. Έπαφλήθητε από μίαν
πρόσπαθειαν να θα παρουσιασθι
υπόμωος. Θά καρποφορήσι μο-
λόντι εις την άρχην θα παρουσια-
σθούν αρκετά εμπόδια. Καλή οί-
κονομική κατάσταση. Άντιπαθείαι
μεταξύ του περιβάλλοντός σας.
Άμφιβολός η άποκτησις παι-
διών. Δέν έλεπω περσιπώσιν με-
τακινήσεως από την πατρίδα σας.
Πολλά διενερά και φιλοδοξίαι. Η-
μέρα Σάββατον, άρθμ. 3.
Χρόμα μέλαν ή όσθι κυανόν.

ΜΑΡΙΛΕΝΑΝ Φ. (Θεο)νίκη.—
Πολλά διακυμάνσεις στη ζωή
σας. Οικονομική δυσαρμονία.
Κίνδυνος συνών άσθενειών. Άλλ-
όχι σοβαρών. Μην έκτιθεσθε προ-
φώς σε έρωτικές περιπετείας.
Γάμος σύντομος. Πιθανόν έντός
των έτών 1941—42. Κατόπιν
καρδιοαναβολή αισθηματος. Θά
βελτιώσετε πολύ την θέσιν σας
και την οικονομικήν σας κατά-
στασιν.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ "Ηπειρον.—
Τά έτη 1943—44 θα παύουν ση-
μαντικόν ρόλον στη ζωή σας και
θα συμπερουν με μίαν γενικήν
βελτίωσιν της καταστάσεως σας.
Αί σημερινά οικονομικά φρον-
τίδες θα έξομαλυνθούν, αλλά με
μεγάλην έρδωθιτά. Προς τό πα-
ρόν κάποια έπιδεινώσεις, παροδι-
κή όμως. Περιπτώσιν άμέσου ά-
ποκαταστάσεως σας δέν έλεπω.
Θά πραγματοποιήσι πιθανώτατα
κατά τα έτη που σας γράφω πύ-
πάνω. Διά τό σημερινόν σας αί-
σθημα δέν έλεπω πολλές πιθανό-
τητας. Γράψτε μου πάντως κα-
τά προσέγγισιν την ημερομηνίαν
γεννήσεως του φίλου σας και θα
σας απαντήσω άμέσως.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ
*
"Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και
θα άπαντήσσι, κατά σειράν κατα-
χωρήσεως στα υπό τά κάτωθι
ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα
μέχρι της μεσημέριας Σάββα-
του 23 Σεπτεμβρίου:

Νεαρός—Κρήτης Φρουρός Γ.
Διμοιρία, Ρίντο ή Ξανθούλα, Α-
λφιομύνητη. Άλφιομύνητος, Σο-
φοή Κυρία, Μικρό θηρίο, Ρα-
σπούντιν, Ιουδθ 5. Άδρός Κων-
σταντινούπολις, Μαρίκα Ψ. 18 έ-
τις Κρητικοπούλα Φέντ-Μάκ 2,
ήτ'ά Βίντσι, Άτυχη Μ. Δ. Γ.
"Κάρμεν Σούλας, "Σνούκη,
"Κόκκινο Ρόδο Ν" "Φίλη του
Κόκκινου Ρόδου, Κόκκινη,
Τρία Χ.Ε.Ρ., Βέρρα, Τερέζα Νό-
θριαν Στάβρος Τσάρας Δροσε-
τόνα Πειραιά (άπαντήσεις δι'
έπιστολόν δέν δίδονται). Παρ-
καλοδύμων γράφεται με πύδ ψευδύ
νυμο θέλετε να σας απαντήσωμεν
από παροδσαν στήλην). Βολντε-
ρά Π. Αριστοτέλης Τζένυ. Κα-
στανούλα, Γαρθέριος Σ.. Έφη Κ.

"Ο δόκτωρ Κάμα δέν θα ά-
παντήσσι στο υπό τό ψευδώνυμον
"Κόνη 35" γράμμα, διότι δέν
εδώκειτο τό κεκολλημένον 56ρα
χμον γραμματόσημον.

Γιά να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αί επιστολαί που θα άπευθωνώνται «Προς την Γραφολόγον» του
«Θησαυρού» (Σανταρόζα 5, Αθήνας) πρέπει να περιέχουν σε-
ση και συγκεκριμένα ερωτήματα. Έάν η συμβουλή ζητηθεί δι'
άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα πρέπει άπαραιτήτως
να περιέχεται και ένα άποκόμμα επιστολής ή σημειώματός του.

Προσέξτε όμως: Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε
να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτιθεσθήτε να μιμηθήτε αυτόν ή
έκενον τόν χαρακτήρα, γιατί αύ ό θα σας βλάψι χωρίς να σας
ώφελισι σε τίποτε. Τό σημείον αυτό εινε κεφαλαίωδες.

Απαραιτήτως έπίσης πρέπει να περιέγεται στην έπιστολή σας τό
ψευδώνυμον υπό όποιον θέλετε να σας άπαντήσωμε.

Έκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πάντα δραχ-
μς γραμματόσημα, δι' έκάστην άπάντησιν.

"Απογοητευμένη η
Α. Γ. Λευκωσίαν. — Δέν χρειά-
ζεται όλη αυτή η άπογοήτευσις.
Γιάτως είναι αλήθεια ότι η άπο-
κατάστασις σας άργει άκόμη.
Στην ηλικία όμως που έχετε,
αυτός δέν είναι λόγος άπογοη-
τεύσεως. Κάθε άλλο μάλλον
θα σας συνιστώσα με πύσαν ει-
λικρινείαν να παραιτηθήτε από τό
αίσθημα αυτό, πράγμα άλλως τε
που θα πληγώσι περισσότερο τόν

έγώισμόν σας και μόνον. Δέν έλέ-
πω πιθανότητα ευνόικης εκάσε-
ως. Τουναντίον έξ άφορμής του
θα έχετε πολλές οικονομειακάς
προσπορίδας. Ο φίλος σας είναι
τύπος έγωιστικός και συμφερον-
τολόγος. Τά αισθήματά του έπι-
φάνειακά και άλληλοσυγκρουέ-
να. Καμία θερμή. Πολλή έπιτι-
δευσις, άλλ' όχι μεγάλην ελκρί-
νεια. Όσο για σας θέλω μία
μεγάλη τρυφερότητα, μαζί, και

Αυτό τό Μικρό Λάβον μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώ-
μα πούδρας μω-
ρει να σας κά-
μη να φαίνεσθε
νέα και να στο-
λίξη την έπι-
δερμίδα σας με
άπερίγραπτον ώ-
ραιότητα, μία
άλλη μπορεί να
σας κάμη να
μοιάζετε σάν
γρηά. Τό να
είσθε μελαχροί-
νή δέν θέλει να
πη ότι πρέπει
να μεταχειρίζε-
σθε μία πούδρα διά μελαχροί-
νές ή ρασέλ σινούρα εάν πάλλι
είσθε ξανθή τέποτε δέν έπι-
βάλλει την χρήσι πούδρας ρα-
σέλ άνοικτης. Ο άσφαλέστε-
ρος τρόπος να εκλέξετε τό
χρώμα όπου σας πηγαίνει κα-
λύτερα είναι να δοκιμάσετε εις
τό πρόσωπόν σας έξ διαφόρους
χρωματισμούς και να δήτε ποιά
σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνα-
σθε έπίσης να χρησιμοποιήσθε
μίαν πούδραν όπου κρατά επί
της έπιδερμίδος σας για να
μη βρεσκαθεί εις την άνάγκην
να πουδραρισθείτε συνεχώς.

Μπορείτε να κάμετε κάθε πού-
δρα να κρατά, άρκει να προσ-
θέσετε σε κάθε κουτί ένα κου-
τάκι του καφέ μους ντε

κρέμ. Είς την πούδρα Τοκα-
λόν ή μους ντε κρέμ, είναι έ-
πιστημονικώς άναμεμυγμένη,
άκριβώς εις την πρέπουσαν ή-
ναλογίαν με πούδρα εκτάκτως
λεπτήν, άεροποιημένην. Δέν
σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε
πλάκας επί της έπιδερμίδος
και μία άπλη χρησιμοποίησις
θα σας δώσι επί δικτύ όλοκλη-
ρους ώρας τό καλύτερο και γο-
τευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναικες μεταχει-
ρόνται κάθε πρωί την πού-
δρα Τοκαλόν. Η άπόδρασις
έλέγχεται ή βοηθεία τελευταί-
ως άποκαλυφθέντος μηχανήμα-
τος όπερ άποκλείει ολονδήποτε
λάθος.

παντελή έλλειψι θελήσεως. Γά-
μος πολύ άργότερα έξ αίσθημα-
τος. Τίποτε τό άείσημείωτον
προς τό παρόν.

Δ α ί μ ο ν α τ ή ς θ α λ α σ-
σής, Χανιά. — Η ίσως σας θα
είναι κάπως εραβεία άλλ' άπο-
λύτως θεαία. Κινείας λόγος να
άνησυχίτε. Δέν θα σας άσση κα-
νέν ίχνος. Άργότερα η ζωή θα
σας παράσση άρκετάς ικανοποιή-
σεις. Προς τό παρόν δέν έλεπω
καμμίαν μεταβολήν ούτε εις την
οικονομικήν άποκατάστασιν, ούτε
γενικώτεραν. Θά δυσκολευθήτε
αρκετά στην εργασία σας. Άλ-
λά θαμιαώς θα έξασφαλίσετε
μιά πολύ καλή θέσι. Πιθανότητες
άποκτησεως χρημάτων. Σκέψιν
γάμου μη κάμετε επί του παρόν-
τος.

Α λ λ ι ς Φ α ί η — Ο χα-
ρακτήρ σας είναι λιγάκι στροφικός
και τά αισθήματά σας συγκεκρι-
μένα. Ζητε εκλεισμένην στον έ-
αυτό σας και στις εκδηλώσεις
σας με τόν έξωτερικό κόσμο έπι-
σθε πολύ διακριτικά. Μεγάλη έ-
νεργητικότητα. Τολμήστε περισσώ-
τερο και φροντίστε να καλλιερ-
γήσετε τό ταλέντο που έχετε. Θα
κάμετε συντημας εμφάνισιν. Άλ-
λά θα έρδωθίτε άρκετά να δια-
κριθίτε. Μερικά έρωτικά άπογο-
ητεύσεις. Γάμος πολλού άργότερα
έξ έρωτος. Οικονομικά άνω-
μαλία. Έπιδοθήτε περισσότερο
στη διηγηματογραφία. Ταξίδια
δυστυχώς δέν έλεπω για άρκετό
διάστημα.

Χ. Μ. Γ κ ά ρ υ Κ ο ύ π ε ρ
Α. Α. — 1) Χαρακτήρ κρυφίνους
έπιφυλακτικός, πολύ έγωιστής
και φιλόδοξος. Ψυχική καταστά-
σις άνήσυχος. Συμφεροντολόγος
και φιλοχρήματος. Καμία εύρύ
της σκέψεως και αισθημάτων.
Καλή φύλα, άλλ' όχι θερμή.
Δέν έλεπω ότι θα διαρκήσι πολύ.
2) Χαρακτήρ ένθουσιώδης, άλλ'
σταθερός. Καλά διαθέσεις. Άρ-
κετή τόλμη. Είλικρινεια. Πεί-
σμαν και όλίγων ηλθότος. Δύ-
ναμις άγάπης και άφοσίσεως.
Καλά αισθήματα άπέναντι σας.

Μ α ί ρ η ν. — Ο φίλος σας
έχει πολύ καλά αισθήματα και
ένδιαφέρεται ειλικρινώς για σας.
Θά ζήσετε άρκετά ευτυχισμένη
μαζί του και θα άποκτήσετε οί-
κογένειαν. Η έννοσις σας δέν θα
προσπατοποιήθι πολύ σύντομα.
Ελπωή μάλλον μία μεγάλη άνα-
βολή. Έν τώ μεταξύ όμως θα
έξομαλυνθήτε τις σχέσεις. Στη
ρίχθητε στην άγάπη του.

Ε λ λ ή σ π ο ν τ ο υ. Καθέλ-
λαν. — Δυστυχώς τό γράμμα
του φίλου σας που μου στέλνετε

είναι γραφομήχανισμένο. Πώς να
σας άπαντήσω; Ότι έλέπω πάν-
τως είναι τότο. Ο φίλος σας
είναι τύπος αισθηματικός και ρω-
μαντικός. Συγχρόνως δέ άρκιτά
έγωιστής, μολονότι φροντίζει να
μη τό έκδηλώσι. Αί προσθέσεις
του εινε καλώς άπέναντι σας πολ-
λύ όμως φοβόμαι ότι θα δυσκο-
λευθι να έκπληρώσι την ύπόσχ-
σιν που σας έδωκε. Πέστε του
με τρυφερότητα να σας άποκαλύ-
ψι τό παρελθόν του και να φρον-
τίσι πρό παντός να τό έκαθα-
ρίσι. Άν μου στείλετε χειρόγρα-
φο γράμμα του θα σας άπαντήσω
ακριβέστερα.

Φ ο υ ν τ ω τ ή Γ α ζ ί α. —
Τό σημείωμά που μου στέλνετε
είναι πολύ μικρό και μισοδυ-
σμένο. Πάντως έλέπω τά έξης:
Χαρακτήρ έρωτοπαθής, με αίσθη-
ματα πολύ τρυφερά και έγκάρ-
δια. Πολύ μικρά θέλησι. Η σκέ-
ψις του μάλλον έπιφανειακή. Α-
τολμος θά ευτυχισι στη ζωή λό-
γω τόν ευγενικών τρόπων του
και της διαθέσεως του να υπο-
χρεώνη τόν άπ'όλου. Όχι όμως
μεγάλη πρόδοσι.

Η ρ ω ί κ α Χ α ν ι ά. —
Χαρακτήρ πολύ αισθηματικός,
αλλά άρκετά ψυχραιμος και ύπο-
λογιστικός. Άνήσυχος διάθεσις
φλεγόμενη από τόν πόσην της έ-
πιτυχίας και της διακρίσεως.
Σταθερά και συνεχώς προσπά-
θεται, άλλ' όχι πολύ μεγάλην προ-
σδοκία. Είναι από τούς άνδρες
πούς που άφοσιώνονται πολύ στο
πρόσωπον που άποσπών χωρίς αυ-
τό να περιορίη την δραστηρι-
ότητά του. Είς την ζωήν του θα
άγωνισθι άλλα θα επιτύχι και
θα ευτυχισι. Άργότερα θα άπο-
κτήσι πολλά χρήματα.

Κ α ν Σ ο σ. Β. Πατήσια. —
Είναι περιτό θέσια να σας πώ
από που προέγεται η κακοτυχία
σας. Δέν έπρεπε να συνάψετε αυ-
τό τό γάμο, που ήταν τελείως ά-
ταίριαστος. Δυστυχώς δέν έλεπω
καμμία λύσιν προς τό παρόν. Θα
μείνετε έλεύθερη πολύ άργότερα.
Δέν έλεπω πιθανότητα δεύτερου
γάμου. Άρκετή οικονομική άνε-
σις. Στην κατάστασι σας δέν
μπορώ να σας συστήσω μεγάλα
πράγματα. Προσπαθήστε να κερ-
δίσετε την άγάπη τών παιδιών
σας και άφοσιώθητε σ' αυτά.
Πάντως εάν έπιθυμήτε καμμία
άλλη συγκεκριμένη πληροφορία
μου έξαγγράψετε.

Δ α κ ρ υ π ο τ ι σ μ έ ν η ν
Κόρινθον. — Είσθε χαρακτήρ
πολύ εύαίσθητος και έξαίρετα
στενόχωρος. Άλλά δέν πρέπει
να φθείρετε τόν έαυτό σας για
ένα αίσθημα που άργότερα θα
τό χαρακτηρίσετε και σας ως
παιδικό. Άφήστε πούλαχόν να
μεγαλώσετε λιγάκι. Η ζωή δέν
θα σας είναι άλλως τε καθόλου
δυσάρεστη, άρκει να άπολαύ-
ρετε τις νοσηρές ιδέες που έχε-
νετε. Θά άποκαταστήτε από αι-
σθημα, αλλά πολύ άργότερα.
Έν τώ μεταξύ θα δοκιμάσετε
μερικές περιπέτειες. Συγκρατή-
θετε όσο περισσότερο μπορείτε.
Ταξίδια δέν έλεπω. Στόν έγγα-
μο έίσι σας θα ζήσετε με άρκετή
άνεσι. Θέσις πολύ καλύτερα από
τή σημερινή.

Κ ό κ κ ι ν ο τ ο ι α ν
τ α φ ο υ λ α ο, Αίγιον. — Ο
φίλος σας έχει καλά και ευγεν-
ικά αισθήματα, άλλ' είναι κάπως
άστοχος και έπιπόλαος. Τά αί-
σθηματά του δέν έχουν μεγάλο
βάθος. Κοιράζει εύκολα και
δέν έχει καθόλου έπιμονήν. Τό
να τόν συγκρατήσετε θα έξορη-
θι κυριώτατα από σας και νομί-

ζω ότι έχετε δια τό χαρίσματα
για να τό κατορθώσετε. Δέν ύ-
πάρχει καμμία κακή σκέψις στο
μυαλό του, αλλά συνχρόνως και
καυμία πραγματική σκέψις να
συνδεθι άριστικά και όντως μα-
ζί σας. Είνε από τούς άνδρες που
αφήνουν τόν καιρόν να κυ-
λάη, χωρίς να σκεπτόνται περισ-
σότερο. Είς την σταδιοδρομίαν
του θα έχι ήρεμον και κανονικήν
έξελειν.

Α λ ε ξ α ν τ ο ι, Αίγιον.
— Χαρακτήρ θερμός, άλλ' όχι πολ-
λύ σταθερός. Έμπροσθε εύκο-
λα από τις έντυπώσεις της στιγ-
μής. Η ζωή σας παρουσιάζει πολ-
λές άνωμαλίες και διαρκείς μετα-
κινήσεις. Βλέπω μίαν προσέχ-
ειλίωσιν της οικονομικής σας
καταστάσεως, η όποια όμως δέν
θα είναι διαρκής. Θα δοκιμάσετε
πολλές μεταπτώσεις. Τά αισθή-
ματα του φίλου σας είναι είλι-
κρινή. Είναι χαρακτήρ όλίγων
δύστροπος και χωρίς μεγάλην θέ-
λσιν και άποφασιστικότητα. Έμ-
πόδια εις την έννοσιν σας.

Ε λ ε ν η ν Μ. — Ο φίλος
σας είναι χαρακτήρ τρυφερός
και αισθηματικός. Η άγάπη του
άπεινασις ειλκρινής. Θα δυσκο-
λευθι πολύ στα πρώτα θέματα
της ζωής του και θα γνωρίσσι με
ρικές έναντιότητες τις τύχης. Ι-
δίως όσον άφορά την σταδιοποί-
ησιν της θέσεως του. Άργότερα
όμως θα επιτύχι και θα καταλά-
βι μία καλή κοινωνική θέσι.
Μερικά οικονομικά άτυχήματα.
Σύντομον γάμον δέν προβλέπω.
Κάποιο άπόροπτο γεγονός θα ά-
νταρτίη πολλά από τά σχέδια
σας για τό μέλλον.

Μ ι κ ρ ή ν Τ η ν ι α κ ο
π ο υ λ α ν Τήνον. — Δέν ύ-
πάρχει κανείς λόγος να άπελπί-
στε, μολονότι δυστυχώς, δέν
μπορώ να σας δώσω έλπίδες για
μία σύντομη καλυτέρευσι της κα-
ταστάσεως σας. Πρέπει να κάμε-
τε όπομνην και να άντιμετωπί-
στε με ήμερη τά σημερινά γεγνόν-
τα. Οικονομική κατάσταση πολύ
δυσκολος και πολύ στενόχωρος.
Πρέπει άκόμη να προσέξτε την
ήθικην σας που για μία νέα έ-
πας σεις είναι ένα πράγμα έ-
ξαίρετα πολύτιμο. Θα δοκιμά-
σετε ένα δυνατό αίσθημα άλλα
πολύ άργότερα. Έν τώ μεταξύ
σας συνιστώ να άποφύγετε κάθε
περιπέτεια έπιπόλαης, που μπορεί
να έχι όλέθριες συνέπειες για
σας. Γάμος όχι πρό του 23ου έ-
τους, κατόπιν πολλών έμποδίων
και δυσχερειών. Θά ζήσετε όμως
μίαν ζωήν ήρεμον και σχετικώς
ευτυχ.

Η Γ Ρ Α Φ Ο Λ Ο Γ Ο Σ Χ.
*
"Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και
θα άπαντήσσι, κατά σειράν, κατά
χωρήσεως στα υπό τά κάτωθι
ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα
μέχρι της μεσημέριας Σάββατου
23 Σεπτεμβρίου:

Παπαρούνα του άγρού, Μελα-
χρινός—Χανιά. Πιστή Άγανω-
στρια, Κ. Μπόλης, Δού μωρα
μπίνα που άναποδασ Ρεπούλα,
Ζάρα-Λεα, Καζανόδας Αίας, ο
Τελαμώνας, Πάολα-Βέσσης, Έβα
σανιμένος Β Β" Τραπεζοβία,
Κρινούλα Γ. Μ. Άφρός του Αί-
γαίου, Πικραμένο Γουτάκι, 77-
Σπαθή, Μινέρβα, Φ.Ν.Κ. Νινί
Κ.

Η'Η Γραφολόγος Χ. δέν θα ά-
παντήσσι στο υπό τό ψευδώνυμο
"Ανζούλαν γράμμα, διότι έσώ-
κλειε πέντε, λεπτόν γραμματό-
σημο αντί 56ράχμου).

"Η εκλεκτή λογοτέχνις που
κρύβεται υπό τό ψευδώνυμο
Ρέα Ρ. άπαντά σ' όδες από
τις άναγνώστριές μας της ζη-
τούς συμβουλής για έναν ψυ-
χικό τους πόνο ή μίαν αισθη-
ματική τους περιπέτεια.

Κάθε ερώτησι, για να τύ-
χη άπαντήσεως, πρέπει να συ-
νοδεύεται από 56ράχμο γραμ-
ματόσημο.

Η Π Ε Ι Ρ Ο Τ Ο Π Ο Υ Λ Α
"Ήούχατε. Σε άναπα. Και εί-
μαι θεαία ότι την στιγμήν που
θα διαβάσι αυτήν την άπάντην,
θα έχι έπέλθει άντικατάστασις
των σχέσεων...

Λ Ο Χ Ι Α Σ Α. Σ.

Δέν έλεπω, άγαπητέ μου, τί εί-
δους συμβουλή μπορώ να σού δώ-
σω. Μοδ διηγείσαι την ιστορία
σου, που είναι πράγματι κάπως
περίεργη. Στα σινώρα, όπου ε-
ρίσκεσθι τώρα, συναντήθηκες με
έναν λογία, με τόν όποιον συνδέ-
θηκες φιλικά. Ο καθένας σας άρ-
χισε να διηγείται στον άλλον τις
αίσθηματικές του περιπέτειες, και
έτσι άποκαλύφθηκε ότι άναπού-
σθη και οι δύο σας την ίδια νέα...

με την διαφορά ότι εσύ μόν εί-
χες άναγνασθή από αυτήν, ο λο-
γίας δέ όχι. Και μου ζήτης να
σού δώσω μία συμβουλή.
Άφρη να άπελπίθης με τό κα-
λό από τόν στρατό, άγαπητέ μου,
και τότε, ίσως να ίδης τά πά-
για, διαφορετικά... Ο καιρός
θα κρίνι...

Δ. Η. Π.
"Αφού είσαι τόσο συνεταλιμέ-
νος και δέν τολμάς να μιλήσις
στην νέα σου άγάπη, γράψε
της. Καλόν θα ήταν να εύρισκ-
όποιαν άλλη άφορμή για να της
γράψις (σχετικώς με κανένα μά-
θημα π. χ.) και να της δώσις
ραντεβού. Να είσαι θεαίος ότι
αυτή θα καταλάβι περ ί τίνος
πρόκειται, και, εάν έλθι στο
ραντεβού, θα σημαίνει ότι... εί-
ναι προστοίμασμένη στο να άκού-
σι σου έλεγες να της πής. Ε, η
σκέψις αυτή πρέπει να σού δώσι
έκδρομο. Καί... μιλήσε της, τό-
τε!

Λ Ο Χ Α Γ Ο Ν Λ Α Κ Ο Υ Ζ Ο Ν
Α. Α. Α. Α.

Μά ύστερα από τό άνάγνω-
ν "Ανζούλαν γράμμα, διότι έσώ-
κλειε πέντε, λεπτόν γραμματό-
σημο αντί 56ράχμου).

Τ Ζ Ω Ν Η Ν 13 Β

"Η Ε. Β. για την όποιαν μοδ
μιλείς, είναι ένα πλάσμα έξορη-
τικά έπιπόλαο, άπ' ότι καταλα-
βαίνω. Ένα κορίτσι, το όποιον
δεκατέσσαρες ήίερες μετά την
τυτική γνωριμία σας, σού στέλει
ένα γράμμα όρίζοντάς σου τόπον
συναντήσεως... Και εκεί σε προ-
σέπει "να έγκαταλείψι την πα-
λαιάν σου φίλην για να συνεχί-
σης τας έρωτικές σχέσεις μαζί
της", παύματα τό όποιον και έγι-
νε... ποδ, ύστερ, από λίγων και-
ρόδ σε είδοποιεί ότι πρέπει να
διακόψετε τις σχέσεις γιατί ά-
γαπά άλλον, και, ποδ τελο-
ύτα, σοδ συναντήθηκετε τυχαία,

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει
την τριχόπτωση κι' ή
τριχόπτωσης τη φαλά-
κρα. Σταματήστε το κα-
κό εγκαίρως. 'Ινστιτ.
Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ
'Ερμού 35- Τηλ. 22-0-88

σε σταμάτησε για να σου προ-
τείνω να συνεχίσετε τον έρωτά
σας... μου φαίνεται πως δεν εί-
ναι και τόσο φρόνιμο κορίτσι.
Τι λές, κι' εσύ;
'Ακου, λοιπόν, αποκλείεται να
γεννηθώ μεταξύ σας ένα σοδαρο
αισθημα. θασιζόμενος σε έκτιμποι
και σε στοργή, δεν είναι περι-
τόν να συνάψετε σχέσεις... που
μπορούσαν να έχουν για εμένα.

ΠΟΝΩ ΟΣΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ

Σου απήντησα ήδη, αγαπητέ
μου. Και δεν βλέπω να συντρέχ
κανένας λόγος να μετεσώλω τι-
ποτε από την απάντησή μου.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ

Μου γράφεις:
«Πρέπει να ξέρεις ότι είμαι
μία μαθητριά σου 15 ετών και ό-
μως πολλοί νέοι με έχουν προ-
σεξει και πολλοί από αυτούς μου
έχουν στείλει έρωτικά γράμμα-
τα. Ένας όμως, κατώρθωσε να
κατακτήσει την καρδιά μου και
δεν περνά ώρα και στιγμή χωρίς
να τον θυμηθώ.

«Η ζωή μου όμως έγινε ακό-
μη πιο ανυπόφορη, όταν εγνώρι-
σα έναν άλλο νέο, που κατέκτησε
την καρδιά μου κι' αυτός, όπως
ο άλλος.

«Όταν έρισκώμαι κοντά στον
πρώτο σοδαρό πως αυτόν αγα-
πώ. Όταν όμως έρχεται ο δεύ-
τερος έχω τον πρώτο.

«Πες μου, λοιπόν, τι πρέπει
να κάνω για να ζαναχαμωγέλω
σω όπως άλλοτε;»

Πολύ φοβόμουν, μικρή μου φί-
λη πως με τον δρόμο που έχεις
πάρει, πολύ γρήγορα θα... γνω-
ρίσεις έναν τρίτον νέον, που θα
κατακτήσει και αυτός την καρ-
διά σου και θα σε κάνει να λη-
σμονήσεις τους δυο άλλους, κα-
τόπιν έναν τέτατον... και ούτω
καθ' εξής.

Συμπέρασμα: Δεν αγαπάς
κανένον από τους δυο νέους
που... σε κατέκτησαν. Σοδαρέ-
ψου λοιπόν, για να μην τύχη
και οι άσημαντες αυτές παιδι-
κές επιπολαιότητες σου, σε ελα-
ψουν μεθαύριο, όταν θα αγαπή-
σης αληθινά...

ΝΑΝΣΥ ΚΕΛΛΥ

«Απ' όσα μου γράφεις αγα-
πητή μου, βγάζω ένα θετικό
συμπέρασμα: ότι... έχεις πάρει
ήδη την απόφασή σου να χωρί-
σης από αυτόν τον νέο.

Αφού αναγνωρίζεις ότι έχει
χαρακτήρα θαναμάσιο ότι είναι
λαμπρό παιδί, άλλ' ότι δεν ται-
ριάζουν οι χαρακτήρες σας έπε-
δη... αυτός είναι φτωχός ενώ ε-
σύ είσαι πλούσια, και ότι δεν
θα... ευτυχίσετε για τον λόγον
αυτών εάν παντρευθήτε, σημαί-
νει ότι δεν τον αγαπάς και ότι
τον κατεδίκασες ήδη.

Πρόε, τι, λοιπόν, να σου πώ
εάν κατά την γνώμη μου αυτός
σε αγαπά;

Το δρόμότερο που έχεις να κά-
νεις είναι να διακόψεις τας σχέ-
σεις μαζί του... όταν γυρίση ό-
μως από τα σύνορα θα ήταν πο-
λύ μικρό, να τον στενοχωρήσεις
τόρα, που βρίσκεται μόνος και
τόσο μακριά από μάλιστα και
να νείος τόσο ευαίσθητος, με τό-
σο λεπτά αισθήματα.

Έως ότου απολυθώ από τον
στρατό, εξακολουθώ να τον

στέλνεις γράμματα όχι μόνον έρω-
τικά, γεμάτα στοργή, τρυφερό-
τητα και παρηγοριά όμως...
Γράμματα, όμως, πάτως, που
να μη σε έκθέτουν...

Α.Α.Α.Α.

Έτσι, όπως μου γράφεις, ή-
γαπητέ μου, δεν μπορώ να κατα-
λάβω εάν αγαπάς αυτήν την νέα
αληθινά, ή εάν απλώς θέλεις να
ικανοποιηθείς μίαν πρόσκαιρον έ-
πιθυμία σου.

Παραθέτω το γράμμα σου:
«Θα σας παρακαλέσω πολύ
να μου απαντήσετε στην έρώτη-
σή που θα σας κάνω.

«Είμαι ένας νέος μόλις 20 έ-
των, και αγαπάω ένα κορίτσι
17-18 χρόνων. Το έπαγγελμά
μου καφεπώλης. Δεν της έχω πώ
έως καθόλου ότι την αγαπώ.
ούτε αυτή το φαντάζεται αυτό.

«Ο αδελφός της είναι παντο-
πώλης, και ψωνίζω από αυτόν
για το καφενείο μου. Θέλω να
του μιλήσω, αλλά διαστάζω. Δεν
ξέρω πως θα μου φερθή... Τι λέ-
τε κι' εσείς; Πρέπει να μιλήσω
πρώτα στο κορίτσι, ή στον α-
δελφό της; Την αγαπώ πολύ, και
πρέπει να την απολαύσω. Μόνον
αυτή μπορεί να με σώσει από αυ-
τήν την φωτιά!»

Ρώτησε πρώτα, λοιπόν, τον
εαυτό σου, εάν εκτός από τον
πόθο που νοιώθεις "γι' αυτήν,
νοιώθεις και πραγματική αγάπη;
έκτιμποι, δηλαδή, στοργή εάν
έλκύεσαι από τον γασακτή...

Δραίο περιπετειώδες διήγημα...

«Όταν ήμου 13 ετών, μου
γράφεις, έτυχε να έχω γειτόνισ-
σα μία μικρούλα 12 χρόνων.
Μου άρεσε από την πρώτη στι-
γμή που την είδα, και προσπα-
θούσα να έρισκώμαι διαρκώς
κοντά της.

«Η συμπάθειά μου, έβλεπα
πως θα καταλαβαίνετε ήταν παι-
δική. Δεν έσβυσε όμως, έως αυ-
τή τη στιγμή που σας γράφω.
'Αλλά αυτή τη στιγμή υποφέρω,
ένω πριν...

«Όπωςδήποτε τα χρόνια πε-
ράσανε, έμεις εμεγαλώσαμε άλ-
λά μεγάλωσε μέσα μου και ή
αγάπη. Άρχισα να την αγαπώ
τρελλά, να υποφέρω, και να πα-
θώ τις περισσότερες στιγμές των
παιδικών μας χρόνων.

«Ήταν άργά όμως, και είχα-
με πια σοδαρευθώ.

«Όταν τύχαινε να την συναν-
τήσω, με χαρετούσε απλά και
σοδαρά... 'Αλλά εγώ ο άμοιρος,
πόσα θα ήθελα να της πώ...

«Απεφασίσα τέλως να της
γράψω. Είχα όρη δουλειά πλέον,
και έτσι μπορούσα να της έκ-
φράσω την αγάπη μου. Της έ-
γραφα. Αυτό συνέβη πρό τριών
μηνών Αύτη όμως δεν μου απήν-
τησε...

«Την έσταμάτησα στον δρό-
μο: «Έλω να σας μιλήσω...»,
της είπα. Αυτή με κύτταξε ντρο-
παλά, και μου είπε: «Τώρα φεύ-
γω... Δεν μ π ο ρ ω... 'Αλλη
ώρα...» Και έφυγε.

Την ξανασταμάτω στον δρόμο

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τά γραφεία του «Θησαυρού»

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΣΑΝ

στην όδον Σανταρόζα αριθ. 5

της, κ.τ.λ.

Εάν συμβαίνουν όλα αυτά, ή,
τότε, ζητήσε την από τον αδελ-
φό της.

ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ Ν. ΦΙΛΙΑΤΡΑ

Το πρόσωπο που μου αναφέ-
ρεις, σε νεώτερο γράμμα σου,
μου έγραψε ότι διηγήθεν από
τις συμβουλές μου, έρευνσε και
ανέκάλυψε ότι όλα εκείνα που
της είχαν πώ για τον αγαπημένο
της ήσαν οίκτρες συκοφαντίες...
Εάντα εσαι την γαρά της, και
την χαρά μου! 'Εάν, μετά την
πληροφορίαν αυτήν, εξακολουθή-
ς να θέλεις να αλληλογραφήσεις μα-
ζί της, γράψε μου πάλι...

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ

Η Ιστορία σου μοιάζει με ένα

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού: Δρχ. 50, Εξάμηνος Δρχ. 125
Έτησία εξωτερικού: Λιρ. Α γγλ. 1.10, Αμερικης Δολ.

ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και ΣΙΑ»
'Υπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ. Σανταρόζα 5
Καλλιτεχνικός συνεργάτης: Κώστας Μ. Παπαδόπουλος

Γενικός αντιπρόσωπος διά την Γαλλικήν Δυτικήν Αφρικήν 1.
ΠΑΝΟΣ ΠΟΥΛΟΣ

Περιωδεύουσα αντιπρόσωπος διά τας 'Ην. Πολιτείας Αμερικης
Κα ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντής τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ Δαμόλεως 4

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ,

για τα μπάνια για τις
ήλιοθεραπείες ζητήσατέ
μας τα κατάλληλα προ-
στατευτικά καλλυντικά.

Ίνστιτούτο Καλλονής
Με ΚΕΤΤΥ - Έρμού 35.
Τηλ. 22-0-88

αίωνο: «Δεν μ π ο ρ ω» της.
και εξαφανίσθηκε τρέχοντας.

Και τώρα, μ' έρωτά ο φίλος
μου τι να κάνη.
Τού απαντά:

Να μην επιμείνη, απλούστα-
τα, περισσότερο. Όταν είδωλο
αρχίση τόσο... μονόπλευρα, εί-
ναι μοιραίο να μην έχη ποτέ αι-
σιο τέλος. Τα «δεν μπορώ» της
κοπέλλας θαρρώ πως της έχουν
γίνει συνήθεια πλέον, και ότι έ-
τσι θα του απαντά εις το μέλλον.

Σφίξε την καρδιά σου, λοι-
πόν, καλέ μου φίλε, και λησμό-
νησε την. Για να μην στενοχω-
ριέσαι εσύ, και για να μην έ-
νοχλεις και αυτήν.

ΡΕΑ Ρ.

Αποχωρήσασα εκ του Κομ-
μωτηρίου κ. Αντ. Κρητικού
(Πατησίων αριθ. 5) ή Δις

Βάσω

έπαναλαμβάνει τας
εργασίας της εις το επί της
όδου Έμμ. Μπενάκη 5 Κομμο-
τήριον κ. Δ. Βλάμη. Αριθμός
τηλεφ. 26.839.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας
γνωστάς Γερμανικάς Βα-
φάς φορεμάτων «ΑΡΤΙ»
προσέχετε το πακετίδιον
που σας δίδουν ν' αναγρά-
φη την παγκοσμίου φήμης
Γερμανική μάρκα

ΑΡΤΙ

διότι ούτω και μόνον θα εί-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αι
βαφαί μάρκας «ΑΡΤΙ» είνε
γνήσιαι Γερμανικάι και έρ-
χόνται απ' ευθείας εκ Γερ-
μανίας εντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλαι αι άλλαι
βαφαί, αι σήμερον διαφη-
μιζόμεναι ως δήθεν γάγκο
σμίου φήμης και με ξενό-
φωνες μάρκες χωρίς όμως
ν' αναφέρουν ότι είναι Γερ-
μανικάι, δεν είναι όχι μό-
νον Γερμανικάι βαφαί, άλ-
λά ούδε καν ευρωπαϊκάι.

Συνεπώς προσέχετε, το
πακετίδιον που σας δίδουν
ν' αναγράφη την γνωστήν
μάρκα «ΑΡΤΙ».

